

ΟΙ ΖΩΙΜΑΔΑΙ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ 1960

ΟΙ ΖΩΣΙΜΑΔΑΙ Τριμηνιαίον σχολικόν περιοδικόν έκδιδόμενον ὑπὸ τῶν σπουδαστῶν καὶ σπουδαστριῶν τῆς Ζωσιμαίας Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας Ἰωαννίνων καὶ ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν Προτύπων αὐτῆς Δημοτικῶν Σχολείων. **ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:** **Σοφοκλῆς Δ. Λῶλης**, Διευθυντῆς τῆς Ἀκαδημίας, **Εὐδύμιος Θεοδωρόπουλος**, Ὑποδιευθυντῆς, **Ἰωάννης Ν. Νικολαΐδης** Δημοδιδάσκαλος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ		ΠΡΟΤΥΠΩΝ	
Τὸ περασμένο τετράμηνο	Σελ. 1	Με αὐτὸ μας	Σελ. 17
Ἀντικατάστασις	» 1	Εὐάγγελος Ζάπτας	» 18
Νεόφυτος Δούκας	» 3	Ἰγουμενίτσα, ἡ πρωτεύουσα τῆς Θεσπρωτίας	» 19
Τὸ Νέον ἔτος — Νέα Πνοή	» 5	— Ὁ Ἀπόλλων	» 20
Ἡ Μητέρα	» 6	Δέσπω Μπότση καὶ Λένω Μπότση	» 21
Ἡ Ἀκαδημία μας στὴν ἐορτὴ τῆς Πελοπόου	» 7	Ἡ 21η Φεβρουαρίου — Ἡ γαστρονμία ἡ ἀμυγδαλιά	» 22
Ἄρτης	» 8	Δανάη, ἡ χώρα τῆς τιμωρίας — Ὁ ἐορτασμός	» 23
Ὁ Σολομὸς καὶ οἱ ἐλπίδες τοῦ Πολιορκημένου	» 9	τῆς 21ης Φεβρουαρίου στὸ σχολεῖο μας	» 24
Ὁ ἐορτασμός τῆς 25 Μαρτίου στὴν Ἀκαδημία μας	» 10	Ἡ 25η Μαρτίου — Ἡ Μαννούλα μας	» 25
Ποιοὶ λόγοι ἐπιβάλλουν τὴν ἐξωσχολικὴν δράσιν τοῦ διδασκάλου	» 12	Στὴ γιορτῇ τῆς — Ἕνας περίπατος στὸ βουνὸ	» 26
Σχέσεις Σχολείου καὶ Ἐκκλησίας	» 13	— Ὁ ἔλεγχος — Στοιχὲς χαρακτισμοῦ τῆς Θεοδόκου	» 27
Νομιμοφροσύνη καὶ ἠθικότης	» 14	— Τὰ σπουργίτια, τὰ πρῶτὰ ὀρολόγια τοῦ σπιτιοῦ	» 28
Ἀντίθεσις Σχολείου καὶ Οἰκογενείας — Φρειδενίκος Σοπὲν — Τὸ Δημοτικὸ τραγούδι	» 15	— Τὸ σπῆτι μου	» 29
Νικολάος Ἐξαρχάπουλος	» 16	Ἡ γιορτῇ τῆς Ἀποκομῆς σὲ τὸ σχολεῖο μας	» 30
Σημειώματα	» 17	Κνωσὴ στὴν Ἐκκλησίαν — Στὴν Ἀγία Μαρίαν	» 31
		— Τοῦ Χριστοῦ μας τὰ Πάθη — Πρωταπαρτιά	» 32
		Στὴ λίμνη, μὲ δάσκα — Ἡ ὑποδοχὴ τῶν Βασιλίδων	» 33
		μας — Ἡ γαστρονμία — Τὸ δοφανὸν — Ξαναγυρίζουν τὰ χελιδνία — Ἡ λαίμου	» 34
		στὴ γειτονίαν μας — Ἡ ἀνοίξη	» 35
		Ἕνα ταξίδι μὲ τὸ δατάρι — Ἕνα ἀνοιξιότικο	» 36
		πρωῖν στὸ δάσος — Ἡ μικρὴ μου πατρίδα — Τὸ	» 37
		συνάδι	» 38
		Οἱ ἔλεγχοι — Τὸ ἐορτατικὸ μυρμηγκί — Πασχαλινὰς	» 39
		προετοιμασίαι	» 40
		Ἕνα γάμμα — Ὁ Λούτρος — Κριτικὴ βιβλίου	» 41
		Τὰ Χρονικά τῆς Ἀκαδημίας — Τὸ προσωπὸν	» 42
		τῆς Ἀκαδημίας	» 43

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ

Ἀντωνίου Χρήστος Βετῆς
Βλαχογιάννης Ἰωάν. »
Προκόπης Κων. Ἰνός »
Νούτσος Ἀχιλλεὺς Ἀετῆς
Παπᾶς Παντελῆς »
Οἰκονομίδου Ἑλένη Βετῆς
Κωνσταντινίδου Γεωργία Ἀετῆς
Παπαστεργίου Μαρία »
Λακιδῆ Εὐγενία Τμήμα Νηπιαγωγῶν

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΣΥΜΒΟΤΑΟΣ: Ε. Θεοδωρόπουλος

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΜΑΘΗΤΩΝ

Μαρούλα Βάκα
Αικατερίνη Στεφοπούλου
Σουλτάνα Μέρτζιου
Κωνσταντίνος Τούκας
Πέτρος Κότταρης
Ἀντώνιος Σεντουκάς
Εὐάγγελος Μπότσης
ΛΙΑ. ΣΥΜΒΟΤΑΟΣ Ι. Ν. Νικολαΐδης

Ἐπεὶ οὖν κατὰ νόμον ἐπὶ τῆς 31ης
ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΟΙ ΖΩΣΙΜΑΔΑΙ

Ἔτος Γ'. * ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ -- ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1960 * Τεύχος 8

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ ΤΕΤΡΑΜΗΝΟ

Τὸ περασμένο τετράμηνο ἦτο ὁ κεντρικὸς ἄξων, ἡ σπονδυλικὴ στήλη ὁλοκλήρου τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους. Ἦτο χρόνος μὲ καθαρὰν ἐργασίαν καὶ πλουσίαν ἀπόδοσιν. Ἡ κατάρτισις κατὰ τὸν χρόνον αὐτόν, τόσο εἰς τὸν θεωρητικὸν τομέα ὅσον καὶ εἰς τὸν πρακτικόν, ἦτο ἀρτία.

Ἡ πνευματικὴ ἐργασία κατὰ τὸ τετράμηνον αὐτὸ ἦτο πλουσία καὶ καρποφόρος. Μετὰ ἀπὸ τὰς πρώτας ταλαντεύσεις καὶ τὸν ὀριστικὸν προσανατολισμὸν κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ ἐφετεινοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους, εἰσῆλθομεν κανονικὰ εἰς τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν ἐχαρακτήριζεν ὁ κανονικὸς ρυθμὸς, ἡ τάξις, ἡ κανονικὴ ἔντασις καὶ συνεπῶς καὶ ἡ ἀρτία κατάρτισις τῶν σπουδαστῶν εἰς τὸ θεωρητικὸν μέρος τοῦ ἔργου τοῦ διδύλου.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰν τῆς ἐπαγγελματικῆς κατάρτισεως εἰς τὸ ἔργον μας τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν πολὺ καρποφόρα. Ἀφοῦ ἐλάβομεν τὸ «πρῶτο βάπτισμα» εἰς τὸ ἔργον τοῦ διδάσκειν, μῆκαμε πλέον σιγὰ-σιγὰ εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ διδασκαλικοῦ ἔργου, μετουσιώνοντες τὴν θεωρίαν εἰς πρᾶξιν καὶ ἀξιοποιούντες τὴν θεωρητικὴν μας κατάρτισιν. Τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι σπουδαίας σημασίας, ἡ ἐναρμόνισις δηλαδή καὶ ὁ συνδυασμὸς τοῦ θεωρητικοῦ μέρους μετὰ τοῦ πρακτικοῦ, διὰ τὴν δημιουργίαν μιᾶς

ἀρτίας διδασκαλικῆς προσωπικότητος ἀνταποκρινομένης εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἔργου τοῦ Ἑλληνος διδασκάλου.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν θὰ μπορούσα νὰ κλείσω τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμὰς περιορίζων τὴν ζωὴν τῆς Ἀκαδημίας μας μόνον εἰς τοὺς δύο ὡς ἀνωτέρω τομεῖς. Ἀντιθέτως ἐπιθυμία μου εἶναι μὲ ὀλίγας ἀδράς γραμμὰς νὰ δώσω καὶ μιάν γενικὴν εἰκόνα τῆς ζωῆς τῆς Ἀκαδημίας μας κατὰ τὸ περασμένο τετράμηνο.

Τὸ περασμένο τετράμηνο δὲν περιορίζεται μόνο σὲ ὅσα πρὶν ἀνέφερα. Γιατὶ τὸ τετράμηνο αὐτὸ ἔχει νὰ παρουσιάσῃ καὶ πολλὰς ἄλλας ἐκδηλώσεις, αἱ ὁποῖαι συνθέτουν μιάν ἐντονὴν, ζωηρὰν καὶ πλήρη πνοὴν σχολικὴν ζωὴν. Μία πολὺμορφος δράσις, μιὰ ποικιλόμορφος εἰκὼν ζωῆς ἐχαρακτήριζε γενικὰ τὸ περασμένο τετράμηνο. Τὸ τετράμηνο αὐτὸ ἦτο πλούσιον καὶ εἰς ἐκδρομὰς, ἐπισκέψεις, διαλέξεις καὶ ἐορτάς μὲ ἀποκορύφωμα τὸν ἐορτασμὸν τῆς 25ης Μαρτίου. Ἀλλὰ δι' ὅλα αὐτὰ θὰ πληροφορηθῇ ὁ ἀναγνώστης ἀπὸ τὰς εἰδικὰς στήλας τοῦ περιοδικοῦ μας, ὅπου ἡ ζωὴ τῆς Ἀκαδημίας μας κατὰ τὸ τετράμηνο αὐτὸ φαίνεται καθαρὰ εἰς ὅλην τὴν τὴν ἑκτασίαν καὶ ἔντασιν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

Βετῆς Σπουδαστῆς Ζ.Π.Α.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ἐποστηρίζουμε πὺς προηγήθηκε ἡ σύγκρισις καὶ ἐπικυρώθησεν ἡ σύγκρουσις. Διαφορετικὰ δὲν ἐξηγεῖται ἡ ἐπιδοῦσα ἀντικατάστασις. Εἶναι ἄλλωστε φυσικὴ προϋπόθεσις πάσης μεταβολῆς ἡ τυπικὴ ἔστω διαδικασία τῶν δεδομένων, καὶ ἀκόμη φυσικώτερη ἡ σύγκρουσις καὶ ἀντίθεσις αὐτῶν. Ἡ μεταβολὴ ἔχει ἰδιαιτέραν ἀδυναμία εἰς διαφορὰς. Μὴν τῆς μιλήσετε ὅμως περὶ συμβιβασμοῦ, θὰ ἀντιμετωπίσετε διὰ

βίου μιάν πλημμελὴ κατῆλκσιν ἀνίας καὶ ρουτίνας. Ἀντίθετα κυνηγώντας ἡ ἴδια τις διαφορὰς, προμερὰ ἀνίσχυρη εἰς ἐξορμητικὰς δοξασίας τῆς φέρει τὴν ἀνανέωσιν, τὴν ἀλλαγὴν.

Συμμερίζομαστε τὴν χαρὰ τοῦ μικροῦ παιδιοῦ ποὺ τοῦ χαρίζεαι ἀφθονία, ἕνα καλοδιαλεχθέν παιγνίδι τῶν διαφορῶν του. Ζῇ συντροφιστά μὲ τὸ ἄψυχον ἀντικείμενον, γίνεται ὁ θεὸς του καὶ ὁ ἐμπνευστὴς του, ἐμφανίζοντας μὲ

τὴν ψυχὴ καὶ ζωὴ, συναισθανόμενον ἀντικείμενον αὐτὸ τὸ ἀπλὸν κατασκευασμα, σὰν ἕνα κομμάτι ἀντικειμενικοῦ τῆς ἰδίας του τῆς ψυχῆς. Ἄς δοκιμάσουμε νὰ σερβίρουμε— ἂν ἐπιτρέπεται ἡ φράσις— ἕνα δεύτερον, διαφορετικὸν. Αἰτιολογῶν τὸ πρῶτον διὰ ἐγκαταλειφθῇ ἀπὸ τὸν πρῶτον θαυμαστήν του, ἐνῶ τὸ δεύτερον διὰ συγκριτικὴν ὅλην τὴν παιδικὴν περιέργειαν καὶ διαχυτικότητα. Τὸ νῦν εἶδον τῶν διαφορῶν του μὲ τις ἐκδηλῶσεις ἡ κινήσεις διαφορῶς γινόμενος τὸ παλαιόν, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὴν διαρκὴ χρήση μετέπεσε σὲ συνηθισμένον καὶ ἐν συνεχείᾳ

Τὴ χαρακτηρίζει ἡ ζωορότητα καὶ ἡ πεισιπάθεια. Ὁ τρώας τὸν εἶναι εὐγενὴς καὶ αὐθαγὴς. Οἱ ἐκπαιδευ-
κὲς τὸν ἀρχεὺς δὲν εἶναι περιφρονήσεις.
Οἱ παιδονομίαις τοῦ γνῶμε· εἶναι τε-
λείως ἀνγχοῦτες. Διευκρινέστο γὰρ τίς
καὶ ποῦ τῶν μαθητῶν καὶ προέβηκε
οἱ αὐτοὶ παιδονομικῶν παιδῶν γὰρ τὴ διδ-
δασκίᾳ τοῦ μαθητοῦ. Τὸ παράδειγμα τοῦ
ἦταν ἄριστο μέσο διδασκαλίας. Δὲν ἤ-
ξερε δύναιτο γὰρ διττὴ συμβουλή ἔλλα καὶ
γὰρ πρῶτον πρῶτα ἐκείνη τοῦ συνεβοῦ-

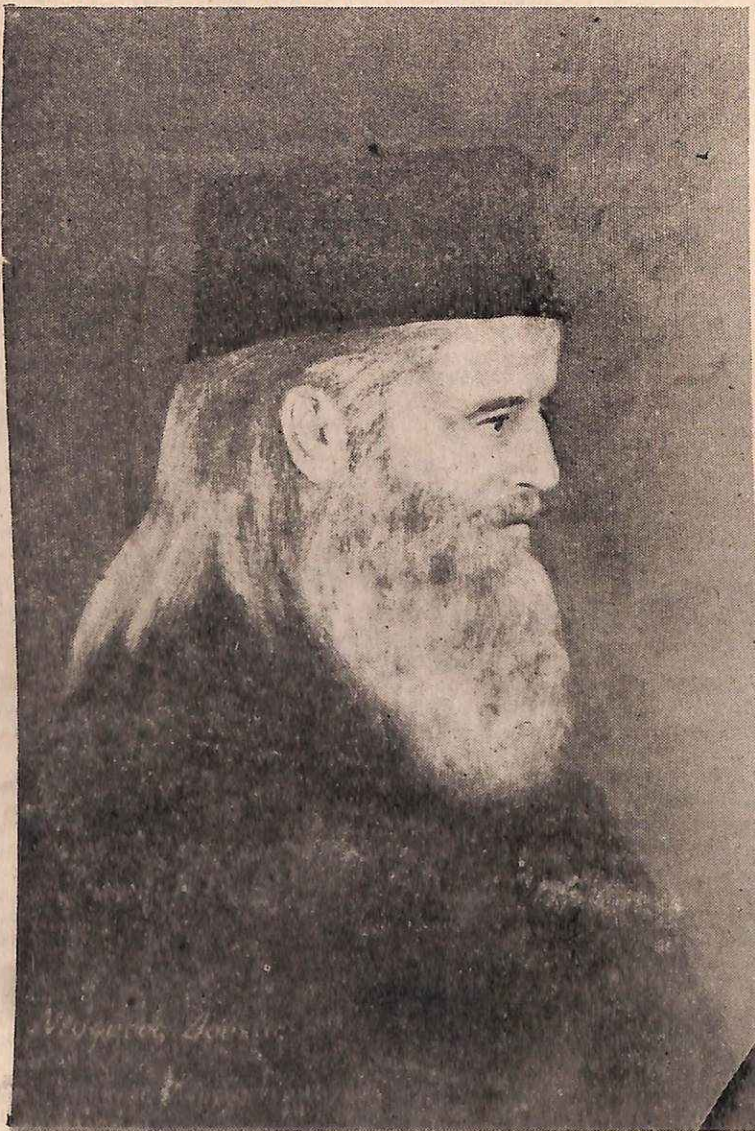
λευε στους άλλους.

Ο πόθος του ήταν να δουλέψει με-
χρά την τελευταία στιγμή της ζωής
του για την εκπαίδευση και τη μόρ-
φωση των παιδιών της Ελλάδος. Πο-

βλήματα της Εκκλησίας. Ήθελε να
την ανυψώσει πολύ, να την βοηθήσει
να ξανάβρη την παλιά της δόξα.

Τούτο πίστευε πως μόνο με τη μόρ-
φωση του κλήρου θα κατόρθωνε. Έρ-

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

ΝΕΟΦΥΤΟΣ ΔΟΥΚΑΣ

(Κατά την εν τη Ριζαρείω Σχολή φυλασσομένην ελαιογραφίαν)

λύ δίκαια λοιπόν αναγκαζόμαστε με-
ταξύ των μεγάλων δασκάλων του Γέ-
νους.

Δεν ήταν μόνο δάσκαλος και συγ-
γραφέας αλλά και δεινός αγωνιστής
για την Εκκλησία και τη γλώσσα του
Έθνους. Έσκυψε με στοργή στα προ-

γαστρη γι' αυτό πολύ και μαζί με
τον Γεώργιο Ριζάρη ίδρυσαν τη Ριζα-
ρείο Σχολή για τη θεολογική μόρ-
φωση της νεολαίας. Γνώριζε πολλές
γλώσσες, τη Ρουμανική, την Ιταλική,
και τη Γερμανική. Την Αρχαία όμως
Ελληνική ήθελε σαν γλώσσα της επι-

στήμης και της φιλοσοφίας. Ήταν ο
πύθωνος αγωνιστής απ' όλους τους
αρχαιότες στον γλωσσικό αγώνα. Πο-
λεμήθηκε σφόδρα απ' τους φίλους του
Κοραή σ' έναν αγώνα αυτό. Κατόρθωσε
 όμως να αντιμετωπίσει και να υποστη-
ρίξει με σθένος τις αρχές του για τη
γλώσσα και σε προλεγόμενα και σε ε-
πλεγόμενα των εκδόσεων του αλλά και
σε ξεχωριστές πραγματείες. Δεν παρέ-
βλεπε όμως και την ανάγκη να διορ-
θωθεί η κοινή γλώσσα, για την οποία
έγραφε και πολλές ορθές γνώμες, ώστε
σε πολλά σημεία να μην απέχει πολύ
απ' τις αρχές του Κοραή.

Είναι ακόμη ο Δούκας εθνικός ερ-
εργέτης. Θυσίασε όλη την πνευματική
του περιουσία για την ύψωση του
Γένους και την ανάπτυξη της νεολαί-
ας. 80.000 περίπου αντίτυπα, για τα
όποια δαπάνησε 156.000 δραχ., μόρα-
ρασε δωρεάν σ' όλα τα ελληνόπουλα.
Γι' αυτό δίκαια η Βουλή μετά τ' ό θά-
νατό του τον ανέκηρυξε Έθνικό Ερ-
εργέτη. Ήταν ακόμη ο Νεόφυτος Δού-
κας μια ήθηλη προσωπικότητα. Μέσα
απ' το έργο του μπορούμε ν' αντιληφου-
με πλούσια ήθηλα διδάγματα. «Λέγε
μὲν ἂ φρονεῖς, φρονεῖ δὲ ἂ λέγεις»
γράφει στις επιστολές του.

Αὐτὸς εἶναι σὲ γενικὲς γραμμὲς ὁ
Δούκας, πὸν τ' ὀνομά του μὲ σεβασμὸ
κ' ἀπεράντη εὐγνωμοσύνη ἀναφέρουν
σήμερον οἱ Ἕλληνες εκπαιδευτικοί.

Μόχθησε κάτω ἀπὸ σκληρὲς συνθη-
κὲς γιὰ νὰ κρατήσῃ ψηλά τὴν Ἑλλη-
νοχριστιανικὴ Παιδεία. Ἀναδείχθηκε
ἀσυνανγωνιστὸς ἀναμορφωτὴς καὶ ἐμφυ-
χωτὴς τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος, φωτει-
νὴ λαμπάδα μέσα σὲ σκοτάδι τῆς
σκολιάδας. Ἐνα ζωντανὸ παράδειγμα
γιὰ τὴς σύγχρονες γενεές. Δὲν ἀπομέ-
νει παρὰ νὰ τὸν μιμηθούμε, νὰ τρέξου-
με στὴ ζωὴ καὶ σὲ ἔργο του γιὰ ν'
ἀντιλήσουμε τὰ πλούσια σὲ περιεχόμε-
νο διδάγματά του, νὰ φανοῦμε σὰν δά-
σκαλοι ἀντικείμενοι ἀπὸγονοί του.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ
Βετὴς Σπουδαστὴς Ζ.Π.Α.

«Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει νὰ γνωρίσουμε τί
εἶναι ψυχὴ, ἀσφαλῶς, ὅμως, μᾶς ἐνδια-
φέρει, καὶ μάλιστα τόσο πολὺ, νὰ ξέ-
ρωμε πὼς εἶναι καὶ πὼς εἶναι οἱ ἐνέ-
ργειες τῆς. Ἐκεῖνος, πὸν ἔχει συνστήσει
ἀκατάβυστα νὰ γνωρίζωμε τοὺς ἐαυ-
τούς μας, δὲν θέλῃ νὰ ἐννοήσωμε μ'
αὐτὸ τὴν οὐσία τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ τίς
ἀπαράρτητες ἐνέργειες τῆς γιὰ τὴ βελ-
τίωσι τοῦ ἥθους μας, ὥστε, ὅταν ἡ
κακία προχωρήσῃ, ν' ἀκολουθοῦμε τὴν
ἀρετὴ, πὸν θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ ἐκεῖ πὸν
θὰ ζήσωμε τὴν πύθ εὐτυχισμένην ζωὴν,
κ' ἔτσι νὰ γίνωμε ἐγκρατεῖς καὶ ἀθάνα-
τοι».

BIBES

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Ἐνα φύλλο τῆς αἰωνιότητος πέ-
ρασε ἀπὸ τὴν περιοχὴν τοῦ μέλ-
λοντος εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ παρελ-
θόντος. ἔπαυσε πλέον ν' ἀποτελῇ
διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἕνα αἰνίγμα,
ἕνα μυστήριον· τώρα φωτίζεται ἀπὸ
τὸ φῶς τοῦ παρόντος. Ἀλλ' ἐάν
τὸ ἀπελθὸν ἔτος ἔπαυσε νὰ μᾶς ἀ-
πασχολῇ ἕνα νέον ἔτος ἀνατέλλει
ἐξ ἴσου αἰνιγματικὸν καὶ μυστη-
ριώδες. Ὁμοιάζει ὅπως λέγει ὁ
Γκαίτε στὸ Φάνουτ «μὲ διβλίο
σφραγισμένον μὲ σφραγίδες ἐπτά».

Τώρα πὸν βρισκόμαστε σὲ με-
ταίχμιο τῶν δύο αὐτῶν χρονικῶν
περιόδων, τώρα πὸν ἀκόμη εἶναι
νωπὲς αἱ ἀναμνήσεις τοῦ παρελ-
θόντος ἔτους, ἂς ἐρωτήσωμεν, ἂς
κάνωμε τὸν συλλογισμόν, ἐκείνον
πὸν ἔκαναν οἱ Νεοπυθαγόριοι κά-
θε βράδυ καὶ ἂς υποβάλλωμεν καὶ
ἡμεῖς στὸν ἑαυτόν μας τὰ τρία
γνωστὰ ἐρωτήματα «ποὶ παρέβη,
ποὶ δ' ἔρρεξα, τί δὲ μοὶ δέον οὐκ
ἐτελέσθη». Ἡ ἔρευνα αὐτὴ θὰ μᾶς
βοηθήσῃ πολὺ νὰ θερμομετρήσωμεν
τὸν ἑαυτό μας μὲ τὸ θερμομέτρον
τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον
μας, πρὸς τὸ καθήκον, πρὸς τὴν
ἐνοσίαν καὶ τῇ εὐσεβείᾳ πρὸς
τὸ θεῖον.

Μὲ τὰ πορίσματα δὲ τῆς ἐρεῦ-
νᾶς αὐτῆς θὰ λάβωμεν νέας δυνά-
μεις διὰ τὴν πραγματοποιήσιν τῶν
νέων ὀνείρων, τῶν νέων πόθων
μας, τῶν νέων παιδαγωγικῶν μας
σκοπῶν πὸν πλάθωμε τώρα πὸν
εὐρισκόμεθα εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ
ΝΕΟΤ ΕΤΟΥΣ.

Νέον ἔτος μᾶς ἦλθε. Ὅλοι μας
εὐχονται καὶ ὅλοι ποθοῦμε νὰ γί-
νῃ τοῦτο τὸ ἔτος τὸ πλέον εὐτυχι-
σιμένο. Ἐνα ἀγοασθὸν μᾶς δί-
δεται σὲ χέρι. Σ' αὐτὸ καλοῦμε-
θα ὅλοι νὰ σημειώσωμε τίς στιγ-
μὲς, τίς ὥρες, τίς ἡμέρας, τίς πρά-
ξεις μας, τίς ἐνδόμυχες σκέψεις
μας, τίς ἀποφάσεις μας, τίς ἀρνή-
σεις μας, τίς συγκινήσεις μας, τοὺς
πόθους ἡμῶν, τὸν δρόμον τῆς
Νέας Πνοῆς μας. Δὲν πρέπει νὰ
ἐπιτρέψωμεν εἰς τὸν ἑαυτόν μας
νὰ πράξῃ κάτι πὸν θὰ εἰναι ὁ κα-
τήγορός μας. Αἱ πράξεις μας πρό-
πει νὰ ἀποτελοῦν —κατὰ τὸν
Κάνον— νόμον διὰ τοὺς ἄλλους.

Δύο προστάγες πρέπει νὰ κατευ-
θύνουν τὴν ζωὴν μας κατὰ τὸ Νέ-
ον ἔτος πὸν βαδίζομεν. Ἡ πρῶ-
τη εἶναι ὁ νουσοῦς κανὼν τοῦ
Χοιστιανισμοῦ. «Πάντα ὅσα ἂν θέ-
λητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρω-
ποι, οὕτω καὶ ἡμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς
ὁμοίως». Εἶναι κανὼν εἰς τὸν ὁποῖ-

ΝΕΑ ΠΝΟΗ

Εἶναι ἀρκετὸς καιρὸς πὸν ἀρχί-
σῃ ἡ δρᾶσις γιὰ ἕνα καινούργιον
περιοδικὸν, ἀγνωστὸ ὡς τώρα στὴν
Ἀκαδημία μας. Ἡ ἀρχὴ του ἔχει
ὡς ἀρχὴ τὴν ἀφίξιν τοῦ σεβαστοῦ
μας κ. Διευθυντοῦ εἰς τὴν Ἀκα-
δημίαν, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ὁ-
ποίου καὶ ἡ συντακτικὴ ἐπιτροπὴ
ἐργάζεται.

Γιὰ πρώτη φορὰ ἀναλαμβάνεται
μὴ τέτοια προσπάθεια στὴν Ἀκα-
δημία μας καὶ πιστεύομεν ὅτι θὰ
προσφέρῃ πολλὰ.

Ὁνομάσθη «Νέα Πνοή» κατ'
ἐκλογὴν ὄλων τῶν σπουδαστῶν οἱ
ὁποῖοι πράγματι ἔδειξαν ἐξαιρετι-
κὸ ἐνδιαφέρον. Καὶ εἶναι Νέα
Πνοὴ διότι παρουσιάστηκε ἔτσι ἀ-
νεπάντητα γιὰ νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ
τὴν νέα χαρούμενη ζωὴ τῆς Ἀκα-
δημίας μας.

Πρόκειται γιὰ κάτι πὸν θὰ γρά-
ψῃ, θὰ παρουσιάσῃ μᾶλλον τὴν

σπουδαστικὴν μας ζωὴν εἰς ὅλας τῆς
τάς ἐκδηλώσεις.

Θὰ εἶναι, πιστεύετε, κάτι πὸν
θὰ μείνῃ σὲ ὅλην μας τὴν ζωὴν ἐμ-
πόδιο στὴ λήθη αὐτῶν τῶν χαρο-
πῶν ἡμερῶν.

Ἀνοίγοντάς το θὰ βλέπετε ἕνα
χοιμιάτι ἀπ' τὴ ζωὴ σας, τὸ πύθ
ὁμορφῶς. Κάθε φωτογραφία
τοῦ θὰ σᾶς θυμίσῃ καὶ κάτι εὐχά-
ριστο, καὶ λίγα λόγια τυπωμένα
στὶς σελίδες του θὰ μεταφέρουν
τὴν σκέψιν σας στὴ Ζ.Π.Α. Ἰο-
αννίνων, ὅπου περνάτε δύο χρόνια
ὁμογενῶς. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ
συντακτικὴ ἐπιτροπὴ ἐργάζεται ἐν-
τακτικὰ μὲ ζῆλον καὶ ὁρεξὴ νὰ πα-
ρουσιάσῃ κάτι ἀξίολογο.

Πρέπει ὅμως εἰς τὴν προσπά-
θειάν μας αὐτὴ νὰ μᾶς κατανοή-
σουν καὶ μᾶς βοηθήσουν ὅλοι οἱ
σπουδασταί, ὥστε τὸ περιοδικὸ νὰ
συγκεντρώσῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὸ ἐν-

ον ἐμπεριέχεται ὁλόκληρος ἡ δι-
δασκαλία τοῦ Θεανθρώπου. Καὶ
δευτέρα προστάγῃς εἶναι ἡ τοῦ Ἰ-
σοκράτους. «Ἀπόλαυε μὲν τῶν πα-
ρόντων ἀγαθῶν ὡς θνητὸς ἐπιμε-
λοῦ δὲ τῶν παρόντων ὡς ἀθά-
νατος». Πρέπει νὰ ἀπολαμβάνω-
μεν τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ ὡς θνητοί.
Δὲν θὰ πρέπει ὅμως νὰ λησμονή-
σωμεν καὶ κατὰ τὸ Νέον ἔτος ὅτι
εἴμεθα ἀθάνατοι κατὰ τὴν ψυχὴν
μας, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἐπιμελοῦ-
μεθα περισσότερον παντὸς ἄλλου
τῆς ψυχῆς ἡ καλλίτερον ὅπως ἔλε-
γεν ἄλλος σοφὸς «πρέπει νὰ ἐργα-
ζώμεθα σὰν νὰ ἦν πρόκειται νὰ
πεθάνωμε ποτὲ καὶ νὰ φροντίζω-
με διὰ τὸ ἀθάνατον μέρος μας, σὰν
νὰ ἐπικρατῇ εἰς τὸ ἄμεσον μέλλον
ὁ θάνατός μας».

Μὲ τὸν ἔργον τοῦ νέου ἔτους,
ἂς ἔλθῃ καὶ δι' ἡμᾶς νέος τρόπος
ζωῆς. Ἀς μὴν ἀμελήσωμεν. Ἀς
μὴν εἰποῦμε ὅπως ὁ τυραννὸς τῶν
Θηβῶν Ἀρχίας μὲσα στὴν μέθην
τῶν ἀπολαύσεων «ἐς αὐτοῖον τὰ
σπουδαῖα», ὅταν τοῦ ἐπέδειξαν ἐ-
σφραγισμένον φάκελλον φίλου του,
ὁ ὁποῖος τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι πρόκειται
τὴν νύχτα νὰ τὸν δολοφονήσουν.
Καὶ ἡ ἀμέλεια μὲν ἐκείνου ἐπέφε-
ρε τὸν σωματικὸν θάνατον. Ἡ ἀ-
μέλεια δὲ καὶ ἡ ἀδιαφορία ἡ δική
μας θὰ ἔχῃ σὰν ἀποτέλεσμα τὸν
πνευματικὸν καὶ τὸν ψυχικὸν μας
θάνατον. Τώρα μὲ τὸν καινούργιον
χρόνον μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ

ἀκούσωμεν τὴν φωνὴν τοῦ αἰω-
νίου φίλου καὶ σωτήρος τῶν ἀν-
θρώπων καὶ ὅλων ἰδιαιτέρως τῶν
Ἑλλήνων, τοῦ Χριστοῦ: «εὐρηγο-
ρεῖτε καὶ προσεύχεσθε». Ἄλλως ὁ
πνευματικὸς θάνατος εἶναι βέβαι-
ος. Θὰ ἔλθῃ διὰ νὰ σφραγίσῃ αἰώ-
νια τὰ ψυχικά μας βλέφαρα. Ἀς
μὴν ἀναβάλλωμεν. Ἀς μὴν εἰποῦ-
με στὴν οὐρανίαν αὐτὴν φωνὴν ὅτι
καὶ ὁ Ἀρχίας. Διότι τότε τὰ σκό-
τη τῆς ἀνύστασις θὰ μᾶς καλύψουν
καὶ ὁ Σατανᾶς θὰ γίνῃ κύριός
μας, παντοτεινὸς σύντροφος τῆς
ζωῆς μας, ἐμπνευστὴς τῶν φοβε-
ρῶν καὶ ἀνηθικών καὶ κακοβούλων
ἐργῶν μας. Ἀς μὴν τοῦ δώσωμεν
αὐτὴν τὴν χαρὰν τοῦ ἀπαισίου ἐ-
γχοῦ μας —εἴτε τῆς ψυχῆς μας
εἶναι αὐτός, εἴτε τοῦ σώματος—
ἀλλὰ ἂς φιλοτιμηθῶμεν νὰ διέλ-
θωμεν τὸ νέον ἔτος ὅλοι, παιδαγω-
γοὶ καὶ παιδευομένοι κοντὰ
στὸν μεγάλον παιδαγωγόν, τὸν
Χριστόν. Εἴθε ὁ καινούργιος χρό-
νος 1960 νὰ εἶναι πλούσιος σὲ
πνευματικὴ ἀπόδοσιν εἰς ὅλους
μας. Σπουδαστὰς καὶ Σπουδαστρί-
ας. Σύνθημά μας ἂς εἶναι καὶ κα-
τὰ τὸ ἔτος αὐτό, τὸ πιστεύω τῆς
διατηρήσεως τῶν τριῶν ἀρετῶν
συνδεδεμένων ἰδανικῶν τῆς φυλῆς
μας: ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ — ΠΑΤΡΙ-
ΔΟΣ — ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ.

ΜΙΑΤ. ΠΑΠΑΣΤΕΡΓΙΟΥ

Αετὴς Σπουδ. Ζ.Π.Α.

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Η ΜΗΤΕΡΑ

Μητέρα! Δεν χρειάζεται να μάς το είπης κανείς, περιττόν ν' ανατρέξωμε σε μεγάλους ποιητάς και συγγραφείς, προκειμένου ν' ανακαλύψωμε την αλήθεια της λέξεως αυτής. Καθένας πρέπει νά ένωσας την σημασίαν της, πόσες και πόσες φορές δέν ανεβαίνει στα χείλη μας: τὸ ἑρὸ αὐτὸ ὄνομα, καὶ κατ' ἐξοχὴν ὅταν κινδυνεύωμεν, ὅταν εὐδαιμονώμεθα εἰς δυσκόλους περιπτώσεις, ὅταν ἀντιμετωπίζωμεν τὰς ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς εὐνοούμενος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῆς, λαχναρὰ τὴν παρουσίαν καὶ τὴν παρηγορίαν τῆς, καὶ μέσα ἀπ' τοὺς φοβεροὺς πόνοὺς κρᾶζει «Μητέρα».

Εἶναι τὸ βάλλασμα μὲ τὸ ὁποῖον θεραπεύεται ἡ λύπη καὶ ἡ στενοχώρια, εἶναι ἴσως ὁ μόνος παρὰ τὸν ὅπου μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τοὺς φόβους, ἀπομακρύνει τοὺς ἐφιάλτες, μᾶς κάνει γενναίους. Μὲ ποίαν ἀνακούφισιν ἀντιμετωπίζομεν τὴν ζωὴν, ὅταν αἰσθανόμεθα τὴν εὐχὴν τῆς νὰ μᾶς συντηροῦν, ὅταν νοιώθωμε τὴν πνοὴ τῆς ψυχῆς τῆς νὰ κατευθύνῃ σταθερὰ τὰ βήματά μας στὸν ἀναφερῆ καὶ δύσβατον δρόμον τῆς ζωῆς.

Μάννα!... Εἶναι ἡ πρώτη λέξις τὴν ὁποίαν ἀσυναρτήτως ψυθυρεῖ τὸ βλέμμα καὶ ἡ τελευταία, ἥτις ὡς κύνειον ὅσῃ ἀπλάσσεται στὰ χεῖλη κατὰ τὴν ὁστάτην στιγμὴν τῆς ζωῆς μας.

Καὶ τί δὲν ὑποφέρει μέχοι νὰ μᾶς φέρῃ στὴ ζωὴ, διακινδυνεύουσα ἡ ἰδία τὴν ζωὴν τῆς χάριν τῆς ἰδικῆς μας. Ἀλλὰ καὶ μέχοις ὅπου μᾶς μεγαλύνῃ

καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐφ' ὅσον ζῇ, πρῶτον μέλημά της εἶναι τὸ παιδί της καὶ ἡ εὐτυχία του.

Πόσα καὶ πόσα βράδια δὲν μένει ἀγρυπνῶν στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου κοντὰ στὸ παιδί της, προσευχόμενη καὶ παρακαλοῦσα θεομῶς τὴν Μεγάλῃ Μητέρα, νὰ λυπηθῇ τὸ ἀπλόηρόν της, ἐνῶ τὰ δάκρυα καυτὰ, πυρωμένα βρέχουν καὶ δροσίζουν τὸ μαζάλλόν του!

Τὶ ἀννηρὲς στιγμῆς! Πόσον ἀγωνιᾷ, πῶς θέλει ἡ καρδιά της ἔτοιμη νὰ σταθῇ. Καὶ κάποτε ὁ σκληρὸς καὶ ἀσπονδὸς χάρος, τῆς ἀφαίρει τὴν χαρὰ τῆς, τὴν εὐτυχίαν τῆς, τὸ ἀτήρημά της!

Πολλὲς μητέρες σὲ παρόμοιες περιπτώσεις παρεφρόνησαν, ἢ ἐξήγησαν τὸν θάνατον ὡς μόνον παρήγορον τῆς δυστυχίας των...

Καὶ τί δὲν κάνει γιὰ τὸ παιδί της; σὲ πόσες θυσίες ὑποβάλλεται προκειμένου νὰ τὸ βλέπῃ εὐτυχισμένο. Μένει νηστική ἀρκεῖ νὰ νοιώθῃ τὸ παιδί της χορτασμένο. Γυρίζει γυμνὴ καὶ ἀνυπόδυτη, φτάνει μόνον νὰ καμαρώνῃ τὸ παιδί της ντυμένο καὶ περποιημένο.

Τὶ ὑπέροχες θυσίες! Ποῖα παραδείγματα αὐτοθυσίας καὶ ἀγάτης!

Δὲν δύσκει νὰ θυσιάσῃ καὶ τὴν ζωὴν τῆς ἀκόμη, ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ παιδιοῦ της. Πλεῖστα παραδείγματα ἔχομεν ἀπὸ τὸν τελευταῖον πόλεμον, κατὰ τὸν ὅποιον Ἕλληνίδες μητέρες ἐκάθησαν περὶ τὸν τοῦ ἐκτελεστοῦ ἀποστάματος μὲ τὴν ἐνθουσία πὺς ἔπαι, θὰ σώσουν τὸ παιδί

τους. Καὶ μὲ τὸ τοῖμαρὸ αὐτὸ διάστημα τοὺς ἐπείσαν διάτρητες ἀπὸ τὴς σφαίρας, πρῶτον ἀντικρυσοῦν τὰ πτώματα τῶν τέκνων των καὶ τὸν θάνατον ζωγραφισμένον στὰ ἀγαπημένα πρόσωπά των.

Εἶναι γεγονὸς ὅτι καὶ ὁ πατέρας ἀγαπᾷ τὰ παιδιά του καὶ μὲ μεγάλῃν φρονιμίαν σφαιρίζεται γι' αὐτά, ἀλλὰ ἡ αὐτοθυσία καὶ ἡ ἀγάτη τῆς μάνας εἶναι κατὰ ἀνωτερον, ἰδεώδες, κατὰ τὸ κατὰ τὴν φύσιν.

Ἡ μητέρα εἶναι ἐκεῖνη ἡ ὁποία παραστήκει πάντοτε στὸ παιδί της, αὐτὴ τοῦ χαρίζει τὰ πρῶτα ὕλικά καὶ πνευματικά χροφεία, αὐτὴ ὑποδεικνύει τὸν σὺντομον καὶ ἀσφαλῆ δρόμον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐπιτύχωμεν ὅτι ἰδανικὸν καὶ ἰδεώδες, ὅτι ἐντίμον καὶ ὠραῖον.

Ἀπ' αὐτὴν θὰ μάθωμε νὰ ψυθυρίζωμε τὰς πρώτας λέξεις καὶ ἡ ἰδία θὰ παιξῇ τὸν σπουδαιότερον ρόλον εἰς τὴν ὅλην μόρφωσιν μας καὶ τὴν ἐν γένει ἀγωγὴν καὶ ἀνάπτυξίν μας. Ἄν ἡ μάνα δὲν δώσῃ στὸ παιδί της ἡθικὰς ἀρχὰς καὶ κοινωνικὰς δυνάμεις, ἂν δὲν τὸ μορφώσῃ μὲ τὸν τρόπο τῆς μητέρας, κάθε προσπάθεια ἐκ μέρους των διδασκάλων θὰ ἀποθῇ ἄκαρπος καὶ ματαια. Αὐτὴ θὰ μᾶς δώσῃ παραστατικὰ κατὰ τὴν ἀληθινὴν θρησκείαν, καὶ μᾶς μάθῃ τίς πρῶτες προσευχὰς καὶ τὸ ἀχῆμα τοῦ Σταυροῦ, αὐτὴ θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ὅλην θρησκευτικότητα καὶ ἠθικότητα μας.

Οἱ τρεῖς μεγάλοι Ἱεράρχαι, ὁφείλουσιν τὴν ἀνάδειξιν των εἰς τὰς μητέρας των. Ἡ Ἀνθοῦσα καὶ ἡ Κορνηλία εἶναι πρότυπα ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάτης, μητέρες οἱ ὁποῖες ἐγκατέλειψαν τὰ πάντα καὶ ἐδόθησαν μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν τῆς στὰ παιδιά της.

Ἡ μητέρα εἶναι συγχρόνως σύμβολον ἀγάτης, στοργῆς, παράγων κοινωνικῆς πειθαρχίας, οἰκογενειακὸν θεμέλιον.

Πάντα ἀγαπᾷ τὰ παιδιά της διαρκῶς ἀποχωρεῖ πάντοτε συμφωνεῖ. Ὅ, τι δῆποτε καὶ ἂν τῆς κάνουν, ὅσον καὶ ἂν τὴν παραδόνουν δὲν μνησκαλεῖ. Εἶναι τὴν ἀνέκδοτος ἀγάτης. Ζωντανὸν παράδειγμα εἶναι ἡ καρδιά τῆς μάνας τῆς σφαιρισθείσης ἀγρίως ἀπὸ τοῦ ἀναλήγτου υἱοῦ της, τὴν ὁποίαν ἐφερεν μαζί του ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος καὶ ὅταν κάποιον παρακάτησε ἡ καρδιά τοῦ εἴτε τρομαγμένη ἐπὶ πόνους παιδί μου; Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ βρεθῇ τὸσον ἀπάνθρωπος, ὅστε νὰ σπράσῃ τὸ χέρι του καὶ νὰ χτυπήσῃ τὴν μητέρα. Εἶναι τὸ μεγαλύτερον ἔγκλημα, ἀλλὰ καὶ τὸ πλέον ἀσυγχώρητον...

Οἱ Σπαρτιάδες μητέρες, ἐπειδὴ το-

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ ΑΡΤΗΣ

Ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἀκαδημίας μας εἰς τὸν πανηγυρικὸν εορτασμὸν τῆς πολιούχου τῆς γαίτονος πόλεως Ἀρτῆς ἀποτελεῖ παράδοσιν δι' αὐτήν. Πάντοτε ἡ Ἀκαδημία μας συμβάλλει εἰς τὸν λαμπρὸν εορτασμὸν διότι ἡ Ἁγία Θεοδώρα, εὐσεβὴς, βασίλισσα τοῦ Λεσποτάτου τῆς Ἡπείρου, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Φραγκοκρατίας, δὲν ἐνεθάρρυνε μόνον τοὺς Χριστιανοὺς τοῦ βασιλείου τῆς ποχῆς ἐκείνης ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγότητᾳ τοῦ βίου της καὶ τὰς ἀμετρήτους ἀγαθοεργίας τῆς ἐδείξε εἰς ἄλλους τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἀκολουθοῦν οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοί.

Ποθετοῦσαν ὑπὲρ παντὸς ἄλλου τὴν πατρίδα, ἀποχαίρετοῦσαν τὰ παιδιά τους, ὅταν πῆγαιναν νὰ πολεμήσουν, μὲ τὴν περὶ τὴν ἐκείνην εἶναι ὅτι ἂν ἡ ἐπὶ τῆς. Πλεῖστα παραδείγματα ἔχομεν ἐπίσης, κατὰ τὰ ὁποῖα μητέρες θυσίασαν τὰ πάντα γιὰ νὰ ὑπερασπισθῶν τὴν πατρίδα τους. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία βρῆται τοιοῦτον παραδειγματικόν.

Ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὴ ἡ παρουσία τους εἶναι ἀπαραίτητη. Ὅσοις ἐθεωρήθη ὀφειλόμενοι οἴκων. Μὲ τὴν μητρικὴ στοργή, μὲ τὴν ἀγάτη καὶ τὴν καλωσύνη τῆς, σκροπὰ σὲ κάθε γωνίᾳ τὴν γαλήνη καὶ τὴν χαρὰ, καὶ κάνει νὰ λάμπῃ τὸ σπίτι ἀπὸ εὐτυχία. Αὐτὴ μὲ τὴν γλυκειὰ τῆς παρουσίαν δίδει σ' ὅλα μὴν ἁφραστή χαρὰ, μὴν ἀπύλητη ἀρμονία.

Μερίστην σημασίαν ἔχει ἐπίσης καὶ ὁ παιδαγωγικὸς ρόλος τὸν ὁποῖον παίζει ἡ μητέρα εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν μιᾶς κοινωνίας.

Τιτὴν βεβαίως μητέρες, οἱ ὁποῖες δὲν κατενόησαν τὴν θέαν ἀποστολὴν τους γιὰ ν' ἀκολουθήσουν μιὰ περικελευσία...

Πόσον δυστυχισμένα εἶναι τὰ παιδιά καὶ ἐκεῖνα ποὺ δὲν ἔχουν τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωροῦσιν μητέρα καὶ ν' ἀπολαύσων τὴν γλυκεῖαν θαλάσσην τῆς μητρικῆς ἀγαπᾶς!

Ἐποῦ λοιπὸν καθήκον καὶ ἀποχρέωσις μας εἶναι, νὰ σεβόμεθα καὶ ν' ἀγαποῦμε τοὺς γονεῖς μας καὶ ἰδιαίτερος τὴν μητέρα μας. Ἡ ἀγάτη καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη μας εἶναι δὴλα γιὰ νὰ ἀντιταχθῶμεν σὲς μεγάλες θυσίες καὶ τοὺς κόπους τῆς. Θὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτοῦ τὴν εὐτυχίαν, ὅταν μπορέσωμε νὰ τῆς γλυκύνωμε ὡς τελευταῖες στιγμῆς τῆς ζωῆς τῆς καὶ νὰ παρεννεθώμεν τὴν ὁστάτην στιγμὴν νὰ τῆς ἀπαλλάσωμε ἐλευθερὰ τὰ μέτα.

Καὶ ἀπὸ τότε θὰ πρέπει νὰ ζοῦμε μὲ τὴν γλυκεῖαν ἀνάμνησιν τῆς τὴν ὁποίαν θὰ δατηρήσωμεν ἀμυλλντον μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τῆς ζωῆς μας.

ΠΑΠΠΑΣ ΠΑΝΤΕΛΗΣ
Αετὴς Σπουδαστὴς Ζ.Π.Α.

Ἐξ ἄλλου ἡ πόλις τῆς Ἀρτῆς μὲ τὰ ἀναθήματα Βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς ἀποτελεῖ σπάνιον ἱστορικὸν κειμήλιον καὶ εἶναι τουριστικὸς τόπος πρώτης τάξεως.

Δι' αὐτὸ καὶ τὴν πρωτὰν τῆς 11ης Μαρτίου, εορτὴν τῆς Ἁγίας Θεοδώρας οἱ Βετὲς σπουδασταὶ καὶ σπουδάστριαί αὐτῆς καὶ τὸ τιμῆμα Νηπαιγωγῶν τῆς Ἀκαδημίας μας ἐπιβαίνοντες ἐξ λεωφορείων, συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸν περισσοτέρων καθηγητῶν των καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ὀρισθέντος ἀπὸ τοῦ κ. Διευθυντοῦ τῆς Ἀκαδημίας, ὑποδεχόμενοι τοῦ αὐτῆς κ. Εὐθυμίου Θεοδοροπούλου ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Ἀρταν.

Ἡ ζωηρότης καὶ ὁ ἐνθουσιασμός των σπουδαστῶν μας ἦτο δ' ἀντικαταστάσις τῆς διαδρομῆς. Πρῶτος σταθμὸς τὸ ἱστορικὸν Χάνι Ἐμίν. Ἀγὰ ἀπ' ὅπου ἐξερέμφθη ἀπὸ τοῦ στρατηλάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου ἡ διαταγὴ ἐξομότησεως πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἰωαννίνων. Προσκυνούμεν τὸ ἅγιον χώμα ποὺ κρατεῖ τὴν προτομὴν τοῦ ἀειμνήστου βασιλέως καὶ συνεχίζομε τὴν πορείαν μας.

Περνῶμε τὸ Τέροβο, τὸν Λοῦρο, τὴν Φιλιππᾶδα, τὸ ἱστορικὸν γεφύρι τῆς Ἀρτῆς καὶ φθάνομε στὴν Ἀρταν. Ἡ κοσμοπλημύρα ἡ ὁποία παρουσιάσεται ἐκεῖ δεικνύει τὸ ἐξαιρετικὸν τῆς ἡμέρας. Ἀφῆνομε τὰ ἀποκείμενα μπαίνουμε στὴ γοαμὴ καὶ λαμβάνομε θέσιν γιὰ τὴν λιτανεῖαν. Μὲ τὴν κεκανονισμένην τάξιν ἐκκινεῖ ἡ πομπὴ τὴν ὁποίαν λαμπρύνουν ἡ παρουσία πολλῶν Ἱεραρχῶν, Ἡπείρου, τοπικῶν ἀρχόντων, Δημάρχων, Σχολειῶν καὶ πλῆθος κόσμου. Ἡ Ἀκαδημία μας κατέχει τιμητικὴν θέσιν

ἡ ὅλη δὲ ἐμφάνισις αὐτῆς εἶναι ἐξαιρετικὴ. Προηγούμενων τῶν φιλαρμονικῶν Ἰωαννίνων καὶ Ἀρτῆς ἡ πομπὴ διέχεται διὰ τῶν κεντρικῶν ὁδῶν καὶ καταλήγει εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Θεοδώρας ὅπου ἐναποτίθεται ἡ χρυσὴ λάναξ ἡ ὁποία φέρει τὰ Ἁγία λείψανά της. Μὲ τὴν σειράν μας προσκυνούμεν αὐτά. Ἐν συνεχείᾳ ἐπισκεπτόμεθα τὴν πλατεῖαν Κωνσταντίνου ἔνθα ἡ προτομὴ τοῦ ἀειμνήστου ποιητοῦ τοῦ βουνοῦ καὶ τῆς στήνης.

Ἐν συνεχείᾳ τὴν σπουδαίαν Βυζαντινὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας τῆς Παρηγορητοῦσας καὶ τὸ ἐν αὐτῇ βυζαντινὸν μουσεῖον ὅς καὶ ἄλλα ἀξιοθέατα τῆς πόλεως. Μετὰ τὸ γεῖμα καὶ ἐλευθέρως ἐπισκέψεις εἰς συγγενεῖς, γνωστοὺς καὶ παρακολούθησιν ἀγῶνος εἰς τὸ γυμνασιὸν συνεκεντρώθημεν καὶ πάλιν εἰς τὸν ὀρισθέντα χώρον ἐπιβάντες δὲ τὴν αὐτοκινήτων ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὰ Ἰωάννινα.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν ἐπισκέφθημεν τὸ ἐργοστάσιον χυτῶν Φξ εἰς Φιλιππᾶδα, τὴν παιδόπολιν Ζηροῦ καὶ τὸ διδασκαλικὸν ἐργοστάσιον Λοῦρου. Μετὰ δὲ ἀνάπαυσιν καὶ χοροὺς μᾶς ὥρας εἰς Τέροβο ἐπανήλθομεν τὰς ἐσπερινὰς ὥρας εἰς Ἰωάννινα ἐνδοκασμενὶ ἀπὸ μιᾶς ἐκδρομῆς ἡ ὁποία μᾶς ἀφῆκε ὡς ἐκλήπτους ὁραίας ἐντυπώσεις καὶ μὲ ἐνισχυμένην τὴν ἐθνικὴν μας πίστιν καὶ τὸ θρησκευτικὸν μας συναίσθημα ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῆς εορτασθείσης Ἀρτῆς τῶν βίων τῆς ὁποίας λεπτομερῶς ἐπαποσοοῦθημεν.

ΧΑΡΙΚΑΒΙΑ ΕΞΑΡΧΟΠΟΥΛΟΥ
Βετὴς σπουδαστρία Ζ.Π.Α.

Ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Νέας Πνοῆς συνεδριάζει

διαφέρειν ὅλων μας.

Στὶς συγκεντρώσεις μας ὁ κ. Διευθυντὴς κινούμενος πάντα δραστηρίως μᾶς βοηθεῖ εἰς τὸ ἔργον μας.

Θέτει πάντοτε πότε τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο ζήτημα καὶ μᾶς καθοδηγεῖ ὥστε νὰ κατορθώσωμε νὰ φτιάξωμε μιὰ Νέα Πνοὴ τέτοια ποὺ νὰ εἴμαστε ὅλοι υπερέφρανοι γιὰ τὴν ἐμφάνισιν καὶ τὸ περιεχόμενό της.

Πρέπει ὅμως, τὸ τονίζω, νὰ μᾶς βοηθήσετε καὶ σεῖς οἱ σπουδασταί, οἱ σπουδαστρίαι καὶ οἱ μικροὶ μαθηταὶ τῶν Προτύπων μας, νὰ συγκεντρώσωμε τὸ ὅλόν.

Μπορεῖτε νὰ γράψετε θέματα διάφορα γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὴν κίνησιν τῆς Ἀκαδημίας μας ἢ καὶ νὰ σκισάρετε ὅσοι ἔχετε τὴν ἱκανότητα.

ΜΙΡΑΝΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
Αετὴς σπουδαστρία Ζ.Π.Α.

Ο ΣΟΛΩΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΟΙ,"

Στὸ ποίημα αὐτὸ φαίνεται παρουσιάζονται τὸ δημοτικὸ τραγούδι, ξαναχωμένο μέσα στὴν ἐξαισία λυρική μήτρα τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ, ἀπ' ὅπου πῆρε τὸν προσωπικὸ τόνο, τὴ σοφία τῆς τέχνης καὶ τὸ συνεδρητὸ τεχνικὸ δούλεμα. Τὸ ποίημα ἀναφέρεται στὴν τριτὴ πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου στὰ 1826, μ' ὅλα τὰ μεγάλα καὶ ἡρωϊκὰ ἐπαυλόμενα. Ὁ Σολωμὸς δοῖσκει κατάντηρον, στὴν Ζάκυνθο. Παρακολουθεῖ μὲ ἀγωνία τὴς τελευταῖες ἡμέρες τῶν ἐλευθέρων πολιορκημένων ἡρώων τοῦ Μεσολογγίου καὶ μέσα του πλάθεται ἕνα δυνατό δίωμα ποὺ θὰ ξεχυθῇ ἀργότερα, στὴν Κέρκυρα — σὲ στίχους ἀλλοῦ θρηνητικοῦ, ἀλλοῦ κατὰφορτοῦ ἀπὸ λυρισμὸ, ἀλλοῦ σαρκώδους, καὶ ἀλλοῦ ἀξέπεραστα ἡρωϊκοῦ. Νὰ πᾶς, ὁ ἴδιος περιγράφει τὸ πᾶν ἀνθρώπινον ἀντὶ τοῦ Μεσολογγίου. «Τότες ἐταραχτήκανε τὰ σωθικά μου καὶ ἔλεγα πῶς ἦρθε ἡ ὥρα νὰ ξεψυχήσω» καὶ ἐντέθηκεν ὁ σκοτεινὸν τόπο καὶ θρονεῖται, ποὺ ἐσκινοῦσε σὰν κλωνὶ σιτάρι στὸ μύλο ποὺ ἀλλεῖει ὀγλήγορα, ὥσταν τὸ χόχλο στὸ νερὸ ποὺ ἀναβράζει, ἐτότες κατὰλαβα πῶς ἐκεῖνο ἦταν τὸ Μεσολογγίον, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπα μήτε τὸ κάστρο, μήτε τὸ στρατόπεδο, μήτε τὴ λήμνη, μήτε τὴ γῆ ποὺ ἐπαύεται, μήτε τὸν οὐρανὸν, ἐκατασπένταζε ὅλα τὰ πάντα μανύρα καὶ πῶσα, γοιμὰ τὴ λήμνη, θρονεῖται, καὶ ἀστροτελεῖται... Τὰ μάτια μου δὲν εἶδαν τόπο ἐνδοξότερο ἀπ' τοῦτο τὸ ἀλωναῖον. Οἱ ἐλεύθεροι πολιορκημένοι» δὲν εἶναι ἀπολλωρεμένο ποίημα, ὁ Σολωμὸς τὸ παρέδωσε στὴν ἀνοιχτήσαν σὰν σχεδίασμα, χωρισμένο σὲ πέντε μέρη. Στὸ πρῶτο, ἡ ψυχὴ τοῦ ἀγωνιστῆ καὶ ζητεῖ ἀπελευθερία ὅχι τὴν ἐξοδὸ ἀπ' τὸ κυκλωμένο κάστρο, μὰ τὴν πίστη καὶ τὴν ἐλπίδα γιὰ συνέχιση τοῦ ἀγῶνα ποὺ συνετάραξε τὴς καρδιὲς τῶν φιλοελευθέρων ἀνθρώπων, ποὺ ἀναθε μὴ φλόγα τεράστια στίς συνεδρήσεις πολλῶν Ἑλλήνων — τὴς θρημμένης με δημοκρατικὸ πνεῦμα. Ἡ γοητεία τοῦ Λόρδου Βύρωνα ἐδέσποζε. Οἱ ἰσχνὲς ἀπὸ τὴν πείνα μορφὲς τῶν ταπεινῶν ἡρώων ἀπερρασιζοῦν τοῦ Μεσολογγίου ἐμπάναν στὸ χώρο τοῦ μύθου «Ἄκρα τοῦ τέρπου σκοπῆς κ.λ.π.». Μὰ ἡ φρόνη στέκει ἀμέτοχη στὰ ἀνθρώπινα. Τὸ Ἴονιο πέλαγος ἀνθίζει ἀπὸ τὰ χρώματα — οἱ μυρουδιὲς τῆς ἀνοίξεως περνοῦν τὰ κάστρα καὶ παιγνιδίσματα μπαίνουν στὰ ρουθούνια τῶν πεννασμένων. Ἡ γαλήνη, ἡ εὐτυχία, ἡ χαρὰ ἔχουν προῆλθει τὸν κάθε λόφο, τὸ χωράφι. Εἶναι μὴ πρόκληση ἐκπαιδευτικὴ γιὰ τοὺς πολιορκημένους, ἕνας πειρασμός, ὡς τὸ ἐπιγράφει ὁ Σολωμὸς. «Ὁ πειρασμός» εἶναι ἕνα ἀπὸ τὴ λυρ-

κότερα ποιήματα ποὺ γράφθηκαν στὴ γλώσσα μας «Ἔσται» ὁ ἔρωτας χορὸ κ.λ.π.». Τὸ μαγευτικὸ αὐτὸ τραγούδι, ποὺ πᾶει νὰ ξυπνήσῃ τοὺς πολιορκημένους τὴ λαχτάρα καὶ τὴν ἀγάπη τῆς ζωῆς καὶ νὰ λυγίσῃ κάθε ἀντίσταση, κόβεται ἀπὸ τὸ σάλπισμα. Τοὺς πολιορκημένους ποὺ μὲ τὸ ἀδύνατο ἤχο τους θέλει νὰ δώσῃ κάποιο μήνυμα. Ἡ παρεμβολὴ τοῦ σαλπισματος εἶναι ἕνα θαυμάσιο εἶρημα. Τὸ ἀδύνατο σάλπισμα τοῦ Μεσολογγίου φέρνει γέλοια σὲ τοὺς πολιορκητάς, ὅπως σ' ἑμῶς τὸ λάλημα ἐνὸς ἀδύνατου κοκοῦρου.

Καὶ τότε στὴ θάλασσα φαίνονται πανιά καραβιῶν. Οἱ πολιορκημένοι ἐλπίζουν νὰ φτάσουν τὰ καράβια μας νὰ συντηρήσουν, ἴσως, τὸν ἀσπάλεινο κύκλο ποὺ τοὺς ξάνει, ἀλλὰ μάταια: Τὰ καράβια εἶναι ἐχθρικά. Αὐτὴ τὴ στιγμή, τὴν ἄπειρα τραγικὴ, ἕνας πολεμιστὴς θυμᾶται πῶς μὴ μέρα νίκης ποὺ κατὰσκοπος ἀπ' τὴ μάχη ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ, πρωταῦκουσε τὴ δόξα του, ποὺ ὡς τότε εἶχε μείνει ἀγνωστὴ στὴν ἀπολικὴ συνείδησι τοῦ «Ἐκεῖ ἦρθε τὸ χρυσότερο κ.λ.π.». Φαίνεται ἡ μεγάλη στιγμή! Τὸ κορφοῦμα τῆς δόξας τοῦ Μεσολογγίου, ἡ ἐξοδος. Μένουν οἱ μάχοντες με στυλωμένα τὰ μάτια στὴν ἀνατολή, νὰ φέξῃ γιὰ νὰ γοῦνε. Καὶ ἡ φοβερὴ ἀγῆ. «Μνήσθητι, Κύριε, εἶναι κοντά...». Μερικὲς φορὲς ἡ ποίηση ἔχει μὴ κα-

ταπληκτικὴ δύναμη ποὺ ἀποφασιστικὰ ἐπηρεάζει τὴν πορεία ἐνὸς «Ἐθνικοῦ, ἐνὸς λαοῦ, καὶ» ἄς μὴν τὸ ἀντιλαμβάνομαστε τώρα, καθημερινά, ποὺ μοῦθοῦμε γιὰ τὸ ψαμμί. Τελευταῖο παράδειγμα ἡ ἐπανάσταση τῶν Ὀθωμανῶν ποὺ τὸ τραγούδι τοῦ ἐθνικοῦ τους ποιητῆ Ἀλεξάντερ Πηταίφι μετέφερε μ' ἀσπλη διαδήλωση φουτηγῶν, καὶ ἐργατῶν ποὺ εἶχε συγκεντρωθῇ τραγουδώντας τὴ Μασσαλιώτικα γύρα ἀπὸ τὸ ἄγαλμα τοῦ Πηταίφι. σ' ἐνοπλο ἀγῶνα. Ἐνας νέος ἀνέβηκε, ἴσως τυχαῖα, σὺν δάδου τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀπαγγεῖλε τὸ πολέμικὸ θούριο τοῦ Πηταίφι «Ἐσσηκωθῆτε Μαγυροί!» ποὺ πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια τὸ ἴδιο θούριο ἦταν τὸ σάλπισμα τῆς Ὀθωμανικῆς ἐπανάστασης ἐναντίον τοῦ Ἀλυσιακοῦ ξυγοῦ. Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν ἡ τεράστια διαδήλωση ἔγινε ἐνοπλὴ τὴ τὴ δύναμη ἔχει ἡ ἀληθινή, ἡ ὑψηλὴ ποίηση καὶ ἄς μὴ τὸ ὑποπτεύομαστε. Ἐρχονται ὅμως στιγμὲς κρίσιμες ποὺ ἕνας κόσμος διάφορος, ἐκκλησιαστικὸς καὶ ἐκκοσμικιστὴς, ἔμπροσθέν μας, σὰν ἡ ποίηση μὲ τὸ μαγικὸ τῆς κλειδὶ μᾶς ἀνοίγει τὴ θύρα ἀπ' ὅπου τὰ διαφασμένα γὰ φῶς μάτια μας ξανοίγουν ἀπέραντους διανοητικούς καὶ ἡθικούς οὐρανούς.

ΧΡ. ΚΟΤΜΠΑΡΟΣ

Βετὴς σπουδαστὴς Ζ.Π.Α.

Η ΑΝΤΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΕΞ ΑΥΤΗΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

Ἡ ἰκανότης τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος νὰ διακρίνῃ τὰς ὁρισμένες χρονικὰς σχέσεις, ἐποχὰς μὲ ἀρχὴ καὶ τέλος, τὴν διαδοχὴ τῶν ἐτών, μηνῶν, ἡμερῶν καὶ στιγμῶν, τὴν διάκριση ἐνὸς φαινομένου μὴς πράξεως καὶ ἐν γένει πᾶσαν κατάστασιν σχέσιν ἔχουσαν μὲ τὴν ἀφηρημένην ἔννοιαν τοῦ χρόνου, συνιστᾷ τὴν κεφαλαιώδη σημασίαν διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου τοῦ χρόνου.

Εἶναι ἡ ἀντίληψις τῶν χρονικῶν σχέσεων πρὸς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀνθρώπου, τὸ δὲ στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον τῆς δίδει τὴν πρόστασιν θέσιν εἶναι τὸ ὅτι σφύρειται καὶ ἐναγκαλιέται τὴν ἔννοιαν τοῦ χρόνου, ὅστις δὲν ὀφίσταται ὡς τὸ ὄχι καὶ ἀντικειμενικὸν ὡς ὁ χρόνος κτλ. Ἄνευ τῆς ἰκανότητος ταύτης ἡ ζωὴ μας οὐδὲν θὰ εἶχε νόημα, διότι δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ διακρίνομεν τὸν σήμερον ἀπ' τὸ χθές καὶ τὸ αὔριον, τὴν ἐξέλεξιν καὶ διαδοχὴν τῶν κοσμικῶν γεγονότων ποὺ τόσο σπενῶς συνυφαίνονται, ἔσαι μὲ τὴν ζωὴν μας,

οὐδὲν πρόγραμμα ἐργασίας θὰ ἐπὶ τοῦ καὶ ὁ ἄνθρωπος σὰν τυφλὸς θὰ ἐδίδεκε εἰς τίς διὰς τοῦ σκοτούς. Ἐπὶ πλέον αἱ γνώσεις του θὰ ἔμεναν ἀνασφαλισταὶ καὶ κατὰ τὴν γνώμην μου τὰ πάντα θὰ ἐφαίνοντο εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐλπίδι τε καὶ ξύλα καὶ κέρατοι κτλ. ἐξορμήματα καὶ οὐδὲν ἄλλο. Ἐὰν τὴν ζωὴν του. Μᾶς γίνεται συνειδητὴ ἡ ἀντίληψις τοῦ χρόνου μὲ τὴν συμπεριποίησιν καὶ τὴν δοξασίαν πᾶσαν τῶν αἰσθησέων, — ὡς καὶ ἡ τὸν χρόνον τοῦ αὐτοῦ — δὲν ἔχει ἰδιαν θέσιν ἐπὶ τοῦ οργανισμοῦ μας πρὸς ἐναποθήκευσιν τοῦ ὅλου τῆς, ἥτοι ἐντυπωσέων καὶ ἀντιλήψεων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἰδία κόσμου. Ἐξαιρετικῶς δὲ συμβάλλουσι εἰς τὴν ἀντίληψιν τῆς διακρίσεως τοῦ χρόνου τὰ οργανικὰ αἰσθητήματα, ἡ κόπωση, ἡ πείνα, ὁ πόνος, ἀνάπαυσις, κίνησις ὡς καὶ ὁρισμένα συναισθήματα ὡς ἡ ἀναμνήσις, ὁ φόβος, ἀγωνία, λύπη.

Ἀλλὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν λαμβάνοντα χῶρον ἀποσπῶς καὶ ἀνεπαίσθητος μᾶς δίδουν τὴν ἔννοιαν τῆς διακρίσεως,

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ ΣΤΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΜΑΣ

Ἡ 25ῃ Μαρτίου, ἡ χρυσὴ ἡμερομηνία τῆς ἱστορίας μας, ἔφθασε καὶ πάλι στὸ προσκήνιο μνήμες μὲ γλυκὰ καὶ λαμπρὰ χρώματα. Μνήμες ποὺ μᾶς ἐπιβάλλουν νὰ τιμήσουμε καὶ πάλι ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀπέτελεσαν τὸ ἀποκρυσταλλωμὰ τῆς φυλῆς μας. Μνήμες ποὺ μᾶς ἐπιβάλλουν νὰ ἀποτίσουμε φόρον τιμῆς πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀπέτελεσαν τῆς ἀρετῆς τὴν ὁλοκληρώσει, τῆς παλληκαριᾶς καὶ τῆς λεβεντιάς τὰ σύμβολα. Ἡ Ἀκαδημία μας μέσα σὲ μὴ ἀμείωτο εὐρωπαϊκὸν παλμὸν καὶ πατριωτικὸν ἐνθουσιασμόν ἐδῶταρε τὴν 25ην Μαρτίον

σοροπίασας εἰς ὁλόκληρον τὴν πόλιν τῶν Ἰωαννίνων τὸν ἐθνικὸν παλμὸν καὶ τὴν ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν.

Ὁ εορτασμός στὴν Ἀκαδημία μας, πλούσιος, ἀριστος καὶ καθ' ὅλα ἐπιτυχὴς ἐνεθουσίασε τὸ κοινὸν τῆς πόλεως καὶ ζωογόνησε τὸ ἐθνικὸν φρόνημα. Ὁβίω, μέσα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὄραμα ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ σοροπιοθῇ ἡ φλόγα τοῦ ἐθνικοῦ φωτός σ' ὅλη τὴν πόλιν καὶ νὰ κινήσῃ ζωτανὲς τὴς ἀθάνατες μορφῆς τῶν ἡρώων τοῦ 21.

Ἡ εορτή μας, πλαισιωμένη μὲ τὰ τραγούδια τῆς χοροδίας τῆς Ἀκαδημίας μας καὶ τὴς ὁμιλίας τῶν σπουδαστῶν ἐ-

ὑποθέτουν ὁπωσδήποτε τὴ μνήμη. Χωρὶς τὴ μνήμη δὲν θὰ ὁμιλοῦσαμε περὶ παρλθόντος, ἀλλὰ μόνον περὶ παρόντος. Ἐχόντες ὅμως γνώσιν μόνον τοῦ παρόντος, δὲν ἔχομε συνείδησιν τοῦ χρόνου. Μνήμη ἔχον καὶ τὸ ἔω. Συνείδησι ὅμως δὲν ἔχον τοῦ χρόνου, δίδει ὁ χρόνος δὲν εἶναι ἀπόθεσις μόνον τῆς μνήμης, καὶ τῆς φαντασίας, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοήσεως καὶ τῆς ἐπεξεργασίας.

Τὸ παρλθὸν ἀποκτᾷ συνείδησιν τοῦ χρόνου ἀπὸ τότε ποὺ ὑποβάλλει σὲ βάσανον τὰ γεγονότα τοῦ παρόντος καὶ πλάθει σχέδια γιὰ τὸ μέλλον. Παίρνει ἀποφάσεις γιὰ μελλοντικὰ πράξεις καὶ οὕτω ἀντιπαστέλλει τὸ παρλθὸν ἀπὸ κάποιον ἄλλο ἀπομεινωμένον χρόνον σημεῖο εἰς τὸ μέλλον. Ὅταν φθῇ ἡ στιγμή γιὰ τὴν πραγματοποιήσιν τῆς ἀποφάσεως καὶ τὸ μέλλον γίνῃ παρλθόν, τότε τὸ προηγουμένον παρλθὸν μεταβάλλεται εἰς παρλθόν. Ὅθεν ἡ ἐξέλιξις τῶν χρονικῶν σχέσεων πορροῦσιν ἀπὸ τὸ παρλθὸν εἰς τὸ μέλλον καὶ εἰς τὸ παρλθόν. Ὅποιος πλάθει σχέδια διὰ τὸ μέλλον, αὐτὸς στρέφει τὸ βλέμμα του εἰς τὸ παρλθόν. Ὅθεν βάσει τῶν ἀντικειμένων κατανοεῖται ὁ χρόνος μετὰ τῶν ἀντικειμένων μορφῶν καὶ σχέσεων. Ἡ ἀντίληψις τοῦ χρόνου δὲν ἔχει ἐρευνητὴν πλήρως, ἔχει δὲ παρατηρητὴν εἰς τὰ διάφορα στάδια τῆς ἡλικίας τοῦ παιδὸς ὡς ἑξῆς:

Τὸ παιδί τῆς ἡλικίας τῶν 4 ἐτῶν διακρίνει τὴν ποσὴν ἀπὸ τῆς ποσότητος, τὸ δευτέρως τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, τὸ τρίτως τὸ ἔτος, τοὺς μῆνας, τὴς ἐποχὰς, τὸ δευτέρως τὴν ἔννοιαν τῆς ἡμερομηνίας. Τὴν ἡλικίαν τοῦ τέλους τὸ παιδί εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ ἀπὸ τοῦ τρίτου ἔτους. Ἡ ἰκανότης ἐκτιμήσεως τοῦ χρόνου πορροῦσιν εἰς τὰ διάφορα ἄτομα, ἐξαιρετικῶς ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῆς συνειδήσεως ἐκάστου. Εἰς τὰ παιδιά καὶ κυρίως τὰ μικρὰ ὁ-

πάρχουν ὁρισμένα ἰδιορρημια προκειμένου περὶ τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ χρόνου, διότι πλανῶνται δταν ἐκτιμῶν μικρὰ χρονικὰ διαστήματα.

Ἡτοι παρουσιάζουν τὴν τάση ὅταν τὰ χρονικὰ διαστήματα εἶναι μικρὰ νὰ τὰ μεγαλύνουν, ἐνθὲ ἀντιθέτως, ὅταν ταῦτα εἶναι μεγαλύνοντα, νὰ τὰ μικροποιήν. Ὅταν ἐν χρονικὴν διάστημα παρουσιάζῃ κενόν, χωρὶς διὰ νὰ συσσωρεύσῃ εἰς τὴν συνείδησιν μας γεγονότα καὶ ἐντυπώσεις (συνείδησις χωρὶς συντοσίαν ἀναμνήσιν) φαίνεται μεγαλύνοντα, διασπέντα, ἀπείριστον, ἐνθὲ ὅταν εἶναι πληρὴ περὶ στατικῶν φαίνεται σύντομον. Μὴ ὅσα ἐργασίας φαίνεται γιὰ μὴν ληστέα, ὅταν ὅμως ἀργότερα ἀναπλάσθῃ ὁ χρόνος συμβαίνει τὸ ἀντίθετον. Ὁ κενὸς χρόνος φαίνεται θορυβώδης καὶ ὁ πληρὸς γεγονότων ἐκτεταμένος καὶ ἀπείριστος. Γενικῶς τὰ παιδιά μέντοι τῆς ἡλικίας τῶν 8 ἐτῶν νοσημασιοῦν τὴς χρονικὰς ἀντίληψιν, ἀλλὰ δὲν ἔχουν συνείδησιν τοῦ περὶ τοῦ χρόνου, διότι ἀδυνατοῦν νὰ καθορίσουν τὸν χρόνον.

Ὅθεν ὁ ἄνθρωπος διὰ τῶν ἀντιλήψεων τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χρόνου τάσσει ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους εἰς τὸ ἀναπόδριστον χωροχρόνον τῆς ἀνθρωπότητος εἰς ὁρισμένην θέσιν. Ἡμεῖς ὡς διδάσκαλοι τῆς αἰρίας ἐν τῇ προσπάθειά μας πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς ἀντιλήψεως τοῦ χρόνου εἰς τὰ παιδιά, ἄς χρησιμοποιοῦμε πλουσιώτερα τὰ ἐκπαιδευτικὰ μέσα πρὸς διασφάγισιν ὁρισμένων λεπτωμερειῶν χρονικῆς φήσεως, νὰ ἐξασκήσωμεν τὴν μνήμην, τὴν φαντασίαν καὶ τὴν κρίσιν διὰ τῆς παρακολούθησεως ἐνδιαφερόντων ἁπορῶν εἰς ἐφημερίδας, περὶ οὐκ, βιβλία, νὰ μὴ ἀπαυτῶμεν τὴν ἀπομνημόνευσιν ἐποικισμῶν γεγονότων καὶ χρονολογικῶν ἐξακρίβωντες ἐπ' αὐτῶν εἶδος ψυχολογικῆς βίας. Ἄς εἰμεθα βέβαιοι ὅτι ἐνεργούντες οὕτω, δὲν ἐκπαιδευόμεν ἄριστα ἀποτελέσματα.

ΚΩΝ/ΤΙΝΟΣ ΓΚΟΤΒΑΣ

Βετὴς σπουδαστὴς Ζ.Π.Α.

σημείωσε εξαιρετική επιτυχία. Τό έργο που παρήγαγε εδ χορός του Ζαλόγγου, χάρις εις την εξαιρετική σκηνοθεσίαν του υπευθύνου και την άριστην σκηνογραφίαν μās έφερεν ως εκεί ψηλά στά θράχα του Ζαλόγγου.

Γενικά όλο το πρόγραμμα ήτο τοιούτον ώστε στην μνήμη μας να ξανάρχονται και πάλι όλοι οι ήρωικοί άγώνες των Σουλιωτών. Στη σκηνή ξανάξηρε με όλη τη ζωντάνεια το Σούλι με τίς ήρωικές και μοναδικές στην παγκόσμια Ιστορία Σουλ άτιστες.

Οι Σουλ άσασται τίς 'Ακαδημίας —εραστέχναι ήθοιοι— ενσπάρκωσαν και παρουσίασαν κατά τρόπον λίαν επιτυχή όλα τα πρόσκπα του έργου. 'Ηομήνευσαν κατά τον καλλίτερον τρόπον το έργο για να δώσουν ούτω την εντύπωσιν ότι τούτο απέτελεσε ισχυρό βίωμα τους.

Τό Σούλι, τό προπύργιον αυτό τίς επαναστάσεως, ό ισχυρός και αλόνητος θάλας στα κύματα του 'Αλή, ό ακατάβλητος Δαυίδ του έλληνισμού, γά μιά άκόμη φορά ξανάξηρε για να διδάξη την ανθρωπότητα ότι οι 'Έλληνες προτιμούν αντί τίς άτίμου δουλείας τον ήρωϊκόν και έντιμον θάνατον.

Τό Σούλι, ή μοναδική σκιά του 'Ελληνισμού που έκαε συνεχώς, μάχεται σκληρά με έναν τραχύν και άγριον αντίπαλον. 'Η αντίστασίς του είναι γενναία. 'Η μοίρα του όμως είναι να πάη προδομένο γά να συνεχισθή έτσι ή 'Ιστορία από τον 'Ερμάλτη ως τον Πήλιο - Γούση. 'Αν ό Πήλιο - Γούσης άποτελεί ένα μελανό στίγμα στην Ιστορία του Σουλίου, όμως δεν αποτελεί έμπόδιο στην παγκόσμια προβολή των Σουλιωτιστών οι όποιος αποτελούν τα σύμβολα ήρωϊσμού και απταπαγήσεως για τα μεγάλα και τρανά ιδανικά τίς φυλής μας. Οι Σουλιώτες πιστοι στα ιερά και όσια τίς φυλής μας τιμωρούν τον προδοτή και προτιμούν τό θάνατο παρά τη σκλαβιά.

Ούτω ό δοραστής αυτός συντέλεσε ώστε να στούφουμε τα μάτια τίς ψυχής μας προς τους χειμάρρους του έθνικού φωτός που δρομικώς έσπούν απ' τό θάνατο 21 και να χαλυβδώνουμε την πίστιν μας προς νέους άγώνες.

Δέν θα ήθελα να συγκαλώ έναν έναν όλους διέθνους ό όποιοι υπήρξαν οι πρωτεργάται στην έκδήλωσιν αυτή. Σ' όλους άτίξει ένα μεγάλο εγχε! "Όλοι τους μās έδωσαν κάτι που αποτελούσε την έκφρασιν του ψυχικού τους κόσμου και του ψυχολογικού τους μόχθου. Δέν θα ήθελα όμως προσοχά κλεισω τό σημείωμά μου αυτό να μην υπογραμμίσω και πάλι την έντύπωσιν που προσέκλεισε ή χοροδία με τα τραγούδια, τα όποια απέτελουν τό διδόνισμα του όλου προγράμματος, ή άρίστη σκηνογραφία, ή όποια με την παραστατικότητα, φυσικ-

ΠΟΙΟΙ ΛΟΓΟΙ ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΝ ΤΗΝ ΕΞΩΣΧΟΛΙΚΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Βεβαίως ούδεις ποτέ έθώρησε ότι τό έργο του διδασκάλου περιορίζεται έντός τίς σχολικής αιδούσης και ότι συνίσταται μόνον εις την διαταδαγωγήσιν τίς νέας γενεάς. Τό έργο του διδασκάλου είναι πολύπλευρον και ευρύτατον και κατ' ακολουθίαν επεκτείνεται πολύ πέραν του σχολείου. 'Αν δέ δι' όλας τās έποχάς και δι' όλας τās χώρας ή έξωσχολική δράσις του διδασκάλου τυγχάνη μεγάλης σημασίας, διά την σημερινήν έλληνικήν πραγματικότητα, και ιδιαιτέρως την επαρχιακήν, παρουσιάζει ως άδήμιτος ανάγκη.

Είναι δέ άπορίας άξιος διατί, ένφ διά ζητήματα μικράς σημασίας γίνεται καθημερινός λόγος εις τās στήλας των περιοδικών και των εφημεριδών, ούχι δέ σπανίως και συγγράμματα άφιερώνται εις αυτά, δά τόσον κεφαλαϊδούς σημασίας ζήτημα έλάχιστος γίνεται λόγος.

Δέν είναι δυνατόν διά των όλίγων αυτών γραμμών ν' αναφερθώμεν εις όλους τους λόγους, οι όποιοι δίδουν εις την έξωσχολικήν δράσιν του διδασκάλου έξαιρετικήν σημασίαν, και μάλιστα έν έκτάσει. Θ' αναφέρωμεν συνοπτικώς τους κυριώτερους εξ αυτών, κατά την γνώμην μας, ίνα δημιουργήσωμεν έρεθίσματα προς σοβαράς σκέψεις.

Είναι γνωστόν, τουλάχιστον εις τους άσολογούμενους με την αγωγήν, ότι τό κυριώτερον έλλείπωμα του 'Ελληνος, εκ του όποιου πηγάζουν και πάντα τα ήλλα, ήτοι: ή φιλαρχία και ή φιλοδοξία, ό άτομικός και ό εγωισμός ως και ή λειψή εις εις αντίληψιν περί καθήκοντος, είναι ή έλλειψις φιλοσοφικού έρωματος. 'Ο 'Έλλην, διατελών έν άγνοία, άποδοκιμάζει παλαιάς παραδεγμένους άρχάς και άσπάζεται, νέας, προσφερομένας κατά τρόπον έλυστικόν και δεαλιστικόν. 'Όποιον δέ σημασίαν έχει τούτο διά τό 'Έθνος μας μās τό λέγει τό άφηνδές στόμα τίς Ιστορίας. 'Εξ αυτού βεβαιούμεθα, ότι έκάστοτε κοινωνικά ρεύματα και περί ζωής αντίληψεις έχουν λίαν δυσμενή επίδρασιν επί τίς Πατρίδος μας. 'Η άποσύνθεσις του μεσορρανήσαντος άρχαίου έλληνικού κόσμου και ή ύποδοχίσις αυτού έν τέλει εις τους Ρωμαίους, έχει ως βασικήν αι-

κίνητη, προσπτική και πραγματική ξαντάνια έδινε ζωή στο έργο και μετέφερε τον θεατή στο Σούλι, και την άπόδοσιν των ήθοιστων Σπουδαστών οι όποιοι έβαλαν όλο το είναι τους στο έργο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ
Βετής Σπουδαστής Ζ.Π.Α.

τίαν τον υπό των σοφιστών κλονισμόν τίς πολιτικής ήθικης. Οι σοφισται άφ' ένός έδίδασκον, ότι ό πολιτικός έπρεπε να είναι ίκανός ρήτωρ, ώστε να γίνετα πιστευτός παρουσιάζων τό ψεύδος ως αλήθειαν και την αλήθειαν ως ψεύδος, άφ' έτέρου επετέθησαν κατά τίς επωρατούσης θεησκείας, την όποιαν εκλόνισαν εκ θεμελίων και τέλος έθεσαν έν άμφόβω τό κύρος, των μέχοι τίς έποχής: εκείνης, κρατουμένης άξιών τίς ζωής. Γενικώς δά τοιούτων άναρρετικόν θεωριών επήλθεν ή άποσύνθεσις του άρχαίου έλληνικού κόσμου. 'Αλλά, κατά τό κοινώς λεγόμενον, ή Ιστορία επαναλαμβάνεται. Πάντες γνωρίζομεν τά αίτια του έπαρόχου σημοιοτοπώλου, του όποιον τās δδνηράς συνεπειάς έδοκιμάσαμεν. Διά τούτο άπλώ: τον μνημονεύομεν και δέν κάμνομεν εκτενέστερον λόγον.

Κατά την σημερινήν πάλιν έποχήν κυκλοφορούν ποικίλαι άντεθινικαι και άντροσκεντικαι προπαγανδιστικαι θεωρίαι, εδρίσκουσαι πρόσφορον έδαφος μετά των άμορφώντων ή των τυχόντων πλημμελούς μορφώσεως.

'Εξ άλλου α είδησεογραφικά στήλια των επαρχιακών εφημεριδών αναγράφουν καθημερινώς: 'Εγκλήματα είδεχθή, βιασμός, βλεπνός αήμοιξίας, άντεκδικήσεις άγρίας, έμπαρημονές άλλα και έκδηλώσεις άλλας παντοίας προδοσίας ή παχυλήν άμάθειαν ή ένοστατα βάρβαρα, που έμπαίζουν και την στοιχειωδέστεραν έννοιαν του άνθρώπου. ('Η Καθημερινή' 28-2-1960): 'Τάφου γων χωρικοί, οι όποιοι, ένφ διάγονν με ποικίλας στερήσεις, πωλούν την μοναδικήν των αγελίδα προσέμνην να διδηγύσουν τον γελτόνά των εις τό διδαστήριον, δι' άσήμενον και γελοία άφορμήν, πολλάς τεχνιέντας προκαλουμένην υπ' αυτών των ίδιων.

'Επί πλέον α προλήψεις και α δεισιδαιμονία δογάζουν, καθ' όσον τό μορφωτικόν έπίπεδον του λαού τίς ύπαίθρου χώρας είναι πολύ χαμηλήν. 'Αρκετοι από τους άνθρώπους τίς ύπαίθρου ένκα των επικρατησών συνθηκών δέν έλαβον ούτε την στοιχειώδη μόρφωσιν, την παρεχομένην εις τό Δημοτικόν Σχολείον.

Τέλος ή ύπαίθρος εδρίσκεται εις μεγάλην οικονομικήν δυσπραγίαν, ένφ έπαρουν οι όροι και α δυσάτητες καλλιτερέσεως τίς οικονομικής καταστάσεως των κατοίκων και άνόδου του βιοτικού των έπίπεδου. Αί συνέπειαι εκ τίς τοιαύτης οικονομικής καταστάσεως είναι πολλά και δδνηράι, τόσον από άτομικής όσον και από φυλετικής άπόψεως. 'Η δυσμενής επίδρασις των άρ-

χεται από τίς συλλήψεις και διήκει δι' όλης τίς περιόδου τίς αναπτύξεως και τίς ζωής του άνθρώπου. 'Ο 'Έλληνας, δέν δοκιμάζει παδκήν χαράν και άμεριμνησίαν. Από ένωρίς όρπεται εις τον άγώνα τίς αυτοσυντηρήσεως, ών ψυχικός και σωματικός άσχημάτος και παλαίει συνεχώς και άπεγνωσμένος. Πάσας τās δυνάμεις του εις τον άγώνα αυτόν δαπανά και ένίοτε δέν έξοικονομεί ούτε αυτά τα στοιχειώδη και αναγκαία διά την ζωήν του. Διά τούτο πολλάς μεταχειρίζεται ούχι έντιμα μέσα. Προσπαθεί με ποικίλους τρόπους να καταβάλει τον αντίπαλόν του συνάνθρωπον φθάνων πολλάς και μέχρις εγκλήματος. 'Ιδού πόθεν προέρχεται ως επί τό πλείστον ή δυστοπία, ή σκληρότης και ό άτομικός του 'Ελληνας! Είναι, δέ φυσικόν έδω ν' αναζητήσωμεν και τα αίτια τίς σημερινής ήθικης κρίσεως, καθ' όσον είναι δυσκόλον να έχουν ψυχικήν άνωτερότητα ά άνθρωποι πεπώντες και γυμνητέοντες, επί πλέον δέ μη τυχόντες και έπακοις μορφώσεως.

Διά τους άνωτέρω λόγους τα ρεύματα τίς άστυφιλίας και τίς μεταναστεύσεως όγκονται καθημερινώς. Παιδιά και ένηλικες έγκαλείπουν την ύπαίθρου χώραν και φεύγουν μακράν των πατρικών έστιών, αναζητούντες καλλίτεραν τύχην. Τό 'Έθνος εδρίσκεται εις μίαν συνεχή αίμορραγίαν, όφίσσεται διακόως φθοράν. 'Ο καλλίτερον έμψυχον υλικόν έξαργα, εις τό έξωτερικόν, ένφ οι συγκεντρώμενοι εις τās πόλεις έπτελούν (οι πλέον τυχεροί!) παθηκάς εργασίας. 'Εφ' όσον ύπάρχουν κέντρα πρόσδιδας των προϊόντων οι μεσάζοντες (τοιούτας εργασίας έτελούν ως επί τό πλείστον οι έρχόμενοι εις τās πόλεις προς αναζήτησιν καλλίτερας τύχης) περτεούν. 'Η χώρα μας έχει ανάγκην προϊόντων και ούχι... πωλητών και διαληγτών. 'Αλλά τό κακόν δέν σταματά έως έδω. 'Τάφου γων οι ήθικοί κίνδυνοι ως και οι κίνδυνοι ύγείας, οι όποιοι είναι και οι σπουδαίτεροι.

Οι σφιγγηλοι και άλλιοι νέοι, οι έγκαταλειπόντες τό χωρίον των και τα κτήματα του πατρός των και τρεπόμενοι προς άνέρεσιν καλλιτέρας τύχης, είτε εις τό έξωτερικόν, ως μετανάσται και εργάται, είτε εις τό έσωτερικόν, ως μεσάι ή δ αλμυράι, είναι άπαραίτητοι εις την ύπαίθρου, ίνα άσχυληθούν με δημιουργικήν και παραγωγικήν εργασία.

'Ασφαλώς διά την αντιμετώπισιν τίς τοιαύτης καταστάσεως εργαμονούσης σοβαρός έν κόπς κινδύνος, πρέπει πρώτον τό Κράτος να λάβη σοβαρά μέτρα. 'Οφείλομεν να όμολογήσωμεν ότι τελευταίως συντελείται αξιόλογος εργασία. 'Τροχέπωνται όμως πολλά διά την ά-

νήψωσιν του μορφωτικού και βιοτικού έπίπεδου του λαού. 'Ο άμόρφωτος 'Έλληνας, πληροφορούμενος ότι άλλοι υπερέχουν ήμών, εύκόλως πιστεύει εις γηρύους παραδείσεις.

'Εκτός από τό Κράτος και ή 'Εκκλησία θα πρέπει να βοηθήσιν εις την από πάσης πλευράς έξυγάνωσιν τίς τοιαύτης καταστάσεως διά των φωτισμένων τίς κληρικών, τους όποιους δυστυχώς σήμερα δέν διαθέτει. Οι περισσότεροι των σημερινών ιερέων έλαβον μικράν μόρφωσιν. 'Εξ άλλου ό γλίσχος μισθός των δέν τώ άποτρέπει ν' άφιερώσουν τās δυνάμεις των εις την άποστολήν των.

Τόν σπουδαιότερον ρόλον πρέπει να διαδραματίση ό διδασκαλος. 'Ο άξιος τίς άποστολής και του όνόματός του διδασκαλος δέν πρέπει και δέν δύναται να είναι εις διδασκαλος με μόνον τα υπό του σχολικού προγράμματος καθωρισμένα προσόντα. Τοιούτος διδασκαλος δέν έχει θέσιν σήμερα.

'Ο σημερινός διδασκαλος πρέπει να έχει εδρά προσόντα και διαφέροντα. Πρέπει να είναι κάτοχος και έπαιστωτής των έλληνοχριστιανικών θανατικών και των αλκόνων αξιών τίς ζωής. Διά τούτο ό διδασκαλος δέν πρέπει να είναι επηρεασμένος από τον σημερινόν μόντερνισμόν. Δέν πρέπει να δεικνύη εύπιστίαν εις τα σκοτεινά και νόθα του έξω κόσμου και δυσπιστίαν εις τα φωτεινά και αλωνα. 'Εάν ό διδασκαλος δέν είναι κάτοχος του ΘΕΟΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΕΜΟΥ δέν θα δύνηται ν' αντιδράση επιτυχώς εις την ξενομανίαν και να καταπολεμή τās διαφόρους έθνοκτονους πολιγανιστικές θεωρίας, διότι δέν θα είναι εις θέσιν να διαφωτίση τους άμορφούς χωρικούς.

'Ο σημερινός διδασκαλος, εκτός από την άριστη επιστημονικήν έκπαίδειαν, να διακρίνεται διά την ψυχικήν ανωτερότητα και την επαγγελματικόν ένθουσιασμόν. 'Ο επαγγελματικώς ένθουσιασμος να γεννήσιν εις τον διδασκαλον άποσπεύτησιν και θάρρος. 'Ο διακρινόμενος οα τον επαγγελματικόν ένθουσιασμόν διδασκαλος δέν φοβείται τό ελληνικόν χωρίον, αλλά σπεύδει π.δς αυτό δά να το εκπολιτίση. 'Ες γνωστόν ό διδασκαλος θεωρείται ως φυσικός και πνευματικός ταγός και διά τούτο έχει το ΝΕΟΤΟ επί παντός ζήτηματος. Οι χωρικοί καταφεύγουν εις αυτόν διά ζητήματα άτομικά, οικογενειακά, κοινωνικά, ένικά, επαγγελματικά. 'Αλλοίμονον αν ό θεωρούμενος ως μόνος ίκανός και άμόδους να δώσιν την δόλην λύσιν δέν είναι προητοίμαστος!

'Ο άσυνόμομος διά την επαγγελματικήν συνείδησιν διδασκαλος θα εκπολιτίση τό έλληνικόν χωρίον από πάσης πλευράς. 'Ο τοιούτος διδασκαλος θα ύποδείξει εις τους χωρικούς πώς πρέπει να αγαθά και ν' απαλαμβάνουν τα αγαθά τίς εργασίας των. 'Ο τοιούτος διδασκαλος δά του παραδειγματός του και διά διαφωτιστικόν διαλέξεων, θα τονώσιν τό έθνικόν και τό θεησκεπτικόν συναισθημα. 'Ο τοιούτος διδασκαλος θα βοηθήσιν, διά των γεωργικονομικών γνώσεων, τās όποιας άπαραίτητως πρέπει να κα έχη, εις την άνοδον του βιοτικού των κατοίκων έπίπεδου. 'Ο τοιούτος διδασκαλος θα ιδρύσιν βιβλιοθήκην, θα κάμνιν παιδαγωγικάς και μορφωτικές διαλέξεις, θα κάμνιν δεινδροφυτεύσεις, θ' άποξηράνιν έλη, θα κατασκευάσιν διδαστήριον, πλατεϊαν, δρόμους. 'Ο τοιούτος διδασκαλος θα δημιουργήσιν σχολικόν κήπον των όποιον θα καλλιεργή και θα περποιήται με έμψυχον σπένον. 'Ο τοιούτος διδασκαλος θα δημιουργήσιν γυμναστήριον και θα προσπαθήσιν οια παντός όποσον να δώσιν τους νέους του χωρίου από το καφεκνιον και να έμπνευσιν εις αυτούς τον έμψυχον και την αγάπην διά την εργασία. Ούω θα συμβάλει εις την πρόδοσιν του ελληνικού χωρίου και γενικώτερον του Έθνους. Ούτω αι έθνοκτονίαι θεωρία δέν θα εδρίσκων πρόσφορον έδαφος, ενώ τό ρεύμα τίς άστυφιλίας θα πνύσιν να ύφισσεται.

'Ιδού λοιπόν ή άποστολή, ή κοινωνική άποστολή, του άξιου του όνόματος και τίς άποστολής του διδασκάλου. Μιός το έργο αυτό, τό αληθώς δημιουργικόν και εκπαιδευτικόν λαμπρόν, πρέπει να χωρή τό διδασκαλος άδιαφορών δά μισθός, προαγωγάς και τιμηκάς αναμειψεις: 'Ουκ επ' αργη μόνον ζήσεται άνθρωπος (Ματθ. Δ'. 4). Είναι βλασφημία κατά τίς ιεράς κοινωνικής του άποστολής και υνύμνη την εργασίαν ό διδασκαλος άναλογως των άλλων άμοιβών και δακρύσεων. 'Τμήσι τη άμοιβή διά τον διδασκαλον πρέπει να είναι ή επαγοποιήσις, ή όποια προέρχεται εκ του συναισθηματος τίς εκπληρώσεως του καθήκοντος. Κατά τον 'Ιερον Λυροδοστομόν: 'Όποιον έχει μισθόν διδασκαλος, ούκ έχων επιδείξει τούς διδασκόμενους;

Την αναγκαία έκπαίδειαν, λέγομεν ότι ή έξωσχολική δράσις, ή κοινωνική άποστολή του διδασκάλου είναι μεγίστης σημασίας. Την επιβάλλουν δέ λόγοι θεησκεπτικοί και έθνικοί, μορφωτικοί και εκπολιτιστικοί.

ΧΡ. Κ. ΣΤΕΡΓΙΟΥΛΗΣ

Βετής Σπουδαστής Ζ.Π.Α.

«Πρέπει να μεταρρυθμίσουμε τον άνθρωπο με την αγωγή και την αγωγή με την οικογένεια».

ΣΙΜΟΝ

ΣΧΕΣΕΙΣ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τὸ ὁλοκτεῖο καὶ ἡ ἐκκλησία εἶναι τὰ δύο καθιδρυτάματα εἰς τὰ ὅποια τελεῖται τὸ μυστήριον τῆς ἀγωγῆς κάθε ἀτόμου τοῦ ἔθνους μας. Κάτω ἀπὸ τὸ ἱερὸν τέμενος τῶν δύο αὐτῶν ἰδρυμάτων κάθε ἑλπίστὴν πόλιν διαπλάσσειται ἡθικῶς καὶ δανοητικῶς.

Τὸ σχολεῖον εἶναι τὸ ἴδρυμα ἐκεῖνο μέ-
σα εἰς τὸ ὁποῖον ἕκαστος νέος διαπα-
δαγωγεῖται καὶ πλουτίζει τὰς γνώσεις του.
Ἐξ αὐτοῦ, ὑπὸ τῇ καθοδηγήσει καὶ
ἐπιτήρεισιν τῶν διδασκάλων, μαθαίνει
γραφὴν καὶ ἀνάγνωσιν. Διδάσκειται τὴν
ἱστορίαν τῆς πατρίδος καὶ γνωρίζει τὰ
ἴθια τῆς φύσεως. Γνωρίζει τὰποῦς μυ-
θολογίας καὶ θάλασσοις ἀπέραντος. Ταξιδί-
ει πορὰ εἰς τίς διάφορας πόλεις τοῦ κό-
σμου καὶ βλέπει μὲ τὰ ὄμματα τῆς δια-
νοίας του τὰ ἀσυλλήτῳ θαυμασμόν ἐρ-
γα τέχνης καὶ ἐκπαινώσεως τῶν διαφόρων
Κρατῶν τῆς γῆς. Μέσα εἰς τὸ σχολεῖον
ἕκαστος νέος ἔρχεται σιγά-σιγά νὰ βλέ-
πῃ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ τῆς γνῶ-
σεως καὶ νὰ ἀπευλίσσεται ἔτσι ἀπὸ τὴν
σκοτίαν τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς ἀμαθείας.
Εἶναι τὸ σχολεῖον διὰ τὸν νέον ὅτι τὸ
ἀγαθότερον διὰ τοῦ σώματος. Ἡ

φωσις καὶ ἡ συστηματικὴ ἐκπαίδευσις μέσα εἰς τὸ σχολεῖον κἀμινουν τὸ νέον εὐγενὴ καὶ ἀνδρωπὸν λεπτὸν, με συναντήματα ἀνότερα καὶ δοῦλην ἔσφαρ μένην πρὸς τὸ ἥλικόν. Ὁξύνουν τὴν διάνοιαν αὐτοῦ καὶ τὸν βοηθοῦν ν' ἀνέθῃ ἀσφαλὲς καὶ σύντομον τὰ σχολικὰ ἐπιτυχίας καὶ τοῦ ἐπιδωκομένου σκοποῦ του. Τὸ μυστήριον τοῦ τελεῖται ὁ πὺν λειτουργῶν μέσα εἰς τὸ ἱερὸν αὐτὸ τέμενος τῶν Μουσῶν ἔχει διπλὴν ὕψιν· ἥλικὴν καὶ πνευματικὴν. Κάθε διδάσκαλος ὡς τελετάρχης μέσα εἰς τὸ σχολεῖον ἐπιδίδωκει καὶ πρόκειναι νὰ ἐπιδίδωκε μὲ κάθε δυνατὸν τρόπον πῶς οἱ τ' ὀφείμιοι του νὰ γίνοντι ἄριστοι σὲ ἥθος καὶ ἐκπαιδευτικὸν μαθήσεως. Κάθε κρᾶτος σήμερον προσπαθεῖ διὰ τῶν παιδαγωγῶν του πῶς ἡ νεολαία του θὰ καταστῇ εἰς χαριστῆρα ἄνθρωπος, εἰς πνευματικὴν κατάρτισιν ἄριστος καὶ εἰς ὑψηλὸν πατριωτικὸν φρόνημα, διότι εἰς τοὺς νέους ἐναπόκειται τὸ μέλλον παντὸς ἑθνους. Εἰς τὴν εὐγενὴ αὐτὴν προσπάθειαν τοῦ σχολεῖου τὰ μέγιστα συμβάλλει καὶ ἡ ἐκκλησία μας, ἡ Ὁρθόδοξος ἐκκλησία.

Ἑκκλησία καὶ σχολεῖον εἶναι ἓνα καὶ τ' αὐτὸ ἐννόημα. Σκοπὸς καὶ τῶν δύο εἶναι ἡ ἐβ-εσις τῆς ἀληθείας καὶ ἡ δημιουργία ἡθικῶν χαρακτήρων. Ἐὰν λοιπὸν τὸ σχολεῖον ὡς πνευματικὸν καὶ μορφωτικὸν ἴδρυμα προσφέρει τόσα καὶ τόσα εἰς τὸν νέον, ἡ ἑκκλησία προσφέρει ἁπλῶς περιστάσεις καθ' ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς εἶναι ὁπλοῦς καὶ ἰσοδύναμος. Τὸ μὲν συμπληρῶναι τὰ κενὰ τοῦ ἄλλου. Ἐκκο-

λα ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ σχολεῖον καὶ ἡ ἐκκλησία εἶναι στενῶς συνσφασμένα. Οὐ δευμία διδασκαίαις δύναται ἡ ὑπόκρισις μεταξὺ των. Ἀμφότερα ἐπιτελοῦν ἔργον ἰσὺν καὶ ὑψηλόν. Τὸ μὲν σχολεῖον πλοῦν τίθει· τὸν Ἑλληνοταῖδα μὲ τὸν θησαυρὸν τῶν γνώσεων τῶν δοξατῶν καὶ δοξατῶν φαινομένων τῆς φύσεως, ἡ δὲ ἐκκλησία ὁδηγεῖ αὐτὸν πληροῖον εἰς τὸν Δημιουργὸν αὐτῶν.

Δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας αὐτὰ τὰ δύο καθήκοντα διεδοξαμίσταν σημαίνοντα ὅλως ἐν τῇ διαμορφώσει καὶ δ' ἀπ' αὐτῶν τὴν φυλὴν μας. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῶν Τρῶν Ἰεραρχῶν, τῶν σοφῶν διδασκάλων τῶν γραμμάτων, ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ σχολεῖον συνεδέθησαν ἀνάμικτοι περισσώτερον, δι' αὐτὴν ἡ ἐκπαίδευσις ἐπαγίωνθη τὰ μέγιστα ἐκ τοῦ δεσμοῦ αὐτοῦ.

Οἱ τρεῖς αὐτοὶ μετέωροὶ ποταμοὶ τῆς σοφίας κατέστρεψαν οἱ πηλαιοὶ φράγμοι καὶ οἱ ἀειφανεῖς ἀστέρες, οἱ ὅποιοι ἐπιβάλλουν δ' αὐτῇ μαρτυρίας τῶν ὑπερτοῦ καθήκοντος τῆς θεοσελείας καὶ τῆς παιδείας, τὴν σχετικότητα, ἀλλήλοσύνδεσιν, συνύπαρξιν καὶ τὴν ἄρρητον δεσμὸν τοῦ σχολείου καὶ τῆς ἐκκλησίας.

Πολλοί ισχυρίζονται ότι η Εκκλησία οδολόως συμβάλλει εις την υπό των δημοσίων σχολείων καθ'αλληλογενην προσπάθειαν μορφώσεως των νέων και ότι αβτη είναι ανεξάρτητος των σχολείων. Τούτο όμως αποδεικνύεται ψευδές, διότι έχομεν βασικάς αποδείξεις, αι οποίαι μαρτυρούν πόσον στενά συνδέονται μεταξύ των τω σχολείων και η Εκκλησία. Στά 400 χρόνια της σκλαβιάς, της

τοῦτοκως ἐκείνης μαύρης σκλαβιάς, σχολεόν καὶ ἐκκλησίᾳ ἦσαν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ. Ἡ ἐκκλησία μὲ τὰ ὑπέροχα διδάγματα τῆς θείας δυνάμεως ἐμυσταγωγεί κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τὴν κατὰ θεὸν ἀγάπην καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴν πόλιν πρὸς τὴν θρησκείαν.

Τετρακισία δὲλόληπρα χρόνια σκλαβιά, συγγεράς καὶ μακαβρίας τὸ ἱερὸν ὄκτω ἤχι, καὶ τὸ ψαλτήρι ἐχρησόμευσαν ὡς θεματοφύλακες τῶν ἰδανικῶν τῆς φιλῆς μας καὶ μετελαμπάδενον νυχθημερόν τὴν ἀκράδαντον πεποθήσαν τῆς παλιγγενεσίας μας.

Τὸ δένδρον τῆς ἐλευθερίας εἶχε τὰς
ρίζας του βαθεῖα καὶ ἐστὶν μιὰ ἡμέρα
ὁ Ἕλλην ξεσπάθωσε. *Ο κόκκος*
συνάπῃως καὶ ἀσφοδέρησε καὶ ἡ πίστις τοῦ
δ.πλοῦ πιστεῦω τῆς θρησκείας καὶ τοῦ
ἔθνους θριάμβησε. Τὰ σχολεῖα μὲ μᾶ
ἠνοίγησαν καὶ αἱ ἐκκλησίαι ἀφροδα ἔλει
τοῦρησαν. Ἀμυρότερα ἤρχισαν νὰ χ
ζοῦν τὰ ὅσα ὁ ἔχθρος ἐπὶ αἰῶνας ἐχάλασε
καθοδηγοῦν τὰν Ἕλληνα πρὸς τὰ με
γάλα ἰδανικά του. Ἐκτοτε καὶ σήμερον
καὶ εἰς τὸ μέλλον τὰ βαθεῖουν ἀδελφω
μένα δι' ἓνα σκοπὸν καὶ μόνον, τὸν
σκοπὸν τῆς δημιουργίας ἠθικοπνευματι
κῶν νέων. Τὸν σκοπὸν τῆς δημιουργί
ας μιᾶς πανθρίας καὶ μεγάλης Ἑλλ
δος. Τὸν σκοπὸν τοῦ ἔχει ὡς ἐπίτευξιν
τὴν ἐπικρατήσῃν τοῦ ἐλληνορθοδόξου πο
λιτισμοῦ.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΠΑΠΑΣΤΕΡΓΙΟΥ

Λεϊψς σπουδαστής Ζ.Π.Α.

Συνεδριάσεις τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ περιοδικοῦ, ὑ-
πὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Διευθυντοῦ.

ΝΟΜΙΜΟΦΡΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΗΘΙΚΟΤΗΣ

Νομιμοφροσύνη είναι ἡ πρὸς τοὺς νό-
μους συμμόρφωσις, ἡ προσήλωσις πρὸς
τὴν νομιμότητα. Ἐπίσης ἡ προσήλωσις
πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ ὁσίου καθεστώ-
τος καὶ ἡ ἀντίθεσις πρὸς τὸν κομμουνι-
σμόν. Νομιμοφροσύνη είναι ἡ ἰδιότης
τοῦ νομίμου, ἡ νομιμότης κατ' ἐπέκτα-
σιν.

Ἡθ' ἡ πόλις λέγοντες νοοῦμεν ἐν τῷ συνόλῳ τῶν τὰ δεδομένα ἠθικὰ φαινόμενα, γεγονότα καὶ ἠθικὰς σχέσεις. Εἶναι ἡ καθ'αυτὸ ἠθικὴ ἀξία τῆς ζωῆς καὶ τῶν πράξεων. Ὁ Κἀνὲρ κάνει διὰ κρισιν μεταξὺ ἠθικότητος καὶ νομιμότητος.

Νομιμότης εἶναι ἡ συμφωνία τῆς πράξεως μετὰ τὰς προσταγὰς τοῦ νόμου, ἀνεξαρτήτως τῶν ἐσωτερικῶν ἐλατηρίων τῆς πράξεως. Περὶ ἠθικολογικοῦ πρό-
κειται ὅταν ἡ αὐτόνομος καὶ ἐλευθερά
βοήθεια καθορίσῃ τὰς ἠθικὰς πράξεις.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὃν κοινωνικόν.
Τοιοῦτο: ὁ ἄνθρωπος αὐτῆς τοῦ ἡ ἀνδρὸς τῆς
κοινωνικότητος τὸν ἔπαυσε εἰς τὴν
δημοκρατίαν τῆς κοινωνίας. Πολλοὶ ἐνω-
ρίσας ὅμως ἀντελήφθη τὴν ἀνάγκη τοῦ
νόμου, τοῦ κανόνος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπι-
τρέψῃ τὰ ἐκδηλῶν τὰ ἄτομον τὴν βού-
λησιν αὐτὴν μέχρις ἐκείνου τοῦ σημείου,
ὥστε νὰ μὴν παρεμποδίζεται καὶ ἡ ἐκ-
δήλωσις τῆς βουλῆσεως τοῦ ἑαυτοῦ. "Ε-
ται ἐγενήθη τὸ δίκαιον. Ἡ ὑποταγή
εἰς τοὺς κανόνας τοῦ δικαίου εἶναι ἡ
κατάστασις τῆς νομιμοφοροσύνης.

Ἡ νομιμοφροσύνη ἐπομένως εἶναι ἕνας ἐκ «τῶν ὧν οὐκ ἄνευ» ὄρων τῆς ὑπαρξέως τῆς κοινωνίας. Εἶναι λοιπὸν ἀπαιτήσις διὰ τοὺς πολίτας μιᾶς κοινο- νίας ἡ νομιμοφροσύνη.

Τὸ δίκαιον εἶναι μία ἀπὸ τῶν καὶ ἐπιβαλλομένων θεότης.

Εκς τὴν νομιμότητα ἔχομε μίαν ἐξαι-
ρετικῶς τυπικὴν συμμόρφωσιν πρὸς τὸν
κανόνα, ὅπου δὲν λογαριάζεται ἡ προ-

αρεῖς ἀλλὰ μόνον ἡ ἔμπρακτος ἐκδή-
λωσις, καὶ μιὰν ὑπακοήν σὲ κάποιον
πρόσωπο αὐθεντία, ἔκρινεν τὴν ἐπιβίω-
σιν τοῦ ἐθνικοῦ τοῦ με φυσικῶς καὶ ἡθι-
κῶς πύσεις. Νικᾷ τὸν τρόπον τινὰ ἡ ὁμα-
δικὴ θέλησις τὴν ἀτομικήν. Γνωρίζω
τοῦ δικαίου οὐσιαστικὸν εἶναι δ' ἐξα-
ναγκαζόμενος. Καὶ νόμος δικαίου χωρὶς ἐ-
ξαναγκαζομένων εἶναι ἀνθρώποις, εἶναι φωνή
τιᾶ ἡ ὁποία δὲν καίει, φῶς τὸ ὁποῖο
δὲν φωτίζει.

Ἐπομένως ἡ νομιμοφροσύνη εἶναι
βάσις τῆς κοινωνίας. Ἐπῆρσας ἀπὸ
τὰς ἀνάγκας τοῦ συνόλου καὶ διὰ τῆς
ἐξισωθεύσιν αὐτοῦ, ἔχει χαρὰ καὶ ἡ
ποχρωστικὴ ἐπιβάλλεται μὲ τὸ κύρος
τῆς, εἶναι ἕνας ἐξωστρεφὲς φροσύνης
διαλόγου τῆς κοινωνίας. Ἐνεργ
ψυχὰ καὶ χωρὶς νὰ ὑπολογίῃ εἴσω
καὶ διαθέσει.

Ἡ ἡθικὸτης ὑπολογίζει ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡ νομομορφοσύνη ἀρρῆναι ἀπαρ-
τήρητον. Τὰ ἐσωτερικὰ ἐλατήρια καὶ
τὴν ἡθικὴν βούλησιν. Ἐδῶ δὲν ἔχομε
ἐπ.βολή. Ἡ αὐτόνομος καὶ ἐλευθέρα
βούλησις καθορίζει τὰς ἡθικὰς πράξεις.
Ἡ ἡθικὴ μὲ τὴν ἐσωτερικὴν πεντα-
χία ἀντιπαραδύναται εἰς τὴν ἀπλή-
ξιστον ἐν ἡλικίᾳ τοῦ δικαίου.

Ἔτσι ἔχομε εἰς τὸν Χριστιανισμό τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἠθικὴν ὡς ἐξῆς: Δί-
κα οὐ: οὐ μοιχεύσεις. Ἡβλική: οὐτε γὰρ
τὸ σκεπθῆς. Τὸ δίκαιον εἶναι σάλος μὴς
τάςως καθ' ὁλοκληρίαν ἐξωτερικῆς.
Τὸ ἀνθρώπινο εἶναι ἄριστ καὶ κατατρο-
φὴ μ' ἃς ἐσωτερικῆς ἰδανικῆς πενθα-
χίας. Τὸ δίκαιον περιεχει τὸ μίνιμουμ
τῶν ὑποχρεώσεων καὶ ἀναφέρεται εἰς
τάς σχέσεις μὲ τοὺς ἄλλους. Ἡ ἠθικὴ
εἶναι τὸ σύνολον τῶν ᾠων καὶ ἐννοεῖ
να ρυθμίσῃ πρῶτα - πρῶτα τὴν σάσι-
τοῦ ἀτόμου ἀπέναντι εἰς τὸν ἴδιον τὸν
ἑαυτό του. Τὸ δίκαιον ἐπομένως καὶ ἡ
νομιομορφότης ἔχει νόημα καὶ ὑποχρε-
ῶν μετὰ εἰς τὴν κοινωνία ἡ ὁποία τὴ
θεσπίσῃ. Δὲ τοῦτο ἡ νομιμορφότης
καὶ ἡ ἐννοία τοῦ κράτους εἶναι ἄλλη
λέγεται.

Μία κοινωνία διὰ τὰ διατηρήσει τὴν
ὑπαρξὶ καὶ τὴν ὁμαλιότητά της πρέπει
να στηρίζεται καὶ εἰς τὰ δύο· καὶ εἰς
τὴν νομοφοροσύνην καὶ εἰς τὴν ἠθικο-
τήτην. Ἡ ὑπακοή καὶ ἡ συμμόρφωσις
εἰς τὸ νόμον, ἡ νομοφοροσύνη εἶναι αἱ
παιτήσεις τῆς κοινωνικῆς εὐτυχίας. Εἴ-
ναι ἑγγύρησις τῆς εὐτυχίας τῆς ὁλοτύ-
του καὶ ἐνδὸς ἐκάστου τῶν ἀτόμων τῶν
ἀποτελούντων αὐτήν. Ἡ ἠθικότης εἶ-
ναι τὸ στοιχεῖον τοῦ ὁποῦν δίδει εἰς τὸ
ἄνθρωπον τὴν ἀπόλυτην καὶ ἀθανάτου
στάθην ἀξίας του.

Δίδει εἰς αὐτὸν ἦθος, τὸν θράζει
 πρὸ τὸν σαρκικὸν ἀνθρώπον καὶ τὸν
 νεβάζει εἰς τὸν ἀνθρώπον — Ἰδέα.
 Μὴ μικρὴ κοινωνία εἶναι, καὶ
 σχολεῖο σου, δάσκαλε. Ἀπομικτότη
 μικρὸς καὶ ἐν ἐξελίξει οἱ πολῖται τῆ

Καὶ οὐ κρατᾷς τὸ νῆμα τὸ ὁποῖο
τοὺς κατευθύνῃ. Ἀνάγκη λοιπὸν νά
ῃς προσαρμόσῃ τὸ ἓνα εἰς τὸ ἄλ
καὶ νά τὰ ἔχῃς ἐνσαρκώσῃ καὶ τὰ δι

Ὁ διδάσκαλος πρέπει νὰ εἶναι νομιμοφρων. Ἡ Πολιτεὶα τοῦ ἔχει ἀναθέσει μιαν ἀποστολήν. Φείλεται νὰ τὴν φέρῃ εἰς πέρας. Ὁφείλει νὰ σεβασθῇ καὶ ὑπακούσῃ εἰς τοὺς νόμους τῆς, εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ὁμοίων ἐκλήθη.

Ἄλλα ὀφείλει νὰ εἶναι καὶ νομ
φρον μὲ τὴν πλατύτερη σημασία.
στὸς εἰς τοὺς νόμους τοῦ κράτους
καὶ μόνον, ἀποβλέπων μόνον εἰς
συμφέρον του καὶ ὄχι εἰς τὸ συμφέ
ἄλλων κρατῶν, ἐνσαρκωτῆς τῆς ἐ

κῆς ιδέας.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ ἠθικότης θὰ τὸν κάνει μία τελεία καὶ ἀλοκληρωμένη προσωπικότης. Ἡ εὐνοειδής ἐργασία, ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος καὶ μὲ θυσίας του ἀκόμη πρέπει νὰ τὸν χαρακτηρίζουν. Ὁ διδάσκαλος εἶναι τὸ κέντρον τοῦ μικροῦ κόσμου τοῦ σχολείου ἢ τῆς τάξεώς του. Ἡ καλῶς ὁργανωμένη σχολικὴ ζωὴ ἀποτελεῖ προπαιδείαν διὰ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν. Ὁ διδάσκαλος θὰ συνηθίσῃ τοὺς παῖδι εἰς τὴν πειθαρχία.

Πειθαρχία εἰς τοὺς κανόνας τοῦ σχολείου, πεπαιχτοὶ ὅμως καὶ ὑπακοὴ συνειδητῇ. Οἱ κανόνες θὰ βγαίνουν μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἴδιου τοῦ παιδιοῦ τὸ ὅποιον καὶ θὰ ὑπακούῃ εἰς κατὰ τὸ ὅποιον μόνο του νομοθετεῖ. Ἡ πεπαιχτοὶ εἰς τὸ σχολεῖο δὲν θὰ εἶναι ἐπιβολή, τὸ «μὴ» καὶ τὸ «ἀπαγορεύεται», τὸ ξηρόν, τὸ τυπικόν, ἀλλὰ θὰ βγῇ αὐτὴ ἡ πεπαιχτοὶ μέσα ἀπὸ τὴν ψαῖα τῇ ζωῇ τοῦ παιδιοῦ.

Ἄλλα καὶ τὰς βάσεις τῆς ἡθικότη-
τος τοῦ παιδὶ λαμβάνει ἀπὸ τὸ σχολεῖο.
Μία κοινωνία ἀγνὴ καὶ καθαρὰ, μὲ κα-
τασταλαγμένους ἀρχὰς καὶ ἀντιλήψεις,
μὲ πρόβλεπτα καὶ ἰδανικὰ ἠθικά, μὲ
ζωὴ κατ' ὅλα ἀγνή καὶ παιδικὴ δὲν
μπορεῖ παρὰ τὴν ἐπιδράσιν εἰς τὴν ψυ-
χὴν τοῦ παιδὸς. Ὅταν ἡ διδασκαλία
τῶν μαθημάτων πλαισιούται ἀπὸ τὰς
ιδεῶς αὐτὰς, ὅταν ὁμολογίαι καὶ ἔορται
διατελεῖσθαι ἀπὸ τὴν ἀγάπην πρὸς
τὴν πατρίδα καὶ τὴν πίστιν πρὸς τὸν
Θεόν, τὴν ὑπακοὴν εἰς τὸ Κράτος καὶ
τὴν ἐλευθερίαν τῆς θελήσεως τοῦ ἀν-
θρώπου, ὅταν παραδείγματα ἀξιολόγων
προσωπικότητων τίθενται πάντοτε ὡς
πρόβλεπτα δράσεως πρὸς τὸν ψυχρὸν τὸν
τροφίμον, ὅταν ἡ πνευματικὴ τροφή
—τὰ βιβλία— εἶναι καλοδιαλεγμένα
καὶ τὰ τραγοῦδιαι τοὺς ἀγνὰ καὶ παι-
δικὰ, ὅταν ὁ ἐκκλησιαστικὸς καὶ ἡ φοί-
τησις εἰς τὰ κατηχητικὰ ἀποτελέσων
συνήθειαι τῶν μαθητῶν, τότε ποῦς
μπορεῖ τὸ ἀμφιβάλλειν διὰ τὸ δόγμα τοῦ
παιδιοῦ πρὸς τὴν νομιμοφροσύνην καὶ
τὴν ἡθικότητα ἄνοιξε, καὶ ὁ τρόφος
ἔχει ἦδη τὸ πρῶτον του βήμα;
Ἀναμφιβόλως ὅθεν τὸ τοῦ Πλάτωνος;
«Διδασκάλους ζητήσων τοὺς τέ-
κνους, οἱ τοὺς βίους εἶναι ἀδιδάκτοι
καὶ τοὺς τρώπων ἀνεπιτήδετοι καὶ τὰς
ἐμπειρίας ἀνοστοῦν».

ΕΛΕΝΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Βετις σπουδάστο α Ζ.Π.Α.

«Πρέπει κανείς ν' ακολουθῇ τὸν καλύτερο τρόπο ζωῆς, γιατί ἡ συνήθεια θὰ τὴν κάμῃ ἀπολαυστικὴ σὺν ἑταίρῳ».

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ φέτος καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὸ ἀνώτερο αὐτὸ ἐκπαιδευτικὸ ἴδρυμα τῆς πόλεως τῶν γραμματίων, τῶν Ἰωαννίνων, προγραμματίστηκε μιὰ σειρά παιδαγωγικῶν ὁμιλιῶν πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ κηδεμόνας τῶν τροφίμων τοῦ ἰδρύματος. Τὴν πρώτη ὁμιλίαν ἔκαμε στὶς 18 Φεβρουαρίου ὁ σεβαστὸς μας Διευθυντὴς κ. Σοφοκλῆς Λώλης, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ εἰσηγητὴς καὶ ἐμνευστὴς καὶ τῆς ἐκδηλώσεως αὐτῆς τοῦ ἰδρύματος.

Ὡς θέμα τοῦ εἶχε ἔνα ἀπὸ τὰ πιὸ φλέγοντα προβλήματα τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς ἀγωγῆς γενικώτερα, δηλ. τὴν ἀντίθεσιν σχολείου καὶ οἰκογενείας. Ποιὸς δὲν

ἀντιλαμβάνεται τὴν σπουδαιότητα καὶ σοβαρότητα τοῦ θέματος. Λόγῳ ἀκριβῶς τῆς σοβαρότητος τοῦ θέματος καὶ λόγῳ τῆς προσωπικότητος τοῦ ὁμιλητοῦ ἡ μεγάλη αἰθουσα τῶν τελετῶν καὶ διαλέξεων τῆς Ἀκαδημίας ἦτο κατὰ μέρος ἐκλεκτὸ κόσμος μεταξὺ τῶν ὁποίων αἱ πολιτικαί, ἐκκλησιαστικαί, στρατιωτικαί, δημοτικαί καὶ λοιπαὶ ἀρχαὶ τῆς πρωτεύουσας τῆς Ἀντικῆς Ἑλλάδος καὶ πληθὺς ἐκπαιδευτικῶν. Ἐνώπιον τοῦ ἐκλεκτοῦ τούτου ἀκροατηρίου ἀνέπτυξε τὸ θέμα τοῦ, ἀνευ χειρογράφων, μὲ τὴν γνωστὴν σαφήνειαν, γλαφυρότητα καὶ ἐπιστημονικὴν ἐνημέρωσιν ὁ ὁμιλητὴς κ. Λώλης.

Ἡ πολυμερὴς ἐμφάνισις καὶ εἰς τὰς σκοτεινότερας πλευρὰς τοῦ θέματος κατέστησε τὸ ἀκροατήριον καὶ τοὺς σπουδαστὰς ποὺ παρηκολούθουν τὴν ἐξαιρετικῶς πράγματι αὐτὴν ἐνδιαφέρονσαν καὶ ἐποικοδομητικὴν ὁμιλίαν. Ἡ πέννα μας δὲν φθάνει νὰ διῇ καν ἔστω καὶ ἀνροθιγῶς τὴν ὅλην ἔκτασιν τοῦ θέματος. Περιοριζόμεθα μόνον καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην μας πρὸς τὸν σεβαστὸν μας Διευθυντὴν καὶ νὰ τὸν παρακαλέσωμε νὰ συνεχισθοῦν αἱ ὁμιλίαι τοῦ εἶδους αὐτοῦ καὶ ἀπὸ ἄλλους παιδαγωγούς μας.

Φθάνει ποτὲ στὴ βαρυθυμία. Ἀπ' τῆς γαλλικῆς πλεονάζει ἡ μουσικὴ τοῦ τῆς δαύρειας τῆς μουσικῆς σκέψεως, τῆς μορφολογίας, τῆς συνοπτικῆς ἐκφράσεως, τῆς ἀρμονίας, τῆς ἐνγένειας τοῦ ὅρου, τῆς λεπτοῦς εὐαισθησίας.

Ἡ μουσικὴ τοῦ δρόμου φάνηκε πρὸς πολλὸν σὺν Παρίσι, σὺν τῷ μεγάλῳ αὐτὸ καλλιτεχνικῷ κέντρῳ τῆς Εὐρώπης. Μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ, τῆς μουσικῆς τοῦ φῶτος καὶ τὴν ἰδιότητα τῆς ἐπελθούσης ἀμέλειας σὺν τῷ κόσμῳ τοῦ Παρισιῶ. Ἐκεῖ ἡ Γεωργία Σάνδη, περὶ τῆς γὰρ τὰ βιβλία καὶ τὰ ἐρωτικά τῆς σκάνδαλα, ἦσαν ἕνας ἀπ' τοὺς μεγάλους ἑσπερας. Ἡ ζωὴ τοῦ ἦν πολλὴ σύντομη.

Ἡ ἀρρώστεια τὸν ἔφερε πολλὴ γρηγορὰ σὺν θανάτῳ.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ
Βετὴς σπουδαστὴς Ζ.Π.Α.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Στὶς 3 Μαρτίου μίλησε στὴν αἴθουσα Τελετῶν τῆς Ἀκαδημίας ὁ Σχολιαστὴς κ. Κίτσος μὲ θέμα «Τὸ Δημοτικὸ Τραγούδι». Ὁ ἑκάτος εἶναι γενικὸς γιὰ τὸν ὁμιλῆν ἡ ποὺ καταπλάνεται μὲ θέματα ποὺ βόσκονται ἔξω ἀπὸ τὰ ὅρα τῆς ἐπιστήμης τοῦ. Γνωρίζουμε ὅτι δὲν τὰ ἐξετάζει ἀπλῶς καὶ ἐπιφανειακά, ἀλλὰ δὲ τὰ μελετᾷ βαθιὰ, τὰ ἐρευνᾷ καὶ τὰ παρουσιάζει. Γι' αὐτὸ δίνουμε σημασία καὶ παρακολουθοῦμε μ' ἐνδιαφέρον τὶς ἐρευνᾶς καὶ τὰ πορίσματά τιν.

Τοποθετήσε, πολὺ δίκαια, τὸ Δημοτικὸ τραγούδι πρὸς τὸ «Μουσικὸ τρίποδα» ποὺ ἀναγράφεται ἀπ' τὸ συναίσθημα, τὴν εὐχὴν καὶ τὴν σκέψιν. Ἀναφέρθηκε μὲ ἐκτενὴς καὶ τὴν φωνὴν τοῦ Δημοτικοῦ τραγουδιοῦ, στὴ μεγάλη ἀξία τοῦ καὶ στὴν ἐρημνεία τοῦ, ποὺ τόσο παρασιαστικὰ μὲς παρουσιάζει. Ζήσαμε μαζί του ἔκτονα τὰ συναίσθημα τοῦ δημοτικοῦ. Ἀκολουθήσαμε μαζί μ' αὐτὸν

τὸν ἑλληνικὸ λαὸ στὴ χαρὰ, στὴ λύπη, σὺν φόβῳ, στὴν ἐλπίδα, σὺν πόθῳ, σὺν ἰδανικῇ του, σ' ὅ,τι γενικὰ χαρακτηρίζει τὴ φύλιν του. Ἐξέφρασε, τέλος ὁ ὁμιλητὴς, τὴν εὐχὴν τοῦ γιὰ τὴν διάσωση καὶ τὴν διαφύλαξιν τῆς δημοτικῆς μας μουσικῆς.

Ἐπαύεται ὁμως νὰ ποῦμε ἀκόμη λίγα λόγια.

Ἐξείρεται διαπιστωθῇ δὲ τὰ τελευταῖα χρόνια οἱ περισσότεροι Ἕλληνες ἀποφεύγουν νὰ τραγουδοῦν τὰ δημοτικὰ μας τραγούδια.

Προτιμοῦν τὶς ἐξέφρασεις τρομπέτες καὶ τὰ οὐρλιάσματα τοῦ ῥοκ-ἐντ-ῥολ, τοῦ πᾶ-πᾶ καὶ τοῦ χούλα-χούλα. Εἶναι ἕνα φεῖμα ποὺ ἔρχεται ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ καὶ πᾶ ἄλλα μέρη καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ σταματήσῃ κανεὶς. Οἱ ἀνθρώποι ὁμως παύονται νὰ μὴν ἐκτιμῶνται καὶ νὰ διακρίνεται περισσότερο τὸ Δημοτικὸ μας τραγούδι. Τὰ Δημοτικὰ τραγούδια

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΞΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ περιοδικὸν μας αἰσθάνεται ἐπιτακτικὸν καθήκον ὅπως ἀφιερῶσιν τὴν στήλην αὐτὴν εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀειμνήστου Νικολάου Ἐξαρχοπούλου, τοῦ πατρὸς τῆς Παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης ἐν Ἑλλάδι. Βεβαίως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἰς τὸν ὅλγον αὐτὸν χρόνον νὰ δοθῇ πλήρῳ εἰκὼν τῆς παιδαγωγικῆς φυσιογνωμίας τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, πιστεύομεν ὅμως ὅτι καὶ οἱ ὅλγαι αὗται νοηματικὰ διεικονοῦν τὴν ὑπονοούμενὴν διὰ τὴν ἀπότισιν τοῦ ὁριζομένου φάρος τῆς πρὸς τὸν ἀνθρωπίνου τοῦ ὁλόκληρου εἰς τὴν πρόδοον τῆς παιδαγωγικῆς ἐκπαιδεύσεως.

Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν μας ἐτελέσθη μνημόσυνον τοῦ κορυφαίου παιδανωτοῦ, καθ' ὃ ἀνεπύχθη ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἔργον τοῦ.

Βάσει αὐτῶν θὰ προσπαθῶμεν νὰ σχηματισθῇ τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ὡς ἀνθρώπου καὶ ἐπιστήμονος.

Ὁ Ν. Ἐξαρχοπούλος ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆσον Νάξον τῷ 1873. Νοτὶς ποικιλομήτης ὡς πᾶν γὰρ οἰκιστὰς δὲν ἄνηκε νὰ δώσῃ δείγματα τῆς εὐφυΐας τοῦ. Ὅστε ἀπὸ τὰ πρῶτα ἔτη τῶν σπουδῶν τοῦ, εἰς τὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν, νὰ διακρινθῇ παρουσιάζας δύο ἐξουσίαν περὶ τοῦ Αἰῶνος καὶ τοῦ Ὁσίου νοσηρῆς λατινιστῆς. Ἀργότερον ὡς ὑπότροφος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἐσπούδασε εἰς διάσπορα Πανεπιστήμια τοῦ ἑξωτερικοῦ ὅπου καὶ διεκρίθη. Μετένευ ἐπὶ 4

ἀποτελοῦν τὸν πᾶν τῆς ἑλληνικῆς φωνῆς, εἶναι προϊόντα τῆς ἐθνικῆς μας μουσικῆς καὶ συμβολίζουν τὴν συνέχειαν τῆς αἰωνιότητος τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς.

Στὴν ἀπλὴ καὶ κατανοητὴ σύνθεσιν τοῦ περιγράφει ἱστορικὰς μορφὰς καὶ σημαντικὰς φυσιογνωμίας τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς ποὺ τὸ πέρασμα τοῦ θά μὲν γοργαίνο στὴ λαϊκὴ μνήμην καὶ θὰ τραγουδῆται σὺν φρεσὶ καὶ σὺν ἀπομνημονεύματι πάλαι, ὅπου ἔχῃ καὶ ὁ πᾶν κατὰ ἑλληνικὴ καρδίαν.

Σὰν τέτοια κληρονομία τὸ Δημοτικὸν τραγούδι πρέπει νὰ διασωθῇ καὶ νὰ ἀφυλάχθῃ. Ἀρχισὴ ἦδη ἀπὸ κατὰ μὴν προσπάθεια τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν γιὰ τὴν καταγραφήν, τὴν ἠχογράφησιν καὶ τὴν ταξιδιολογίαν τῆς ἑλληνικῆς δημοτικῆς ποιήσεως καὶ μουσικῆς.

Ἀς ἐλαττώμε τὴν ἐνίσχυση τῶν ἐργασίων τῆς καὶ σὺν καρποφόρα ἀποτελέσματά τῆς.

ΧΡ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ
Βετὴς σπουδαστὴς Ζ.Π.Α.

ἔτη εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Ράιν διευθυνομένου Παιδαγωγικῶν Φροντιστηρίον συγγράφας μελέτην περὶ τοῦ Ἀθηναίου καὶ Σπαρτιατικοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος. Ἐπανακάμφας εἰς τὴν Ἑλλάδα διετέλεσε Διευθυντὴν τοῦ ἐν Ἀθῆναις Διδασκαλείου Δημοτικῶν Ἐκπαιδευτικῶν ἐπὶ 3 ἔτη, Ἐπιθεωρητὴς μέσης ἐκπαιδεύσεως. Ἀργότερον ἔγενεν ὑπονητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν. Συνετέλεσεν ὥστε ἡ ἔδρα τῆς Παιδαγωγικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν νὰ γίνῃ αὐτοτελής, ἀποσπασμένη ἀπὸ τὴν τῆς Φιλοσοφίας. Ἔργον τοῦ εἶναι ὁ ἀπὸ τοῦ 1923 ἰσχύσας θεσμὸς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς μετεκπαιδεύσεως τῶν δημοδιδασκάλων. Τῷ 1923 ἱδρύσας τὸ Ἐργαστήριον Πειραματικῆς Παιδαγωγικῆς καὶ τῷ 1929 τὸ Πειραματικὸν Σχολεῖον τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ὑπὸ τὴν τακτικὴν μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν τῷ δὲ 1942 Πρόεδρος αὐτῆς.

Ἦτο πολυνοσηρὸς, συντηρητικώτατος, ἐργατικώτατος, πολυσυγγραφεύς, ἀποστολικῶς ἀφιερῶσας τὸν ὅλον τοῦ βίον ἐσπέρῳ ἡλικίᾳ εἰς τὴν ὑπονοούμενὴν τῆς Παιδείας καὶ τῆς Πατρίδος. Συνέγραψε ὅπου τὰς 85 συγγραμμάτων καὶ πολλὰς ἔργων τιμητικῶν διακρίσεων διὰ τὴν ποιήσιν καὶ σπουδαίαν δόξαν τοῦ εἰς τὸν διασφύοντος τοῦ ἐθνικοῦ.

Ἡ νόσος μας, καὶ εἰδικώτερον ἡ ἐκπαιδευτικὴ μας, ἀπώλεσεν ἕναν ἑξαιρετικὸν ἐπιστήμονα. Ἐναν θανόντα διδασκαλόν, ἕναν ἀνώτερον ἀνθρώπον. Ἡ ζωὴ τοῦ ἦτο ἀσπὴ παιδαγωγικῆς δράσεως. Τὸ ἔργον τοῦ θὰ φωτίσῃ συνεχῶς τὸν δόμον τῆς Ἑλληνικῆς Παιδαγωγικῆς τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἀνεκλιμῆς. Δὲν ἤπρξεν ὑπὸν παιδαγωγὸς τῆς ἔδρας, ἀλλὰ ἕνας ἀληθινὸς μύστης τῆς ἐπιστήμης, ἀγωνιζόμενος διὰ τὴν κατὰ τὴν τῶν παιδαγωγικῶν μεθόδων διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρευνῆς. Ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ὁραματιστὴς μιᾶς ἀνωτάτης παιδαγωγικῆς κατευθύνσεως, ἐνὸς καλύτερου μέλλοντος, ἐνήμερος ὢν ὅλων τῶν συστημάτων τῶν προηγουμένων λαῶν καὶ τῆς ἱστορίας τοῦ παρελθόντος.

Κατενόησεν ὅτι τὰ διάφορα παιδαγωγικὰ συστήματα δὲν δύνανται νὰ φέρουν ἀποτελέσματα ἀνδρὶν λαμβάνονται ὅπου ὄντιν αἱ προϋποθέσεις τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου.

Δι' αὐτὸ καὶ οὐδενὸς συστήματος τὰ ὁποῖα καὶ ἐκθέτει εἰς τὰ διάφορα βιβλία τοῦ, προέτεινε τὴν εἰσαγωγὴν καὶ εἰς τὴν χώραν μας.

Εἶχε τὴν εἰλικρίνειαν τοῦ ἐπιστήμονος καὶ ὑψηλὴν συναίσθησιν τοῦ νοήσεως πρὸς τὸ ἔθνος δι' αὐτὸ οὐδέποτε ἐξέσπασε γνῶμιν διὰ τὰ πάντα διὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε πεισθῇ μετὰ προηγουμένην ἐρευνᾶν. Αὐτὸν τὸν σκοπὸν εἶναι ἡ ἴδουσις τοῦ Πειραματικοῦ Σχολείου, τοῦ ποσὸν αὐτοῦ συγγραφῶν, τὴν παντοειδῆ δηλαδὴ ἐρευνᾶν καὶ νοήσιν τοῦ ἑλληνόπαιδος καὶ τὴν εἰσαναγωγήν καὶ ἐξοικειώσιν εἰς αὐτὸν τῶν μελλόντων λειτουργῶν τῆς Παιδείας. Ἡ ἴδουσις τοῦ Πειραματικοῦ Σχολείου ἀπετέλεσε τὸ πρῶτον βῆμα εἰς τὸν τοῦ ἐθνικοῦ εἰς τὴν ἑλληνικὴν παιδαγωγικὴν καὶ ἀποτελεῖ τοῦτο ἀληθὲς ἕνα κείμενον τῆς ἐκπαιδεύσεως μας, ἕνα δημιουργικὸν τῆς πολιτισμοῦ δόξα τοῦ ἀειμνήστου ἑξαρχοπούλου, τὸ ὁποῖον ἐπαύεται ὡς ἡ Σπάρτην εἰπὼν λίαν γολακτικῶς δι' αὐτὸ: Ἐνὸς τόσα γνώμια ποὺ ἐνοιάζονται δὲν ἐπέτυχον τὸν ἴδουσις τοιοῦτου κέντρου.

Τὸ ἔργον τοῦ θὰ φωτίσῃ ἐς αἰὲν τὸν δόμον τῆς ἑλληνικῆς παιδείας καὶ τὸ παρὰ τὴν αὐτὴν τὸ ἀποτέλεμα πωτείνον πᾶσαν ἀντλήσει διδασκαλῶν διὰ τὴν ἐπαινεμένην νῆσαν.

Θὰ μείνῃ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς ἐκπαιδεύσεως ὡς ἡμεῖς τῶν μετῴρων ἐρασιματῶν, καὶ τῶν ἐρασιματῶν τῆς ἐκπαιδεύσεως. Ὁ θάνατός τοῦ ἄνηκε ἕνα μεγάλῳ κέντρῳ τῶν ὁποίων γαλιόμεθα νὰ συμπληρωθῇ. Ἄν βαδίζομεν ἐπὶ τὴν ἴσιν τοῦ καὶ ἀκολουθήσομεν τὸν δόμον τὸν ὁποῖον ἐκείνος ἐκτίσας ἡ παιδεία μας θὰ ἴδῃ ἡμέρας λαμπράς. Ὑμῶς ἐπιστημονικῆς προόδου, ὁπότε δὲν θὰ ἔχη νὰ ἀντιμετώπισῃ εἰς τὸν τομέα αὐτὸν τοῦλάχιστον ἀπὸ τὰ σημεῖον προηγουμένη ἐθνη.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ
Βετὴς σπουδαστὴς Ζ. Π. Α.

Ἄν κανεὶς ἔλθῃ καὶ μοῦ εἰπῇ: ποῦ θὰ πᾶμε ἀν καὶ οἱ γυναῖκες δοθοῦν σὶς σπουδὰς; θ' ἀπαντήσω: θὰ φθάσωμε σὺν σημείῳ ὥστε αὐτὴ ἡ νεανικὴ μόρφωσις καὶ ἀγωγή, διὰν τελούται μὲ καλὴ μέθοδον, νὰ προσφέρουν σὺν καθεύοντα εἶναι ἀπαραίτητον, γιὰ νὰ σκεπτεται ὁρθὰ καὶ νὰ ἐνεργῇ μὲ ἐπιτυχίαν.

ΚΟΜΕΝΙΟΣ

ΟΙ σπουδασταί μας στὰ Πρότυπα: Διδασκαλία σὲ μὲν τάξη.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΕΥΕΡΓΕΤΑΣ ΜΑΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΖΑΠΠΑΣ

Μέσα στις φωτεινές σελίδες που είναι γραμμένα τα όνόματα των ευεργετών της νεωτέρας Ελλάδος θα μένη ασήηστο από το χρόνο το πέρασμα το όνομα του μεγάλου ευεργέτου Εὐαγγέλου Ζάππα, ο οποίος διέθεσε την περιουσίαν του για έθνικους και κοινωνικούς σκοπούς.

Γεννήθηκε στο Λάμποβο της ε-

πόμενον έτος ταξίδευσε στο Βουκουρέστιο. Στην αρχή της εγκαταστάσεώς του στην πόλη αυτή ασχολήθηκε με την Ιατρική. Αφού εογάσθηκε πολύ απέκτησε μεγάλη περιουσία.

Το 1856 γύρισε στην αγαπημένη του πατρίδα και διέθεσε 400 μετοχές για να διοργανώνονται εκθέσεις γεωργικών προϊόντων.

ανακήρυξε έναν από τους μεγάλους ευεργέτας της.

Ένα από τα όρατα κτίρια των Αθηνών κοντά στον Ίλισσό είναι και το Ζάππειον.

Αρχισε να κτίζεται το 1874 και τελείωσε το 1888. Το σχέδιο ήταν του αρχιτέκτονος Μπαλάντζε και ξοδεύτηκαν για το κτίσιμό του 800 τών δύο εκατομμυρίων δραγμών, της τότε εποχής.

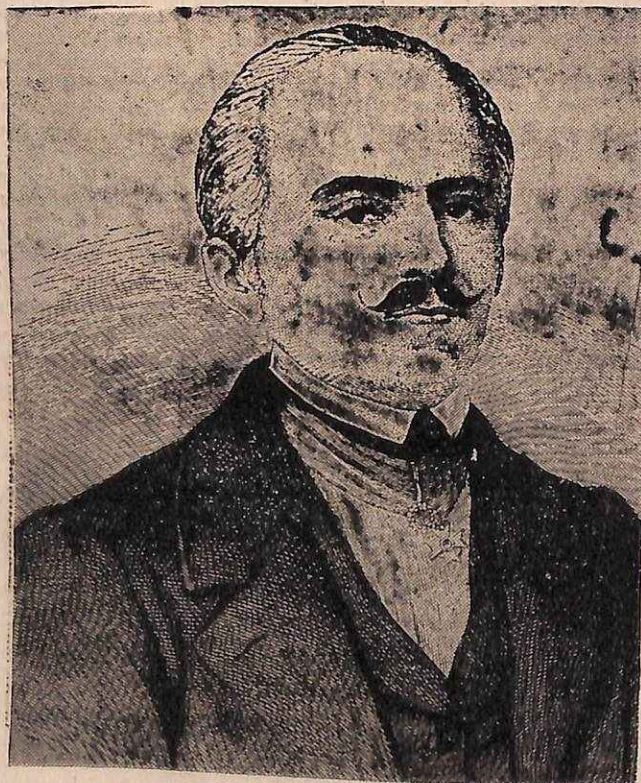
Το κτίριο είναι ημικυκλικό με πολλές και πλατειές αίθουσες. Η πρόσοψή του έχει όμοιο διάκοσμο με πομπύλαιο Ιωνικού ρυθμού. Δεξιά και αριστερά είναι οι ανδριάντες του Εὐαγγέλου και Κωνσταντίνου Ζάππα.

Το Ζάππειο μέγαρο και το Άλσος του είναι μια από τις πιο μαγευτικές γωνιές των Αθηνών. Ο Όμιλος αυτός ευρονέτησε ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΖΑΠΠΑΣ θα μείνη αιώνα στις ψυχές μας.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΕΛΕΣΗ
Ε'. 4) ξίου

ΑΣΠΑΣΙΑ ΜΑΣΟΤΡΑ
Στ'. 4) ξίου

ΕΤΑΓΓΕΛΙΑ ΠΛΑΣΤΗΡΑ
Στ'. 4) ξίου

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΖΑΠΠΑΣ

Μορφωμένος είναι όποιος σε όλα τα στάδια -- αναπτύξεως του κατόρθωσε να απαντήσει ελεύθερα -- όλα τα ερεθίσματα του περιβάλλοντος όπου ζει και να ικανοποιηθεί όλες τις ανάγκες του.

R. COUSINET

Η νέα άγωγή έχει ολιγωτέρους αντιπάλους από άλλοτε. Έχει πολλούς περισσότερους φίλους και γι' αυτό, -- αμφιβολία, διατρέχει μεγάλο κίνδυνο.

R. COUSINET

Οι χρονολογίες και η γεωγραφία είναι τα δυο μάτια της ιστορίας.

LAROUSS

Η Τέχνη του Παιδαγωγού μοιάζει με την τέχνη του κηπουρού.

PESTALOZZI

παρχίας Τεπελενίου της Βορείου Ηπείρου, το 1800 από γονείς φτωχούς. Τα παιδικά του χρόνια τα πέρασε στο φτωχό χωριουδάκι του χωρίς να μορφωθεί. 13 ετών κατετάχθη εις το σώμα Σουλτανών του Μάρκου Μπότσαρη. Το 1837 έπληγε στη Μακεδονία, όπου ασχολήθηκε με το εμπόριο. Το έ-

Το 1865 έκλεισε τα μάτια του ο μεγάλος αυτός ευεργέτης.

Ο Εὐάγγελος Ζάππας άφησε μια περιουσία ως 85 εκατομμύρια φράγκα. Κι' όλη αυτή την τεράστια περιουσία του, δεύτερη μετά του Σίνα, την διέθεσε για το καλό της Πατρίδος του.

Γι' αυτό δίκαια ή Ελλάδα τον

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ

ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ, Η ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΗΣ ΘΕΣΠΡΩΤΙΑΣ

(Το λιμάνι που θα συνδέσει την Ελλάδα με την Ιταλία)

Ποιός δεν έχει ακούσει για το όμορφο λιμάνι της Θεσπρωτίας, την Ηγουμενίτσα με τις τόσες ποικίλες φυσικές καλλονές του, το λιμάνι που με την πολυτάραχη κίνησή του δίνει ζωή στη μικρή πόλη;

4 ώρες απέχει περίπου από τα Γιάννινα.

Η διαδρομή καθ' όλον το μήκος είναι ευχάριστη, και ο δρόμος που σχεδόν ακολουθεί την ροή του ποταμού Καραϊσκά, περνά από πολλά γοητευτικά χωριά, όπως περνά μια κλωστή μέσα από χάντρες.

Η πόλις είναι σχεδόν καινούργια, διότι είχε καταστραφεί κατά τον πόλεμο του 1940-41 και έχει ανοικοδομηθεί ολόκληρη.

Μόλις φθάσουμε μας υποδέχεται μια όμορφη δενδροστοιχία από πλατάνια, που ανάμεσά τους ξεπροβάλλουν δειλά - δειλά -- κατάσπροι κύβου -- τα σπιτάκια της.

Πιο πέρα η θάλασσα εισχωρεί βαθιά μέσα στην ξηρά, σχηματίζοντας έτσι έναν όμορφο φυσικό όρμη.

Στ' αυτιά μας φθάνει το σιγανό τραγούδι της θαλάσσης -- ο φλοίσβος -- και ο θόρυβος που κάνουν τα κυματάκια καθώς σπάζουν πάνω στ' άσπρα βραχίδια της παρχίας.

Αναπνέουμε με ευχαρίστηση τον αλμυρό αέρα της θαλάσσης, που φυσάει μέσα από τα φύλλα των δένδρων.

Στον όρμη της είναι αραγμένες μεγάλες βενζίνες, επιβατικές και φορτηγές, που κάνουν την συγκοινωνία με την Κέρκυρα, τους Παξούς, με το Μούρο, τη Λευκάδα και πλήθος μικρές ψαρόβαρκες που ανήκουν στους κατοίκους.

Πότε - πότε, ρίχνει άγκυρα και κανένα καράβι.

Κι' αυτό είναι συναγεμιά για τον παιδόκομο της πόλεως.

Όλα τα παιδιά μικρά και μεγάλα, σπεύδουν ν' ανεβούν στο καράβι να το περιεργασθούν.

Δύο φορές την εβδομάδα, Τετάρτη και Σάββατο, έρχεται το πλοίο.

Ο παραλιακός δρόμος, είναι αρκετά μεγάλος με γραφικά καφεενάκια έδω κι' εκεί και δυο συγχρονισμένα ξενοδοχεία καθώς και άλλο ένα, που έγινε τώρα τελευ-

ταίως για τους τουρίστες.

Η πόλις είναι αμφιθεατρικώς κτισμένη με όμοιους κανονικούς πεντακάθαρους δρόμους.

Γύρω - γύρω, υψώνονται τα βουνά της πνιγμένα στο πράσινο και στις έλιές, ενώ μερικά χωριουδάκια που φαίνονται σκαρφαλωμένα στις πλαγιές τους, μοιάζουν σαν κοπάδι περυστιών, που έχει σταματήσει στο βουνό για να ξεκουραστεί.

Στην Ηγουμενίτσα εὐδοκμεί πολύ η έλιά, η οποία είναι και το κυριώτερο προϊόν του τόπου.

Όμορφα εστιατόρια προσφέρουν στον διαβάτη παντός είδους φαγητά, μα πιο πολύ τα φρεσκοτάτα νόστιμα ψάρια που ψαρεύονται στον κόλπο της.

Τα καταστήματα, τραβούν την προσοχή του διαβάτου μαγνητικά με τις ωραίες των βιτρίνες.

Έχει άμμουδιά όμορυστάτη και γι' αυτό πολλός κόσμος πηγαίνει το καλοκαίρι για μπάνια.

Παραπλεύρως της Ηγουμενίτης και προς το έσωτερικό υψώνονται τα δενδροφυτευμένα βουνά

της Θεσπρωτίας και μόλις βγούμε από τον κόλπο φαίνονται τ' Αλβανικά βουνά.

Την νύχτα είναι πολύ όμορφη. Μέσα στην θάλασσα τρεμοσβήνουν οι φάροι -- σαν άστεράκια του ουρανού που παίζουν κρυφτούλι με τα σύννεφα -- και βοηθούν τους ναυτικούς, να μην πέσουν σε κανένα ύφαλο, ή σε καμιά ξέρα.

Παρέκει τα γρι - γρι στη σειρά, με τα φαναράκια τους, και αλλού τα πυροφάνια, φωτίζουν στους ψαράδες τη θάλασσα για να ιδούν που είναι τα ψάρια για να τα κτυπήσουν με τα καμάκια τους.

Τώρα η Ηγουμενίτσα, θα γίνει σπουδαίο τουριστικό κέντρο, διότι με το νέο φέρον -- μπόουτ, το οποίο να προσεγγίζει στο λιμάνι της, θα γίνεται η αποβίβασις των περισσότερων τουριστών από την Ιταλία και την Εὐρώπη στην Ελλάδα μας.

Έτσι είδα εγώ την Ηγουμενίτσα, το ένα από τα έπινεια των Ιωαννίνων.

ΕΛΕΝΗ Π. ΑΝΙΩΝΙΑΔΟΥ
Στ' 6) ταξίου

Ο ΑΠΡΙΛΗΣ

—Τώρα είν' Απρίλης και χαρά.
Τώρα είναι καλοκαίρι.
Τό λέν τ' αηδόνια στα κλαδιά
κι' οι πέδικες στα πλάγια...

Ο Απρίλης είναι ο δεύτερος μήνας της Άνοιξης. Όλα γύρω είναι χαρούμενα. Όλα είναι γελάστα, γιατί κι' ο ίδιος είναι χαρούμενος και γελαστός. Τα περισσότερα χωράφια είναι καταπράσινα. Τα δένδρα αρχίζουν να βγάζουν τα φύλλα τους. Τα πουλάκια κελαιδούν χαρούμενα και πετώντας από κλαδί σε κλαδί, μας κάνουν να χαϊρόμαστε πιο πολύ. Οι βραδυές είναι πιο γλυκές. Οι βοσκοί πηγαινούν με τα κοπάδια τους στα βουνά για να ξεκαλοκαιριάσουν λαλώντας τη φλογέρα τους. Και τα τσοπανόπουλα πηδούν και χαίρονται. Ο Απρίλης μας φέρνει και την μεγάλη μας γιορτή την Πασχαλιά που είναι τόσο ταιριασμένη με την Άνοιξη, όπως λέγει και

το ποίημα:

Κόβουν άνηθ μυρωμένα
δίνουν παίρνουνε φιλιά
πολύ είναι ταιριασμένα
Άνοιξι και Πασχαλιά...

Την Πασχαλιά θα κόψω με μυρωμένα άνηθ και θα στολίσωμε τον Έπιτάφιο. Τον Απρίλιο τον αγαπώ πολύ, γιατί βγαίνω και γεύω μαργαρίτες του άρου και τις χαρίζω στην πανγούλα μου, που τόσο πολύ την αγαπώ.

Νά λοιπόν παιδιά ποιός είναι ο Απρίλης και ποιά είναι τα καλά του.

ΚΑΛΛΙΤΣΑ Κ. ΣΙΔΩΝΗ

Β'. τάξις 4) ταξίου

Η ήδική άγωγή, τέλος, έργον άγάπης και πίστεως, ευπνείει εις το παιδί τον σεβασμόν και την άγάπην εις την τάξιν, που καθώρισεν ο Δημιουργός.

PESTALOZZI

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

ΔΑΝΙΑ, Η ΧΩΡΑ ΤΗΣ ΤΙΜΙΟΤΗΤΟΣ

Στη Δανία, τη χώρα του 'Αμλέτου, το ποδήλατο είναι το κοινότερο μεταφορικό μέσο, όπως και στην 'Ολλανδία, τη χώρα των άνθρακων. Προξενεί πραγματικά κατάπληξη στον ξένο το θέαμα των αμέτρητων ποδηλάτων που παραλαμβάνουν στους δρόμους των Δανικών πόλεων με αξιοθαύμαστη τάξη και προσοχή. 'Εκείνο όμως που προξενεί μεγαλύτερη κατάπληξη είναι το να βλέπεις κανείς τις μικρές αυτές μηχανές, όταν δεν τρέχουν, να είναι αψημένες εδώ κι' εκεί, στα πεζοδρόμια, μπρος στις διατάξεις των καταστημάτων, στις δημόσιες πλατείες, στα ποδοσφαιρικά γήπεδα. Μά πως οι ιδιοκτήτες τους τόλμησαν να εγκαταλείψουν έτσι στην τύχη όλα αυτά τα ποδήλατα, δίχως καμιά επίβλεψη, στο έλεος του πρώτου διαβάτη που θα του γεννιόταν ο πειρασμός να προμηθευτεί ένα ή περισσότερα από αυτά σε... τόσο φθηνή τιμή; 'Ε, λοιπόν, οι Δανοί τολμούν και αφήνουν στον δρόμο τα ποδήλατά τους γιατί στη χώρα αυτή υπάρχει ένας κανόνας χωρίς καμιά εξαίρεση, ένας άγραφος νόμος, που κανένας δεν τον παραβιάζει. Κι' αυτός ο νόμος είναι η τιμωρία.

Είναι ένας νόμος που έχει τις ρίζες του στα παλιά τα χρόνια. Και οι Δανοί Δανοί τέτοιοι ήταν. Τιμωροί. Όπως και οι σημερινοί απόγονοί τους.

Γιατί λοιπόν τότε να μην αφήνουν τα ποδήλατά τους όπου θέλουν, χωρίς καμιά επίβλεψη; Πούν θα έχουν να φοβηθούν; Σ' αυτό θέαμα συντείνει κι' ένας ακόμα λόγος. 'Ολοι οι Δανοί, όπως είπαμε, έχουν τα ποδήλατά τους. 'Ελάχιστα είναι όσοι δεν έχουν. Το ζήτημα όμως είναι πως στην εύλογη αυτή χώρα ο καθένας ξέρει να κάνει διάκριση ανάμεσα στα δικά του πράγματα και στα ξένα! Τέτοιες αποδείξεις υπάρχουν πολλές που σε άλλες χώρες θα φαινόταν σαν πράγματα παράξενα. Να ένα παράδειγμα:

Τελευταία ο ιδιοκτήτης ενός ποδηλάτου το άφησε στο πεζοδρόμιο, πάνω όμως σε μια στροφή του δρόμου και έφυγε. Σε λίγη ώρα πέρασε από εκεί ένα φορτηγό αυτοκίνητο. Ο δρόμος ήταν στενός, ο σωφөр δεν πήρε καλά τη

στροφή, κι' έπεσε επάνω στο ποδήλατο και το κατέστρεψε. Το άπολύστερο πράγμα που είχε να κάνει ο σωφөр ήταν να τό... σκάσει χωρίς να βγάλει το μουνδιά. 'Όχι όμως... Αδώς σταμάτησε, κατέβηκε από το αυτοκίνητό του και επάνω στο καταστραμμένο ποδήλατο άφησε την κόρη του με τη διεύθυνσή του, γά να τον ζητήσει εκεί ο ιδιοκτήτης του ποδηλάτου και να πληρώσει τη ζημία που έκανε.

Τι θαυμάσιος κόσμος!

Τό να φεύγει ο εφημεριδοπώλης από τη γωνιά του και να αφήνει τις εφημερίδες μόνες κι' ξερονιές, ξέροντας πως οι πελάτες που θα πάρουν εφημερίδα θα ρίξουν και το τίμημά της στο κασέτο που είναι δίπλα στις εφημερίδες,

ε, αυτό δεν συμβαίνει παρά μονάχα στη Δανία. Και δεν παρουσιάζει ως τώρα κορύμια να κλεφτεί μια εφημερίδα ή τα χρήματα που μαζεύτηκαν στο κασέτο να είναι λιγότερα από εκείνα που έπρεπε. Το ίδιο πάλι κάνουν και οι άνθρωποι. Τα μπουκιά με τα λουλούδια βρίσκονται στις ποδοθήκες, ξεχοντάνε, περνώντας, παίρνουν το μπουκίτο που τους άρεσε, αφήνουν δίπλα το αντίτιμο και φεύγουν.

Είναι φυσικό πως ο ξένος που επισκέπτεται τη Δανία, δε μπορεί παρά να επηρεασθεί από τους τόσο πολιτισμένους τρόπους των κατοίκων της αξιοθαύμαστης αυτής χώρας.

(Διασκευή)

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ 21ης ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ

Είναι πρωί. 'Ολα τα παιδιά παίζουν χαρούμενα στην αυλή του Σχολείου μας. Οι μαθητές και οι μαθήτριες φορούν τα ναυτικά τους. Οι μαθητές από τις μικρότερες τάξεις έχουν κατακάθαρες ποδιές. 'Ολοι περιμένουμε με αγωνία να χτυπήσει το κουδούνι του σχολείου για να κάνουμε τη σχολική μας γιορτή. Οι δασκάλοι των Προτύπων, ντυμένοι κι' αυτοί στα νιορτινά τους, είναι μαζεμένοι όλοι στο Γραφείο τους και συζητάνε.

Ξάφνου χτυπάει το κουδούνι... 'Ολοι μας, με χαρούμενες φωνές, με γέλια και ζητωκραυγές από τον ένθουσιασμό μας, μπαίνουμε στη αίθουσα. Είμαστε έτοιμοι. Οι δασκάλοι μας, με το χαμόγελο στα χείλη, μας οδηγούν στη μεγάλη αίθουσα του θεάτρου της 'Ακαδημίας. Παίρνουμε θέσι με τη σειρά όλα τα σχολεία και καθόμαστε δεξιά και αριστερά σε όλα τα καθίσματα. Οι δασκάλοι προσέχουν για την τάξη και την ήσυχια. Κάπου-κάπου ακούγεται υέσα στα ξεφωνητά των παιδιών ή σφυρίχτρα του κ. Βλαδίκα και του κ. Νικολαΐδη.

Επιτέλους αρχίζουμε. 'Η αίθουσα ήταν όμορφα στολισμένη. 'Ολα τριγύρω έδειχναν χαρούμενα. Μπροστά μας επάνω στην έδρα

είναι άπλωμένη η γαλανόλευκη της 'Ακαδημίας. Πάνω από την αυλαία του θεάτρου φαντάζει χτυπητά μια μεγάλη επιγραφή: «Ζήτω η 21η Φεβρουαρίου 1913».

Πιο κάτω στον τοίχο, δεξιά και αριστερά είναι κρεμασμένα στεφάνια από άφραγες και κισσούς. Στον πίνακα δεξιά μας είναι κρεμασμένος ένας χάρτης, που δείχνει τα ιστορικά μέρη του Μπιζανίου και των άλλων περιοχών της 'Ηπειρου, όπου έγιναν οι μεγάλες μάχες του 12 και 13. Μπροστά-μπροστά, κοντά στην αυλαία είναι καθισμένοι στα καθίσματα μερικοί σπουδαστές και σπουδάστριες, που θα παίξουν μουσική και τραγούδια για τη γιορτή μας.

Οι άλλοι σπουδαστές της 'Ακαδημίας κάθονται γύρω-γύρω και μας παρακολουθούν. 'Ολοι μας έχουμε μεγάλη ανυπομονησία. 'Ανησυχούμε πότε ν' αρχίσει η γιορτή. Σε λίγο, μ' ένα δυνατό σφύριγμα όλα ήσυχάζουν. Αυτό είναι το σύνθημα. 'Η γιορτή μας αρχίζει. Γίνεται κοινή προσευχή. Κι' αρχίζουν τα ποιήματα και οι απαγγελίες. 'Ολα τα παιδιά με ζωηρότητα και γάρι εΐπαν τα ποιήματά τους. Άλλα παιδιά και άλλα κορίτσια με τη σειρά τους ένα-ένα απαγγέλουν με ένθουσιασμό. 'Ολοι μας χαίρομαστε πολύ και κα-

Η 25^Η ΜΑΡΤΙΟΥ

Διπλή γιορτή! Μία γιατί σαν την ημέρα αυτή ο 'Αγγελος Γαβριήλ έδωσε τον κρίνο στην Μαρία, ή οποία έγέννησε τον Χριστό και έσωσε τους ανθρώπους από τις πολλές αμαρτίες. Και μία γιορτή γιατί σαν την ημέρα αυτή οι

πρόγονοί μας δεν μπόρεσαν να αντέξουν άλλο στην σκλαβιά και πήραν τα όπλα τους για να ελευθερωθούν.

Η 25η Μαρτίου δεν είναι μία ή ημερομηνία δια τους 'Ελληνες. Είναι μέρα δόξης και χαράς.

Σαν την ημέρα αυτή ύψωσε με τα ιερά του χέρια ο Παλαιών Πατρών Γερμανός την σημαία της 'Επαναστάσεως στο Ξακουσμένο και τρισένδοξο Μοναστήρι της «'Αγίας Λαύρας». Λίγοι ήταν οι 'Ελληνες μπροστά στους Τούρκους που είχαν μυριάδες στρατό. Καί όμως ένίκησαν την μεγάλη αλλά ανόμοια και απολίτιστη 'Οθωμανική Αυτοκρατορία και την εξέδωξαν από τα ιερά γώματα της Πατρίδας μας 'Ελλάδος.

Την ένικσαν, διότι οι 'Ελληνες είχαν βαθεία οίλωνία στα άσπασμένα στήθη τους δύο πράγματα: Μεγάλη πίστη στην θρησκεία μας και μεγάλη αγάπη προς την Πατρίδα. Πόσοι και πόσοι δεν θυσίασθηκαν για αυτή! Πόσοι 'Ελληνες δεν κρεμάσθηκαν, δεν σουβλίσθηκαν, δεν θάσθηκαν ζωντανοί και πόσοι άλλοι δεν έπαθαν άλλα φορικά βασανιστήρια. Πόσοι και πόσοι παπάδες με κίνδυνο της ζωής των δεν ιαθαίναν τα 'Ελληνόπουλα που στή Μοναστήρια, με το λιγοστό φως των λυχνιών, τα μαθήματα και τα δοαυτάτα ήλικά προσητικά λόγια. 'Μη σιμάστε στα σκότη! ή λυχνειοά σαν της αγγής το φεγγαρόλο αστέρι της νύχτας το ξημέρωμα θα φέρει.

Τό ξανά αυτό δια να διατηρήσουν τον πατριωτισμόν και την θρησκεία. Η νίκη των 'Ελλήνων στην 25η Μαρτίου ένοστάθηκε με μια νύκτα στα ένοστά της αμάραντης δόξης της 'Ελλάδος.

Γι' αυτό θυμιάστε αυτή την ήρωική πάλη των 'Ελλήνων προνόμων μας δώσαν να γίνεται κάθε χρόνο την 25η Μαρτίου ή εορτή της ελευθερίας απελευθερώσεως μας από τον άποδοτον τότε ζυγόν.

Αυτή την ημέρα ξυπνάνε πόσοι και πόσοι ήρωες, ήρωίδες ξακουστές πολιτείες. Οι Μασαθώνες, οι Πλαταίες, το Μολόν Λαβέ του Λεονίδα, οι Θεομυπόλες, το Σούλι, οι Μενουργαλαί, ο Γέρος του Μωριά, ο 'Ανδρούτσος, οι 'Ελαίοι, ο Σαμουήλ, ή Μπουμπουλίνα, ο Μπότσαρης και τόσα

Η ΜΑΝΝΟΥΛΑ ΜΟΥ

Η μαννούλα μας είναι το πολυτιμότερο δώρο που μάς έδωσε ο Θεός.

Αν μάς δώσουν όλα τα καλά του κόσμου, εμείς δεν τη δίνουμε τη μητέρα μας.

Σαν τον άγγελο που μάς φυλάγει τη νύκτα έτσι είναι και ή μάννα μας.

Όταν εμείς άρρωστήσουμε, ή μαννούλα κάθεται κοντά μας και νά προσέγει.

Πόσο δυστυχισμένα είναι τα παιδιά εκείνα που έχασαν την μητέρα τους!

Πόσο θέλουν την αγάπη της, την άγκαλιά της, τα φιλά της!

Πόσο θά ήθελαν να ξυπνούν κοντά αυτή με τα γάδια της μητέρας!

Η μητέρα την ημέρα ποτέ δεν απουσιάζει από τις δουλειές.

Ενώ την αναπάω την μητέρα μου.

Η μητέρα μου ποτέ νάς νέννησε και ήσπεσε νάς μενάλωσε.

Η μητέρα είναι στοργική.

Γι' αυτό και ήτι μάς συμβή από το μικρό ως το μεγάλο «Μάννα» φωνάζουμε.

Ευείς πρέπει να βοηθούμε την μητέρα μας και να την σεβόμαστε.

Στο σχολείο ποέπει να είμαστε καλοί μαθητές και τότε θα ευχαριστηθώ πολύ ή μητέρα μας.

ΕΛΕΝΗ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Βα 6) ταξίου

άλλα άξια τέκνα της Πατρίδος. Και σαν να βρίσκονται μαζί μας λένουν με φωνή θροντερή:

Ζήτω το Έθνος. Ζήτω ο Στρατός. Ζήτω ή 25η Μαρτίου. Ζήτω ή ένδοξη και άδοξωτη 'Ελλάδα.

Διά να τιμήσουμε αυτόν τον ήρω άγώνα των προγόνων μας έκάσαμε μια γιορτή με το όραμα «Ο χορός του Ζαλόγγου», το όποιον μάς τó παρόστησαν οι σπουδαστές και αϊ σπουδάστριες. Ήναξήσαμε τις δραματικές εικόνες των προγόνων μας και τις στιγμές της αγωνίας των.

Την άλλη ημέρα ετοιμαστήκαμε για την παρέλασι. Άλλα λόγω της καταρρακτώδους βροχής δεν παρόλασμε και με βαρεία καρδιά γυρίσαμε στα σπίτια μας πάρα πολύ ληπνένοι γι' αυτό.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΥΡΚΟΠΟΤΑΟΣ
Ε' 4) ταξίου

ρίξει πολλές φορές, όπως ο άέρας τον χαρτοπόλεμο. Όταν όμως συμβαίνει αυτό, δεν τρώμε άμύγδαλα που τόσο μάς άρέσουν.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΖΗΚΟΠΟΤΑΟΥ

Βα 6) ταξίου

ΚΥΡΙΑΚΗ, ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

—Προγώνει πιδ γρήγορα, παιδί μου, μου έλεγε ή μητέρα μου, καθώς πηγαίναμε πρὸς τὴν ἐκκλησία «Περὶ δὲ λεπτο».

—Καλὰ μπετέρα, τῆς ἀπήντησα, ἀνοίγοντας πιδ πολὺ τὸ βῆμα μου.

Η ματιά μου πῆγε πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ δρόμου, κ' ἀγκάλιασε τὸ ὠραῖο ποταμὸν γρῶμα τῶν γωρασιῶν. Σὰν ἄσπρα ἀντάκια ἔμοιαζαν οἱ καινούργιες καλύδες, πὸν οἱ βοσκὸι κρῦβουν μέσα τὰ πρόβατάκια τους καὶ τὰ προφυλάσσουν ἀπὸ τὸ τσουχτερὸ κρῖνο, καὶ τὶς πανωνιές.

Τὰ σπιτάκια τοῦ χωριοῦ «Σταυράκι» ἀνάμεσα ἀπὸ καταποσσινὰ χωράφια μοιάζουν σὰν ἄσπρες κοκκίδες σὲ πράσινες ἐσλίδες. πὸν τὶς ἐνέει ζωογραφισμένες ἡ φύσι με πινέλλοι τέχνης.

Πὶδ κάτω οἱ ἀνθισμένες κυδαλίες, ἐνώνουν τὰ κλαδιά τους καὶ πῶς λέν τὰ μυστικά τους. Ἀπὸ πῶς καὶ ἐμπόδες μας πολὺς κόσμος βαδίζει γοργὰ γιὰ νὰ στήσουν ὅσο πιδ νοήγορα μπορεῖ στὴν ἐκκλησίαν.

Φθόσαυε. Ἀνοίνουμε σιγὰ-σιγὰ τὴν μενάλην πόρτα καὶ μπαίνομε μέσα κάνοντας τὸν σταυρὸ μας. Τ' αὐτιά μας γαῖδεύει ἕνας ὁραῖος ὕμνος, πὸν τὸν ψάλλει τὸ «Οἰκοτροφεῖο Θηλέων».

Πάμε ἐκεῖ πὸν κάθονται οἱ ἐπίτροποι κ' ἀγοράζουμε 2 κεράκια.

Τ' ἀνάβουμε με ἐιδάβεια καὶ πῆγε καὶ καθίσαμε σ' ἕνα μέσο. «Ὅλοι οἱ εἰσεβείτε Χριστιανοὶ κάθονται με γένοια σταυρωμένα καὶ ἀκούετε τὰ τροπάρια πὸν ψάλλουν οἱ ψάλτες.

«Ὅλον τὰ μάτια εἶναι νεύματα πῶς καὶ γαλῆν καὶ στὰ πόδωπά των ζωογραφισμένη ἡ εἰσέβεια.

«Ὅλοι οἱ πολυέλαιοι εἶναι ἀναυμένοι καὶ συμπληρώνουν τὴν δημοσίαν τῆς ἐκκλησίας.

Τὰ κροστήνια λάμπουν ἀπὸ τὸ πολὺ πῶς!

Στὴν καρδιά μέσα μου, νοιώθω ἕνα ἔλσσωμα καὶ καθὼς βλέπω ἀννελοῦδια σὲ εἰκόνες νὰ πετοῖν νοιῶζω πῶς πετῶ κ' ἐνὸς.

Οἱ ψάλτες ψάλλουν με τὴν γλυκειὰ φωνή τους, κ' ὁ παπᾶς θναίνει στὴν Ὁραία Πύλη με τὸ Εὐ-αννέλιο στὸ γένο. Τὸ ὠραῖο του μιλὲ πόρεμα, πὸν εἶναι γουσοκέντητο, λαυποκοπᾶ.

Ἡ ὠραία γαλάζια μπέρτα του ἀκτινοβολεῖ.

Ὁ παπᾶς ἀρνίζει νὰ λήτ τὸ Εὐ-

αννέλιο. Οἱ Χριστιανοὶ κάρφωσαν τὰ μάτια τους πάνω του καὶ τὸν κυττοῦσαν. Λέει τὸ Εὐαννέλιο τοῦ «Παραλυτικοῦ τῆς Καπερναούμ».

Ἀλήθεια! Πόση πίστι εἶχε αὐτός. Τέτοια πίστι πρέπει νὰ ἔχουμε κ' ἐμεῖς σκέφθηκα.

Σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς λειτουργίας βασιλεύει ἡσυχία. Μόνο οἱ εἰκόνες σοῦ φαίνεται πῶς χαμογελοῦν.

Ὅταν τελείωσε ἡ ἐκκλησία φύγαμε με τὴν ἐιδάβεια ζωογραφισμένη στὸ πρόσωπο. Καθὼς φεύγαμε ἡ καμπάνα κτυποῦσε:

—Ντάν! ντάν, ντάν! Σὰν νὰ μᾶς ἔλεγε:

—Σὰς περιμένω καὶ τὴν ἄλλη Κυριακὴ γιὰ νὰ ἀκούσετε κ' ἄλλα θεῖα λόγια.

Φύγαμε με τὴν ψυγὴ ἐξαγνισμένη κ' ἦταν σὰν νὰ μᾶς ἀκολουθοῦσε ὁ Χριστός!

ΑΘΗΝΑ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ
Στ'. 4) ταξίον

ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ

Χθὲς πήγαμε στὴν Ἀγία Μαρίνα.

Τὶ ὠραία ἐκκλησία! Ἐνέει μενάλην αὐτὴ με ὠραῖον ἀνθόκηπο. Μέσα στὴν ἐκκλησία εἶδαμε τὶς εἰκόνες καὶ τοὺς πολυελαίους πὸν λάμπουν. Ὁ δεσποτικὸς θρόνος στήριζονταν σὲ δυὸ κεφάλια λιονταριῶν. Εἶδαμε τὸ Ἀγιο Βῆμα, τὴν Ἀγία Τράπεζα καὶ ὕψηλὰ τὸ μᾶτι τοῦ Θεοῦ. Ὁ κύριος μᾶς μίλησε γιὰ ἅλα αὐτὰ καὶ μᾶς τὰ ἐξήγησε.

Στὸ τέλος γονατίσαμε κάτω ἀπὸ τὸν Παντοκράτορα καὶ κάναμε τὴν προσευχή μας. Μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ ἐκκλησία καὶ πηγαίνω πάντοτε.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ι. ΤΣΟΥΡΗΣ
Α'. 4) ταξίον

ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΑΣ ΤΑ ΠΑΘΗ

Πλησιάζει τὸ Πάσχα!

Οἱ κακοὶ Ἑβραῖοι σταύρωσαν τὸ Χριστὸ μας.

Τοῦ ἔβησε τὰ περισσότερα βάσανα τότε.

Γι' αὐτὸ ἔγουμε μενάλην λίπη τὴν Μεγάλη Πέμπτη καὶ τὴ Μεγάλη Παρασκευή.

Ὅταν ὅμως ἀναστηθῇ θὰ ἔχω με γαρά!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Γ. ΛΙΑΣΣΑΣ
Α'. 4) ταξίον

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ

Ξημέρωσε ἡ χαρούμενη καὶ ἀστεία Πρωταπριλιά.

Ὁ ἥλιος λάμπει στὸν ξάστερο οὐρανὸ καὶ τὸ ἀνοιξιὰτικο ἀεράκι φυσᾷ ἀπαλὰ καὶ χαϊδεύει τὰ πρόσωπά μας. Τὰ παιδιὰ τρέχουν στοὺς δρόμους καὶ κοιτοῦν νὰ βροῦν κανέναν νὰ τὸν ξεγελάσουν.

Ἐγὼ μόλις τελείωσα τὰ μαθητήριά μου, βγῆκα ἔξω στὴν λιανάδα. Τώρα ἀρχισα νὰ σκέπτομαι με τὶ τόπο θὰ ξεγελάσω τὸν μικροῦλή μου ξαδελφούλη. Ἀ! τὸ βόηκα εἶπα. Θὰ τὸν ξεγελάσω με τὴ Λαμία.

Ὅταν ἦλθε ἔξω τοῦ εἶπα:

—Καλὴ μέρα, Μιγαλάκη, καλὸ μῆνα. Καλὸ μῆνα μοῦ εἶπε κ' ἐκεῖνος. Πήγαμε λίγο στὴν γιανιὰ νὰ σοῦ δώσω τὴν Λαμία τοῦ λέγω.

—Καλὲ Βασιλική, μοῦ λέγει, τί εἶναι ἡ Λαμία;

—Πήγαμε σὺ νὰ τὴν πάρης καὶ ἔπειτα θὰ σοῦ ἐξηγήσω.

Ἐνὸς κοιτάξα ἀπ' τὴν πόρτα νὰ δῶ τί θὰ γίνη. Πῆγε στὴν γιανιὰ καὶ τῆς εἶπε:

—Ἡ Βασιλικὴ μοῦ εἶπε νὰ μοῦ δώσης τὴν Λαμία.

Ἡ γιανιὰ τοῦ ἔδωσε ἕνα ἔλαφρὸ μπάτσο καὶ τοῦ λέει:

—Ἀ! χαμένε σὲ γέλασε ἡ Βασιλική.

Ἐπειτα βγῆκε ἔξω καὶ μοῦ εἶπε νὰ γελάσωμε τὴν Κική τὴν ξαδελφή μου. Ὅταν ἦλθε τῆς εἶπα:

—Ἀχ! Κική, κῆμα στὴν καινούργια φούστα σου, τῆς ἔκανες ἕνα μενάλον λεκέ ἀπὸ πίσω. Γυρνάει αὐτὴ νὰ δῇ, κατακάθαρη ἡ φούστα.

—Ἀ! μοῦ τὴν ἔσκασες πονηροῦλα μοῦ λέει.

—Ἀν θέλῃς γέλασέ με καὶ σὺ τῆς εἶπα, κανέναν δὲν σὲ ἐμποδίζει.

Ἐπειτα γαιοέτησα τὰ ἔξαδελφία μου, πὸν τόσο ὠραία πέρασα μαζί τους καὶ ἦλθα σχολεῖο. Ἐδῶ γελάσαμε τὸν κύριο με ἕνα πορτοφόλι.

Βάλανε λίγα λεπτὰ καὶ τοῦ εἶπαμε ὅτι τὸ βόηκαμε. Ὁ κύριος τὸ ἀνοῖξε καὶ ὅταν εἶδε πῶς δὲν εἶχε λεπτὰ πολλά, τοῦ εἶπαμε πῶς τὸν γελάσαμε.

Πόσο ὁμορφα πέρασα τὴν Πρωταπριλιά! Εὐχαριστήθηκα γιὰ τὴν κατάφερα νὰ γελάσω κ' ἐγὼ. Κάθε γόνον ξεγνοῦσα καὶ τὴν πάθαινα. Ὅλοι νελοῦσανε στὸ σπῆτι με μένα.

Φέτος γέλασα ἐνὸς!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ Κ. ΚΗΤΑ
Γ'. 4) ταξίον

ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ, ΜΕ ΒΑΡΚΑ

Ἐνα μεσημέρι τοῦ Αὐγούστου, πέρουσι, εἶχα πάει μαζί με τὶς φίλες μου ἔναν περιπατο στὴν παραλία τῆς λίμνης.

Καθίσαμε στὸ καφενεῖο καὶ παραγγείλαμε γλυκά.

Δὲν κουνόταν οὔτε φύλλο καὶ μόνο τὰ μικρὰ κυματάκια συγοιθιόριζαν ξεψυχώντας, μπροστὰ στὰ πόδια μας.

Τόση ἦτο ἡ ἡσυχία πὸν μοῦ ἦσαν στὸ νοῦ μου οἱ σίχοι τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, Διονυσίου Σολωμοῦ, πὸν εἶχα δαβάσει σὲ κάποιο παιδικὸ περιοδικό.

Ἐκεῖ πὸν καθόμουν καὶ σκεπτόμουν αὐτὰ, φώναζε ἡ Μαίρη:

—Ἐβὲ κορίτσια τί καθόμαστε ἐδῶ στὸ καφενεῖο καὶ δὲν κάνουμε ἕναν περὶ οὐ στὴ λίμνη με τὴν βάρκα;

—Ναί! Ναί! Μπαρλό Μαίρη. Πολὺ καλὴ ἡ ἰδέα σου. Δὲν μᾶς λὲς πῶς ἀπεφάσισες ἐτοί γι' αὐτὸν τὸν περίπατο, ἐστὶ ἄλλοτε φοδόσωνα νὰ μπῆς σὲ βάρκα λέγοντας ὅτι μπορεῖ νὰ βουλιάξῃς.

—Ἄστα τώρα Ρένα. Περσμένα, ξεχασμένα. Κυττάξτε νὰ βρῆτε κανένα βαρκάκι νὰ μᾶς πάη περίπατο.

Ἐνας γερο-βαρκάρης με τὴ βάρκα του ἀράξε μπροστὰ στὰ πόδια μας λέγοντας:

—Ποῦ θέλετε νὰ σᾶς πάω;

—Ἐναν περίπατο με τὴν βάρκα παπποῦ, θὰ μπορέσης;

—Τόσο χρόνια κάνω αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ δὲν θὰ μπορέσω καὶ τώρα παιδί μου;

Μπήκαμε μέσα ἀνοῖξε πανὶ καὶ ξεκινήσαμε.

Τὶ ὠραία πὸν φαινόταν ἀπὸ μακριὰ ὅλη ἡ παραλία τῆς λίμνης καὶ προπαντὸς τὸ καφενεῖο «Κυρὰ-Φροσύνη» με τὰ μεγάλα καὶ φουντωτὰ πλατάνια. Κάπου-κάπου ξεπροβάλλουν ψαράδικες βαρκούλες γεμάτες ψάρια καὶ ἄλλες ἄδειες. Στὴν παραλία σὲ ἀραιὲς ἀποσάσεις φαίνονται παιδιὰ με τὰ καλάμια των. Τὰ νύματα πρσνίζον τὸ γαλανὸ νερὸ τῆς λίμνης καὶ κάπως ἀσημίζουν τὴν παραλία. Τὸ Μισοκέλι καθρεπτιόταν πάνω στὰ γαλάζια νερά τῆς λίμνης.

Ἐκεῖ πὸν καθόμουν καὶ κυττοῦσα τὴν λίμνη κατὶ θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν ἰσότητα καὶ τὸν ἄδικο πνιγμὸ τῆς Κυρὰ Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Ἀλῆ Πασὰ στὴν παραλία νὰ παρακολουθεῖ τὴ λίμνη γεμάτη βάρκες με Τάφους καὶ ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, νὰ ρίχνεται μέσα στὸ κρῖνο νερό, ἐνῶ αὐτὲς νὰ φωνάζουν.

Ἐκεῖ πὸν καθόμουν καὶ κυττοῦσα τὴν λίμνη κατὶ θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν ἰσότητα καὶ τὸν ἄδικο πνιγμὸ τῆς Κυρὰ Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Ἀλῆ Πασὰ στὴν παραλία νὰ παρακολουθεῖ τὴ λίμνη γεμάτη βάρκες με Τάφους καὶ ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, νὰ ρίχνεται μέσα στὸ κρῖνο νερό, ἐνῶ αὐτὲς νὰ φωνάζουν.

Ἐκεῖ πὸν καθόμουν καὶ κυττοῦσα τὴν λίμνη κατὶ θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν ἰσότητα καὶ τὸν ἄδικο πνιγμὸ τῆς Κυρὰ Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Ἀλῆ Πασὰ στὴν παραλία νὰ παρακολουθεῖ τὴ λίμνη γεμάτη βάρκες με Τάφους καὶ ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, νὰ ρίχνεται μέσα στὸ κρῖνο νερό, ἐνῶ αὐτὲς νὰ φωνάζουν.

Ἐκεῖ πὸν καθόμουν καὶ κυττοῦσα τὴν λίμνη κατὶ θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν ἰσότητα καὶ τὸν ἄδικο πνιγμὸ τῆς Κυρὰ Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Ἀλῆ Πασὰ στὴν παραλία νὰ παρακολουθεῖ τὴ λίμνη γεμάτη βάρκες με Τάφους καὶ ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, νὰ ρίχνεται μέσα στὸ κρῖνο νερό, ἐνῶ αὐτὲς νὰ φωνάζουν.

Ἐκεῖ πὸν καθόμουν καὶ κυττοῦσα τὴν λίμνη κατὶ θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν ἰσότητα καὶ τὸν ἄδικο πνιγμὸ τῆς Κυρὰ Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Ἀλῆ Πασὰ στὴν παραλία νὰ παρακολουθεῖ τὴ λίμνη γεμάτη βάρκες με Τάφους καὶ ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, νὰ ρίχνεται μέσα στὸ κρῖνο νερό, ἐνῶ αὐτὲς νὰ φωνάζουν.

Ἐκεῖ πὸν καθόμουν καὶ κυττοῦσα τὴν λίμνη κατὶ θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν ἰσότητα καὶ τὸν ἄδικο πνιγμὸ τῆς Κυρὰ Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Ἀλῆ Πασὰ στὴν παραλία νὰ παρακολουθεῖ τὴ λίμνη γεμάτη βάρκες με Τάφους καὶ ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, νὰ ρίχνεται μέσα στὸ κρῖνο νερό, ἐνῶ αὐτὲς νὰ φωνάζουν.

Ἐκεῖ πὸν καθόμουν καὶ κυττοῦσα τὴν λίμνη κατὶ θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν ἰσότητα καὶ τὸν ἄδικο πνιγμὸ τῆς Κυρὰ Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Ἀλῆ Πασὰ στὴν παραλία νὰ παρακολουθεῖ τὴ λίμνη γεμάτη βάρκες με Τάφους καὶ ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, νὰ ρίχνεται μέσα στὸ κρῖνο νερό, ἐνῶ αὐτὲς νὰ φωνάζουν.

Ἐκεῖ πὸν καθόμουν καὶ κυττοῦσα τὴν λίμνη κατὶ θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν ἰσότητα καὶ τὸν ἄδικο πνιγμὸ τῆς Κυρὰ Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Ἀλῆ Πασὰ στὴν παραλία νὰ παρακολουθεῖ τὴ λίμνη γεμάτη βάρκες με Τάφους καὶ ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, νὰ ρίχνεται μέσα στὸ κρῖνο νερό, ἐνῶ αὐτὲς νὰ φωνάζουν.

Ἐκεῖ πὸν καθόμουν καὶ κυττοῦσα τὴν λίμνη κατὶ θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν ἰσότητα καὶ τὸν ἄδικο πνιγμὸ τῆς Κυρὰ Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Ἀλῆ Πασὰ στὴν παραλία νὰ παρακολουθεῖ τὴ λίμνη γεμάτη βάρκες με Τάφους καὶ ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, νὰ ρίχνεται μέσα στὸ κρῖνο νερό, ἐνῶ αὐτὲς νὰ φωνάζουν.

Ἐκεῖ πὸν καθόμουν καὶ κυττοῦσα τὴν λίμνη κατὶ θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν ἰσότητα καὶ τὸν ἄδικο πνιγμὸ τῆς Κυρὰ Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Ἀλῆ Πασὰ στὴν παραλία νὰ παρακολουθεῖ τὴ λίμνη γεμάτη βάρκες με Τάφους καὶ ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, νὰ ρίχνεται μέσα στὸ κρῖνο νερό, ἐνῶ αὐτὲς νὰ φωνάζουν.

Ἐκεῖ πὸν καθόμουν καὶ κυττοῦσα τὴν λίμνη κατὶ θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν ἰσότητα καὶ τὸν ἄδικο πνιγμὸ τῆς Κυρὰ Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Ἀλῆ Πασὰ στὴν παραλία νὰ παρακολουθεῖ τὴ λίμνη γεμάτη βάρκες με Τάφους καὶ ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, νὰ ρίχνεται μέσα στὸ κρῖνο νερό, ἐνῶ αὐτὲς νὰ φωνάζουν.

Ἐκεῖ πὸν καθόμουν καὶ κυττοῦσα τὴν λίμνη κατὶ θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν ἰσότητα καὶ τὸν ἄδικο πνιγμὸ τῆς Κυρὰ Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Ἀλῆ Πασὰ στὴν παραλία νὰ παρακολουθεῖ τὴ λίμνη γεμάτη βάρκες με Τάφους καὶ ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, νὰ ρίχνεται μέσα στὸ κρῖνο νερό, ἐνῶ αὐτὲς νὰ φωνάζουν.

Ἐκεῖ πὸν καθόμουν καὶ κυττοῦσα τὴν λίμνη κατὶ θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν ἰσότητα καὶ τὸν ἄδικο πνιγμὸ τῆς Κυρὰ Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Ἀλῆ Πασὰ στὴν παραλία νὰ παρακολουθεῖ τὴ λίμνη γεμάτη βάρκες με Τάφους καὶ ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, νὰ ρίχνεται μέσα στὸ κρῖνο νερό, ἐνῶ αὐτὲς νὰ φωνάζουν.

Ἐκεῖ πὸν καθόμουν καὶ κυττοῦσα τὴν λίμνη κατὶ θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν ἰσότητα καὶ τὸν ἄδικο πνιγμὸ τῆς Κυρὰ Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Ἀλῆ Πασὰ στὴν παραλία νὰ παρακολουθεῖ τὴ λίμνη γεμάτη βάρκες με Τάφους καὶ ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, νὰ ρίχνεται μέσα στὸ κρῖνο νερό, ἐνῶ αὐτὲς νὰ φωνάζουν.

Ἐκεῖ πὸν καθόμουν καὶ κυττοῦσα τὴν λίμνη κατὶ θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν ἰσότητα καὶ τὸν ἄδικο πνιγμὸ τῆς Κυρὰ Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Ἀλῆ Πασὰ στὴν παραλία νὰ παρακολουθεῖ τὴ λίμνη γεμάτη βάρκες με Τάφους καὶ ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, νὰ ρίχνεται μέσα στὸ κρῖνο νερό, ἐνῶ αὐτὲς νὰ φωνάζουν.

Ἐκεῖ πὸν καθόμουν καὶ κυττοῦσα τὴν λίμνη κατὶ θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν ἰσότητα καὶ τὸν ἄδικο πνιγμὸ τῆς Κυρὰ Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Ἀλῆ Πασὰ στὴν παραλία νὰ παρακολουθεῖ τὴ λίμνη γεμάτη βάρκες με Τάφους καὶ ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, νὰ ρίχνεται μέσα στὸ κρῖνο νερό, ἐνῶ αὐτὲς νὰ φωνάζουν.

Ἐκεῖ πὸν καθόμουν καὶ κυττοῦσα τὴν λίμνη κατὶ θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν ἰσότητα καὶ τὸν ἄδικο πνιγμὸ τῆς Κυρὰ Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Ἀλῆ Πασὰ στὴν παραλία νὰ παρακολουθεῖ τὴ λίμνη γεμάτη βάρκες με Τάφους καὶ ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, νὰ ρίχνεται μέσα στὸ κρῖνο νερό, ἐνῶ αὐτὲς νὰ φωνάζουν.

Ἐκεῖ πὸν καθόμουν καὶ κυττοῦσα τὴν λίμνη κατὶ θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν ἰσότητα καὶ τὸν ἄδικο πνιγμὸ τῆς Κυρὰ Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Ἀλῆ Πασὰ στὴν παραλία νὰ παρακολουθεῖ τὴ λίμνη γεμάτη βάρκες με Τάφους καὶ ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, νὰ ρίχνεται μέσα στὸ κρῖνο νερό, ἐνῶ αὐτὲς νὰ φωνάζουν.

Ἐκεῖ πὸν καθόμουν καὶ κυττοῦσα τὴν λίμνη κατὶ θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν ἰσότητα καὶ τὸν ἄδικο πνιγμὸ τῆς Κυρὰ Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Ἀλῆ Πασὰ στὴν παραλία νὰ παρακολουθεῖ τὴ λίμνη γεμάτη βάρκες με Τάφους καὶ ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, νὰ ρίχνεται μέσα στὸ κρῖνο νερό, ἐνῶ αὐτὲς νὰ φωνάζουν.

Ἐκεῖ πὸν καθόμουν καὶ κυττοῦσα τὴν λίμνη κατὶ θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν ἰσότητα καὶ τὸν ἄδικο πνιγμὸ τῆς Κυρὰ Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Ἀλῆ Πασὰ στὴν παραλία νὰ παρακολουθεῖ τὴ λίμνη γεμάτη βάρκες με Τάφους καὶ ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, νὰ ρίχνεται μέσα στὸ κρῖνο νερό, ἐνῶ αὐτὲς νὰ φωνάζουν.

Η ΓΑΤΟΥΛΑ ΜΟΥ

Νιδόν, νιδόν, ἡ ψυχήν ἡ Ριόκα. Νιαουρίζει γιὰ πεινᾷ. Μὰ καὶ γιὰ κατὶ ἄλλο νιαουρίζει ἡ Ριόκα. Γιὰτὶ βλέπει τὰ ψαράκια. Καὶ μένα μοῦ φαίνεται σὰ νὰ λήη:

—Νάχα κ' ἐγὼ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ψαράκια! Θάναι πολὺ νόστιμα.

Τὴν βλέπω ἔτσι καὶ μοῦ φαίνεται κατοσυφασμένη.

—Μὰ τί ἔχεις Ριόκα;

Αὐτὴ ὅμως μόνο νιδόν λέει. Θὰ εἶναι πεινασμένη καὶ νιαουρίζει, εἶπα. Ἀμέσως παίρνω λίγο ψωμάκι καὶ τῆς τὸ ρίχνω. Μὰ αὐτὴ τὸ ἔγλυψε λίγο καὶ τὸ ἄφησε. Τότε παίρνω τὰ κεφάλια ἀπὸ τὰ ψάρια καὶ τῆς τὰ δίνω. Τὶ χάρα πὸν εἶχε! Κόντεψε νὰ μοῦ ξεσκίση τὰ πόδια μου. Σιγὰ-σιγὰ τὰ ἔτρωγε γιὰτὶ εἶναι πολὺ μεγάλα.

Ἡ γατούλα μου ἔχει χροῖμα παγδαλὸ. Εἶναι πολὺ παχυνμένη. Προηγουμένως εἶχε γεννήσει καὶ ὁ ἀσπλαχνὸς παπποῦς μου τὰ πῆρε καὶ τὰ πέταξε.

Νὰ κ' ἕνα τραγουδάκι γιὰ τὴν γάτα:

Μὰ φορὰ κ' ἕνα καιρὸ μπῆκε ἡ γάτα σὲ χορὸ καὶ δὲν χόρευε καλὰ καὶ τῆς κόφραν τὴν οὐρά καὶ τὴν πῆγαν στὴν Ἀθήνα καὶ τὴν βγάλανε ψυφίνα.

Ἡ Ριόκα μου πρῶτα ἔπινε ποντίκια μὰ τώρα γέλασε καὶ δὲν πίνει. Κάθε μέρα πὸν ἀνάβουμε φωτιά στὴ σόμπα α

"ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ"

Πάνε από τότε τρεις μήνες. Τρεις δλόκληροι μήνες που φάνηκαν στο ναυτόπουλο σαν τρεις ατέλειωτοι αιώνες. Με πόση συγκίνηση θυμάται ο 'Αλέξης τον αποχωρισμό του από τη μάνα και τις δύο αδελφές του!

Από μικρός ορφάνεψε κι' έμεινε ή μάνα του γήρα με ένα γιό και δύο θυγατέρες πιδ μεγάλες.

Με στερήσεις και κόπους κατώρθωσε να τὰ μεγαλώσει και να τ' αναθρέψει ως την ημέρα που έγινε ο 'Αλέξης 17 χρονών.

Ήταν πλέον σε ηλικία να καταλάβει τη θυσία της μητέρας του και ότι αυτός ήταν ο προστάτης της οικογενείας.

Γι' αυτό κάποια μέρα μπάρκαρε στο καράβι του καπετάν - Νικόλα σαν μούτσος για να κατορθώσει να βγάλει το ψωμί του και να μπορέσει να αποκαταστήσει τις δυο αδελφές του.

Θυμάμαι πώς έβριξε μια τελευταία ματιά στο χαμηλό σπιτάκι του έπάνω στο βράχο κι' από την αύλη του κοινοῦσαν τὰ μαντήλια ή μητέρα κι' οι αδελφές του.

Με το καράβι πέρασαν από πολλά λιμάνια ταξίδεψαν σε θάλασσες κι' ωκεανούς τρεις δλόκληρους μήνες.

Κι' αυτός πάντα όταν τον πληρώναν δεν ξόδευε τὰ χρήματα αλλά τὰ μάζευε, γιατί θα χρειαζόνταν να βοηθήσει την οικογένειάν του.

Κάθε βράδυ γονατιστός παρακαλούσε τον 'Αη - Νικόλα να του χαρίσει την ύγεια του και να τον κάνει να γυρίσει γρήγορα στην πατρίδα. Σε κάποια πόλη αγόρασε λίγα πράγματα για τὰ προικιά της οραβωνιασμένης του αδελφής και σ' άλλη περισσότερα. Γιατί όταν θα γύριζε από τὸ ταξίδι θα γινόταν ο γάμος της με ένα παλληκάρι του νησιού. Και να πὸν τώρα ο πλησιάζουν στο νησί. Γυρίζουν όλοι χαρούμενοι και με άρετὰ τὰ στίς οικογένειές των.

Και από μακριά συγκινούνται σαν ξεχωρίζουν τὰ σπίτια τους.

Τὸ καράβι τώρα ρίχνει άγκυρα και οι ναῦτες βγαίνουν στην ξηρά με τις βάρκες. 'Αγκαλιές, φιλιὰ, συγκινήσεις, δάκρυα, είναι εκείνο που βλέπει κανείς γύρω του.

Ο 'Αλέξης χαρούμενος και όπερήφανος ανεβαίνει τὴ σκάλα του σπιτιού ανάμεσα στη μάνα του και τις αδελφές που τον κυττάζουν με καμάρι.

Σήμερα τὸ μεσημέρι είχαμε γλέντια στη γειτονιά μου.

Πέρασε ένα τσιγγάνος με μια μικρή μαϊμού.

Τραγουδοῦσε αὐτὸς και χτυποῦσε τὸ ντέφι του.

Ή μαϊμού χόρευε, έκανε και

Τὴν Κυριακή σαν έγινε ο γάμος τὸ ναυτόπουλο ήταν όλο χαρά για ήξερε πὸς εκτός από τὴ μάνα από ψηλά από τὸν οὐρανὸς τὸν κυττάζε με υπερφάνεια ο πατέρας του, και νόμιζε πὸς τοῦ έλεγε:

«Εὔγε σου, έκαμες τὸ καθήκον σου ως προστάτης της οικογενείας αναπλημένο μου παιδί».

ΦΩΤΕΙΝΗ Ι. ΦΡΑΓΚΙΔΟΥ
Γ'. τάξις, Α'. Μονοταξίου

ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΟΥΝ ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Πόσο κουράστηκα από τὰ κρύα και τις βρογές του χειμῶνα! Μὰ να ήλθε ή άνοιξη λουλουδοσπαρμένη!

Κάτι υἱς λείπει όμως ακόμη τὰ χελιδόνια!

Με πόση χαρά και άνυπομονησία τὰ περιμένουμε να γυρίσουν από τὸ μακρινὸ τους ταξίδι!

Μόλις γυρίσουν, άμέσως αρχίζουν τὴν εργασία τους.

Τέλειοι μαστόροι, εργάζονται ακούραστα κουβαλώντας λάσπη και άχυρα για να διορθώσουν τις παλιές τους φωλιές και κτίσουν άλλες καινούριες.

Έχουν μενάλη χαρά που βοηθάν άπειρακτες τις φωλιές τους γι' αὐτὸ, μόλις ήλθαν άρχισαν να κελαιοῦν σαν νάθελαν να μᾶς πουν ένα μεγάλο «ευχαριστῶ».

Πόσο στολίζουν τὴν φύσι τὰ χαρούμενα αὐτὰ πουλάκια.

Με τὸ γλυκὸ τους κελάδημα μᾶς φέρνουν τὴν χαρούμενη Πασχαλιά και τὴν όμορφη άνοιξη!

Εμείς τὰ παιδιά τὸν τραγουδάμε ένα όμορφο τραγουδάκι:

Χελιδόνι μου γλυκὸ
πρόσχαρο και χαρωπὸ
έφερες τὴν Πασχαλιά
με τὰ κόκκινα τ' αυγά.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΥΛΟΤΜΠΗ

Β'. τάξις Α'. Μονοταξίου

Η ΜΑΪΜΟΥ ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΜΑΣ

Σήμερα τὸ μεσημέρι είχαμε γλέντια στη γειτονιά μου.

Πέρασε ένα τσιγγάνος με μια μικρή μαϊμού.

Τραγουδοῦσε αὐτὸς και χτυποῦσε τὸ ντέφι του.

Ή μαϊμού χόρευε, έκανε και

Η ΑΝΟΙΞΗ

«Αχ, με πόση χαρά περιμένα τὴν Άνοιξη να έλθῃ να γεμίσει εὐωδιές όλη τὴ φύσι!

Νὰ και σε λίγες ήμέρες έλαμψε πάλι ο οὐρανὸς με τὸν ξεστὸ άνοιξιάτικο ήλιο.

Ή ήμέρα αὐτὴ ήταν ή 27η Μαοτίου.

Σε λίγες ήμέρες όλα είχαν αλλάξει.

Τὰ δένδρα είχαν βγάλεϊ φύλλα.

Τὰ βουνά, οι κάμποι, τὰ χωράφια είναι γεμάτα δροσιά και πρασινάδα.

Οι τοσμπάνηδες με τὰ πρόβατα πηγαίνουν στα βουνά.

Πρώτη - πρώτῃ ή άμυγδαλιά άνθισε με τὰ όλοασπρα πέταλά της και μοιάζει σαν νυφούλα.

Ήλθαν τὰ χελιδόνια, οι πελαργοί, τ' άηδόνια και άλλα πολλά άνοιξιάτικα πουλιά.

Μαζί μ' αὐτὰ έργονται οι πεταλούδες και οι μέλισσες.

Ή Άνοιξη μᾶς φέρνει και πολλές γιορτές. Μία απ' αὐτές είναι και τὸ Πάσχα.

Ή λήνη είναι ήσυχη σαν λάδι και έπάνω πλέουν ήσυχες μικρές και μεγάλες βάρκες.

Τὰ άγριοιολούβια με τὰ πολύχρωμα χρώματα μοιάζουν σαν ένα όμορφοστολισμένο χαλί.

Τώρα όλα τὰ σχολεία κάνουν έκδρομές.

Ή καλύτερη έκδρομή είναι να πηγαίνεις στο βουνὸ ή στην θάλασσα και να χαίρεσαι τὸν ήλιο.

Τὴν Άνοιξη οι πεταλούδες και οι μέλισσες πετοῦν από λουλούδι σε λουλούδι δείχνοντας τὴ χαρά τους που ήθελε ή Άνοιξη.

Όλα τὰ ζῶα άνοιξαν χαρούμενα και αὐτὰ τὰ μάτια τους.

Τὰ ψαράκια μες στην λήνη και αὐτὰ κολυμποῦν γρήγορα και χαρούμενα.

Τὰ παιδιά είναι χαρούμενα και παίζουν διάφορα παιχνίδια στους άνθισμένους κήπους.

Τὴν Άνοιξη είναι χαρὰ Θεοῦ!

Ή Άνοιξη είναι ή καλύτερη ε-ποχή.

ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΟΕΝ

Γ'. 6)ταξίου

τοῦμπες.

Μαζευτήκαμε πολλά παιδιά όλόγυρα και γελοῦσαμε.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΧΡ. ΔΕΡΔΕΜΕΖΗΣ

Α'. 4)ταξίου

ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ, ΜΕ ΒΑΡΚΑ

Ένα μεσημέρι τοῦ Αδγούστου, πέρυσι, είχα πάει μαζί με τις φίλες μου ξαναπερίπατο στην παραλία της λίμνης.

Καθίσαμε στο καφενείο και παραγγείλαμε γλυκά.

Δεν κουνόταν ούτε φύλλο και μόνο τὰ μικρά καμπάκια συγκινηθίζαν ξεψυχώντας μπροστά στα πόδια μας.

Τόση ήτο ή ήσυχία που μου ήσαν στο μου οι σίχοι τοῦ μεγάλου μας ποιητοῦ, Διονυσίου Σολωμοῦ, που είχα διαβάσει σε κάποιο παιδικὸ περιοδικό.

«Δεν άκούεται ούτε κύμα εις τὴν ἑ- (σημη άπογραφιά) λῆς κι ή θάλασσα κοιμάται μες' στίς (γῆς τὴν άρχαλιά».

Έκεί που καθόμουν και σκεπτόμουν αὐτὰ, φώναζε ή Μαίρη:

—«Βεέ κορίτσια τί καθόμαστε εδώ στο καφενείο και δεν κάνουμε έναν περπατο ο στη λίμνη με τὴν βάρκα;

—«Να! Να! Μπαράβο Μαίρη. Πολὺ καλὴ ή ιδέα σου. Δὲν μᾶς λῆς πὸς άπεράσιες εἶσι γι' αὐτὸν τὸν περίπατο, εἰς ἄλλοτε φοβάσονται να μῆς σε βάρκα λέγοντας ότι μπορεί να βουλιάξῃ».

—«Αὐτὰ τώρα Ρένα. Περρασμένα, ξεχασμένα. Κυττάξτε να βοηθε κανένα βαρκάκι να μᾶς πῇ περίπατο».

Ένας γερο - βαρκάρας με τὴ βάρκα του άραξε μπροστά στα πόδια μας λέγοντας:

—«Ποῦ θέλετε να σᾶς πάω;

—«Έναν περίπατο με τὴν βάρκα παππού, θὰ μπορέσεις;

—«Τόσα χρόνια κάνω αὐτὴ τὴ δουλειά και δὲν θὰ μπορέσω και τώρα παιδί μου»;

Μπήκαμε μέσα άνοιξε πανί και ξεκινήσαμε.

Τι ώραία που φαινόταν από μακριά όλη ή παραλία της λίμνης και προπαντὸς τὸ καφενείο «Κυρά - Φροσύνη» με τὰ μεγάλα και φουντωτά πλατάνια. Κάπου - κάπου ξεπροβάλλουν ψαράδικες βαρκούλες γεμάτες ψάρια και άλλες άδειες. Στην παραλία σε άραιές άποσάσεις φαίνονται παιδιά με τὰ καλάμια των. Τὰ νηματα πρσνίζουν τὸ γαλανὸ νερὸ της λίμνης και κάπως άσημίζουν τὴν παραλία. Τὸ Μιτσικέλι καθρεπτιζόταν πάνω σε γαλάζια νερά της λίμνης.

Έκεί που καθόμουν και κυττούσα τὴν λίμνη κάτι θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν Ισρία και τὸν άδικο πνεγμὸ της Κυρά Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Άλῃ Πασά στην παραλία να παρακολουθετὴ τὴ λίμνη γεμάτῃ βάρκες με Τούρκους και από μια κοπέλλα, να ρίχνεται μέσα στο κρύο νερό, εἰς αὐτὸς να φωνάζουν.

Έκεί που καθόμουν και κυττούσα τὴν λίμνη κάτι θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν Ισρία και τὸν άδικο πνεγμὸ της Κυρά Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Άλῃ Πασά στην παραλία να παρακολουθετὴ τὴ λίμνη γεμάτῃ βάρκες με Τούρκους και από μια κοπέλλα, να ρίχνεται μέσα στο κρύο νερό, εἰς αὐτὸς να φωνάζουν.

Έκεί που καθόμουν και κυττούσα τὴν λίμνη κάτι θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν Ισρία και τὸν άδικο πνεγμὸ της Κυρά Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Άλῃ Πασά στην παραλία να παρακολουθετὴ τὴ λίμνη γεμάτῃ βάρκες με Τούρκους και από μια κοπέλλα, να ρίχνεται μέσα στο κρύο νερό, εἰς αὐτὸς να φωνάζουν.

Έκεί που καθόμουν και κυττούσα τὴν λίμνη κάτι θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν Ισρία και τὸν άδικο πνεγμὸ της Κυρά Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Άλῃ Πασά στην παραλία να παρακολουθετὴ τὴ λίμνη γεμάτῃ βάρκες με Τούρκους και από μια κοπέλλα, να ρίχνεται μέσα στο κρύο νερό, εἰς αὐτὸς να φωνάζουν.

Έκεί που καθόμουν και κυττούσα τὴν λίμνη κάτι θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν Ισρία και τὸν άδικο πνεγμὸ της Κυρά Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Άλῃ Πασά στην παραλία να παρακολουθετὴ τὴ λίμνη γεμάτῃ βάρκες με Τούρκους και από μια κοπέλλα, να ρίχνεται μέσα στο κρύο νερό, εἰς αὐτὸς να φωνάζουν.

Έκεί που καθόμουν και κυττούσα τὴν λίμνη κάτι θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν Ισρία και τὸν άδικο πνεγμὸ της Κυρά Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Άλῃ Πασά στην παραλία να παρακολουθετὴ τὴ λίμνη γεμάτῃ βάρκες με Τούρκους και από μια κοπέλλα, να ρίχνεται μέσα στο κρύο νερό, εἰς αὐτὸς να φωνάζουν.

Έκεί που καθόμουν και κυττούσα τὴν λίμνη κάτι θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν Ισρία και τὸν άδικο πνεγμὸ της Κυρά Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Άλῃ Πασά στην παραλία να παρακολουθετὴ τὴ λίμνη γεμάτῃ βάρκες με Τούρκους και από μια κοπέλλα, να ρίχνεται μέσα στο κρύο νερό, εἰς αὐτὸς να φωνάζουν.

Έκεί που καθόμουν και κυττούσα τὴν λίμνη κάτι θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν Ισρία και τὸν άδικο πνεγμὸ της Κυρά Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Άλῃ Πασά στην παραλία να παρακολουθετὴ τὴ λίμνη γεμάτῃ βάρκες με Τούρκους και από μια κοπέλλα, να ρίχνεται μέσα στο κρύο νερό, εἰς αὐτὸς να φωνάζουν.

Έκεί που καθόμουν και κυττούσα τὴν λίμνη κάτι θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν Ισρία και τὸν άδικο πνεγμὸ της Κυρά Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Άλῃ Πασά στην παραλία να παρακολουθετὴ τὴ λίμνη γεμάτῃ βάρκες με Τούρκους και από μια κοπέλλα, να ρίχνεται μέσα στο κρύο νερό, εἰς αὐτὸς να φωνάζουν.

Έκεί που καθόμουν και κυττούσα τὴν λίμνη κάτι θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν Ισρία και τὸν άδικο πνεγμὸ της Κυρά Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Άλῃ Πασά στην παραλία να παρακολουθετὴ τὴ λίμνη γεμάτῃ βάρκες με Τούρκους και από μια κοπέλλα, να ρίχνεται μέσα στο κρύο νερό, εἰς αὐτὸς να φωνάζουν.

Έκεί που καθόμουν και κυττούσα τὴν λίμνη κάτι θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν Ισρία και τὸν άδικο πνεγμὸ της Κυρά Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Άλῃ Πασά στην παραλία να παρακολουθετὴ τὴ λίμνη γεμάτῃ βάρκες με Τούρκους και από μια κοπέλλα, να ρίχνεται μέσα στο κρύο νερό, εἰς αὐτὸς να φωνάζουν.

Έκεί που καθόμουν και κυττούσα τὴν λίμνη κάτι θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν Ισρία και τὸν άδικο πνεγμὸ της Κυρά Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Άλῃ Πασά στην παραλία να παρακολουθετὴ τὴ λίμνη γεμάτῃ βάρκες με Τούρκους και από μια κοπέλλα, να ρίχνεται μέσα στο κρύο νερό, εἰς αὐτὸς να φωνάζουν.

Έκεί που καθόμουν και κυττούσα τὴν λίμνη κάτι θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν Ισρία και τὸν άδικο πνεγμὸ της Κυρά Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Άλῃ Πασά στην παραλία να παρακολουθετὴ τὴ λίμνη γεμάτῃ βάρκες με Τούρκους και από μια κοπέλλα, να ρίχνεται μέσα στο κρύο νερό, εἰς αὐτὸς να φωνάζουν.

Έκεί που καθόμουν και κυττούσα τὴν λίμνη κάτι θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν Ισρία και τὸν άδικο πνεγμὸ της Κυρά Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Άλῃ Πασά στην παραλία να παρακολουθετὴ τὴ λίμνη γεμάτῃ βάρκες με Τούρκους και από μια κοπέλλα, να ρίχνεται μέσα στο κρύο νερό, εἰς αὐτὸς να φωνάζουν.

Έκεί που καθόμουν και κυττούσα τὴν λίμνη κάτι θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν Ισρία και τὸν άδικο πνεγμὸ της Κυρά Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Άλῃ Πασά στην παραλία να παρακολουθετὴ τὴ λίμνη γεμάτῃ βάρκες με Τούρκους και από μια κοπέλλα, να ρίχνεται μέσα στο κρύο νερό, εἰς αὐτὸς να φωνάζουν.

Έκεί που καθόμουν και κυττούσα τὴν λίμνη κάτι θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν Ισρία και τὸν άδικο πνεγμὸ της Κυρά Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Άλῃ Πασά στην παραλία να παρακολουθετὴ τὴ λίμνη γεμάτῃ βάρκες με Τούρκους και από μια κοπέλλα, να ρίχνεται μέσα στο κρύο νερό, εἰς αὐτὸς να φωνάζουν.

Έκεί που καθόμουν και κυττούσα τὴν λίμνη κάτι θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν Ισρία και τὸν άδικο πνεγμὸ της Κυρά Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Άλῃ Πασά στην παραλία να παρακολουθετὴ τὴ λίμνη γεμάτῃ βάρκες με Τούρκους και από μια κοπέλλα, να ρίχνεται μέσα στο κρύο νερό, εἰς αὐτὸς να φωνάζουν.

Έκεί που καθόμουν και κυττούσα τὴν λίμνη κάτι θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν Ισρία και τὸν άδικο πνεγμὸ της Κυρά Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Άλῃ Πασά στην παραλία να παρακολουθετὴ τὴ λίμνη γεμάτῃ βάρκες με Τούρκους και από μια κοπέλλα, να ρίχνεται μέσα στο κρύο νερό, εἰς αὐτὸς να φωνάζουν.

Έκεί που καθόμουν και κυττούσα τὴν λίμνη κάτι θυμήθηκα. Θυμήθηκα τὴν Ισρία και τὸν άδικο πνεγμὸ της Κυρά Φροσύνης. Φαντάσθηκα τὸν Άλῃ Πασά στην παραλία να παρακολουθετὴ τὴ λίμνη γεμάτῃ βάρκες με Τούρκους και από μια κοπέλλα, να ρίχνεται μέσα στο κρύο νερό, εἰς αὐτὸς να φωνάζουν.

Η ΓΑΤΟΥΛΑ ΜΟΥ

Νιδόν, νιδόν, ή ψυφίνα ή Ριόκια. Νιαουρίζει γιατί πεινάει. Μὰ και για κάτι άλλο νιαουρίζει ή Ριόκια. Γιατί βλέπει τὰ ψαράκια. Και μένα μου φαίνεται οἱ να λήθῃ:

—Νάχα κι' εγὼ ένα από αὐτὰ τὰ ψαράκια! Θάναι πολὺ νόστιμα.

Τὴν βλέπω εἶσι και μου φαίνεται κατσουφιασμένη.

—Μὰ τί έχεις Ριόκια; Αὐτὴ θυμὸς μόνο νιδόν λέει. Θὰ εἶναι πεινασμένη και νιαουρίζει, εἶπα. Ἄς μέσως παίξω λίγο ψαράκια και τὴς τὸ ρίξω. Μὰ αὐτὴ τὸ έγινεψε λίγο και τὸ άφησε. Τότε παίξω τὰ κεφάλια από τὰ ψάρια και τὴς τὰ δίνω. Τί χαρά που εἶχε! Κόνεψε να μου ξεσκίση τὰ πόδια μου. Σιγά - σιγά τὰ έτρωγε γιατί εἶναι πολὺ μεγάλη.

Ή γατούλα μου έχει χρῶμα παδαλό. Εἶναι πολὺ παχουλή. Προηγούμενος εἶχε γεννήσει και ο άσπλαχνος παππούς μου τὰ πήρε και τὰ πέταξε.

Νὰ κι' ένα τραγουδάκι για τὴν γάτα:

Μιά φορά κι' έναν καιρό μπήκε ή γάτα στο χορὸ και δὲν χόρευε καλά και τὴς κόψαν τὴν οὐρά και τὴν πήγαν στην Ἀθήνα και τὴν βγάλανε ψυφίνα.

Ή Ριόκια μου πρώτα έπιανε ποντίκια μὰ τώρα γέρασε και δὲν πιάνει. Κάθε μέρα που ανάβουμε φωτιά στη σόμπα αὐτὴ πηγαίνει και καθεται από κάτω. Εἶναι πολὺ παιχνιδιάρη και πολὺ χαριτωμένη. Στο λιμὸ της έδεσα μια πολυχρόμη καρδέλλα μὰ αὐτὴ δὲν τὴν ήθελε και με τὰ νύχια της τὴν ξεσκίσε.

Τὴν άγατῶ πολὺ. Μὰ θὰ ήθελα κι' ένα γατάκι. Πρώτα είχαμε ένα γατάκι. Εγὼ τὸ έπιανα κάθε ὥρα και σιγμὴ γι' αὐτὸ ο πατέρας μου τὸ έδωσε. Τώρα ο παππούς μου μου άποσχέθηκε ότι ήταν ξαναγεννησὴ ή γάτα μου θὰ κρατήσῃ ένα. Ἄλλὰ με μια συμφωνία. Δὲν θὰ τὸ πιάσω καθόλου.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΠΡΑΣΣΟΥ
Α'. 4)ξίου

μεῖς φωνάζαμε:

—Ζήτωωω! οι Βασιλεῖς μας!

Αὐτοῖ μᾶς χαιρετοῦσαν και μᾶς χαμογελοῦσαν. Μὰ τὸς γάσαμε να από τὰ μάτια μας. Τότε κι' εμείς γυρίσαμε στο σπίτι μας ...Στὴν παρέλασι θὰ τὸς βλέπαμε πιδ καλά.

ΡΕΝΑ ΜΙΧΟΥ
Β'. 4)ταξίου

μεῖς φωνάζαμε:

—Ζήτωωω! οι Βασιλεῖς μας!

Αὐτοῖ μᾶς χαιρετοῦσαν και μᾶς χαμογελοῦσαν. Μὰ τὸς γάσαμε να από τὰ μάτια μας. Τότε κι' εμείς γυρίσαμε στο σπίτι μας ...Στὴν παρέλασι θὰ τὸς βλέπαμε πιδ καλά.

ΡΕΝΑ ΜΙΧΟΥ
Β'. 4)ταξίου

μεῖς φωνάζαμε:

—Ζήτωωω! οι Βασιλεῖς μας!

Αὐτοῖ μᾶς χαιρετοῦσαν και μᾶς χαμογελοῦσαν. Μὰ τὸς γάσαμε να από τὰ μάτια μας. Τότε κι' εμείς γυρίσαμε στο σπίτι μας ...Στὴν παρέλασι θὰ τὸς βλέπαμε πιδ καλά.

ΡΕΝΑ ΜΙΧΟΥ
Β'. 4)ταξίου

μεῖς φωνάζαμε:

—Ζήτωωω! οι Βασιλεῖς μας!

Αὐτοῖ μᾶς χαιρετοῦσαν και μᾶς χαμογελοῦσαν. Μὰ τὸς γάσαμε να από τὰ μάτια μας. Τότε κι' εμείς γυρίσαμε στο σπίτι μας ...Στὴν παρέλασι θὰ τὸς βλέπαμε πιδ καλά.

ΡΕΝΑ ΜΙΧΟΥ
Β'. 4)ταξίου

μεῖς φωνάζαμε:

—Ζήτωωω! οι Βασιλεῖς μας!

Αὐτοῖ μᾶς χαιρετοῦσαν και μᾶς χαμογελοῦσαν. Μὰ τὸς γάσαμε να από τὰ μάτια μας. Τότε κι' εμείς γυρίσαμε στο σπίτι μας ...Στὴν παρέλασι θὰ τὸς βλέπαμε πιδ καλά.

ΡΕΝΑ ΜΙΧΟΥ
Β'. 4)ταξίου

μεῖς φωνάζαμε:

—Ζήτωωω! οι Βασιλεῖς μας!

Αὐτοῖ μᾶς χαιρετοῦσαν και μᾶς χαμογελοῦσαν. Μὰ τὸς γάσαμε να από τὰ μάτια μας. Τότε κι' εμείς γυρίσαμε στο σπίτι μας ...Στὴν παρέλασι θὰ τὸς βλέπαμε πιδ καλά.

"ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ"

Πάνε από τότε τρεις μήνες. Τρεις ολόκληροι μήνες που φάνηκαν στο ναυτόπουλο σαν τρεις ατέλειωτοι αιώνες. Με πόση συγκίνησι θυμάται ο 'Αλέξης τον αποχωρισμό του από τη μάνα και τις δύο αδελφές του!

Από μικρός όρφανεψε κι' έμεινε η μάνα του γήρα με ένα γιο και δύο θυγατέρες πιά μεγάλες.

Με στερήσεις και κόπους κατώρθωσε να τὰ μεγαλώσει και να τ' αναθρέψει ως την ημέρα που έγινε ο 'Αλέξης 17 χρονών.

Ήταν πλέον σε ηλικία να καταλάβει τη θυσία της μητέρας του και ότι αυτός ήτο ο προστάτης της οικογενείας.

Γι' αυτό κάποια μέρα μπάρκαρε στο καράβι του καπετάν - Νικόλα σαν μούτσος για να κατορθώσει να βγάλει το ψωμί του και να μπορέσει να αποκαταστήσει τις δυο αδελφές του.

Θυμάμαι πως έρριξε μια τελευταία ματιά στο χαμηλό σπιτάκι του επάνω στο θράκο κι' από την αλλη του κοινούσαν τὰ μαντήλια ή μητέρας κι' οι αδελφές του.

Με το καράβι πέρασαν από πολλά λιμάνια ταξίδεψαν σε θάλασσες κι' ωκεανούς τρεις ολόκληρους μήνες.

Κι' αυτός πάντα όταν τον πληρώναν δεν ξόδευε τα χρήματα αλλά τὰ μάζευε, γιατί θα χρειαζόνταν να βοηθήσει την οικογένειάν του.

Κάθε βράδυ γονατιστός παρακαλούσε τον 'Αη - Νικόλα να του χαρίσει την ύγεια του και να τον κάνει να γυρίσει γρήγορα στην πατρίδα. Σε κάποια πολύ άγδρασε λίγα πράγματα για τὰ προικιά της άοραβωνιασμένης του αδελφής και σ' άλλη περισσότερα. Γιατί όταν θα γύριζε από το ταξίδι θα γινόταν ο γάμος της με ένα παλληκάρι του νησιού. Και να που τώρα πλησιάζουν στο νησί. Γυρίζουν όλοι χαρούμενοι και με άρετά για στις οικογένειές των.

Και από μακριά συγκινούνται σαν ξεχωρίζουν τὰ σπίτια τους.

Το καράβι τώρα ρίχνει άγκυρα και οι ναύτες βγαίνουν στην ξηρά με τις βάρκες. Άγκαλιές, φιλιὰ, συγκινήσεις, δάκρυα, είναι εκείνο που βλέπει κανείς γύρω του.

Ο 'Αλέξης χαρούμενος και όπερήφανος ανεβαίνει τη σκάλα του σπιτιού άναμεσα στη μάνα του και τις αδελφές που τον κυττάζουν με καμάρι.

Την Κυριακή σαν έγινε ο γάμος το ναυτόπουλο ήτο όλο χαρά για τὴν ήξερε πως έκτος από τη μάνα από ψηλά από τους ουρανούς τον κυττάζε με υπερηφάνεια ο πατέρας του, και νόμιζε πως του έλεγε:

«Έγχε σου, έκαμες τὸ καθήκον σου ως προστάτης της οικογενείας άναπνεύμενο σου παιδί».

ΦΩΤΕΙΝΗ Ι. ΦΡΑΓΚΙΔΟΥ
Γ'. τάξεις, Α'. Μονοταξίου

ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΟΥΝ ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Πόσο κουράστηκα από τὰ κρούα και τις βρογές του χειμώνα!

Μά να ήλθε ή άνοιξη λουλουδοσαρμένη!

Κάτι μάς λείπει όμως ακόμη τὰ χελιδόνια!

Με πόση χαρά και άνυπομονησία τὰ περιμένουμε να γυρίσουν από τὸ μακρινό τους ταξίδι!

Μόλις γυρίσουν, άμέσως άρχίζουν την εργασία τους.

Τέλειοι μαστοροί, εργάζονται άκούραστα κουβαλώντας λάσπη και άχυρα για να διορθώσουν τις παλιές τους φωλιές και κτίσουν άλλες καινούριες.

Έχουν μεγάλη χαρά που βοηθάν άπειρακτες τις φωλιές τους γι' αυτό, μόλις ήλθαν άρχισαν να κελαδοῦν σαν νάθελαν να μάς πούν ένα μεγάλο «ευχαριστώ».

Πόσο στολίζουν την φύσι τὰ χαρούμενα αὐτὰ πουλάκια.

Με τὸ γλυκό τους κελάδημα μάς φέρνουν την χαρούμενη Πασχαλιά και την όμορφη άνοιξη!

Εμείς τὰ παιδιά τους τραγουδάμε ένα όμορφο τραγουδάκι:

Χελιδόνι μου γλυκό
πρόσχαρο και χαρωπό
έφερες την Πασχαλιά
με τὰ κόκκινα τ' αυγά.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΥΛΟΤΜΠΗ

Β'. τάξεις Α'. Μονοταξίου

Η ΜΑ'ΙΜΟΥ ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΜΑΣ

Σήμερα τὸ μεσημέρι είχαμε γλέντια στη γειτονιά μου.

Πέρασε ένα τσιγγάνος με μια μικρή μαϊμού.

Τραγουδούσε αὐτὸς και χτυπούσε τὸ ντέρι του.

Η μαϊμού χόρευε, έκανε και

Η ΑΝΟΙΞΗ

«Αχ, με πόση χαρά έπεριμένα την Άνοιξη να έλθη να γεμίσει ευωδιές όλη τη φύσι!

Νά και σε λίγες ημέρες έλαμψε πάλι ο ουρανὸς με τὸν ζεστό άνοιξιάντικο ήλιο.

Η ήμέρα αὐτή ήταν ή 27η Μαρτίου.

Σε λίγες ήμέρες όλα είχαν αλλάξει.

Τὰ δένδρα είχαν βγάλει φύλλα. Τὰ βουνά, οι κάμποι, τὰ χωράφια είναι γεμάτα δροσιά και πρασινάδα.

Οι τομπάνηδες με τὰ πρόβατα πηγαίνουν στα βουνά.

Πρώτη - πρώτη ή άμυγδαλιά άνθισε με τὰ όλοσπαρα πέταλά της και μοιάζει σαν νυφούλα.

Ήλθαν τὰ χελιδόνια, οι πελαργοί, τ' άηδόνια και άλλα πολλά άνοιξιάντικα πουλιά.

Μαζί μ' αὐτὰ έρχονται οι πεταλούδες και οι μέλισσες.

Η Άνοιξη μάς φέρνει και πολλές γιορτές. Μία απ' αὐτές είναι και τὸ Πάσχα.

Η λίμνη είναι ήσυχη σαν λάδι και επάνω πλέουν ήσυχες μικρές και μεγάλες βάρκες.

Τὰ άγριοιούλουνδα με τὰ πολύχρωμα χρώματα μοιάζουν σαν ένα όμορφοστολισμένο χαλί.

Τώρα όλα τὰ σχολεία κάνουν έκδρομές.

Η καλύτερη έκδρομή είναι να πηγαίνεις στο βουνό ή στην θάλασσα και να χαίρεσαι τὸν ήλιο.

Την Άνοιξη οι πεταλούδες και οι μέλισσες πετούν από λουλούδι σε λουλούδι δείχνοντας τη χαρά τους που ήρθε ή Άνοιξη.

Όλα τὰ ζώα άνοιξαν χαρούμενα και αὐτὰ τὰ μάτια τους.

Τὰ ψαράκια μες στην λίμνη και αὐτὰ κολυμποῦν γρήγορα και χαρούμενα.

Τὰ παιδιά είναι χαρούμενα και παίζουν διάφορα παιχνίδια στους άνθισμένους κήπους.

Την Άνοιξη είναι χαρά Θεοῦ!

Η Άνοιξη είναι ή καλύτερη έποχή.

ΕΤΤΥΧΙΑ ΚΟΕΝ

Γ'. 6)ταξίου

τοῦμπες.

Μαζευτήκαμε πολλά παιδιά όλόγυρα και γελοῦσαμε.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΧΡ. ΔΕΡΔΕΜΕΖΗΣ

Α'. 4)ταξίου

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΒΑΠΟΡΙ

Τὸ περασμένο καλοκαίρι, όταν βρισκόμουνα στην Κέρκυρα μαζί με την οικογένειά μου, μάς έσκέψε ή εταιρεία του βαποριού «Άντρεῖς» μία πρόσκλησι για να πάμε ένα μικρό ταξίδάκι στο Πρίντεζι της Ιταλίας.

Η χαρά μου ήταν μεγάλη όταν άκουσα τὸν μπαμπά μου να μάς τὸ λέει. Την ήμέρα Πέμπτη και ώρα 9η θά παίρναμε τὸ βαπόρι για τὸ Πρίντεζι.

Εμείς πήγαμε νωρίτερα γὰ να τὸ δούμε και πὸς θὰ ρέξη την άγκυρα. Όταν κατέβηκαν οι άλλοι επιβάτες απ' τὸ βαπόρι και κτύπησε ή σειρήνα για να μποῦμε εἰςα πολύ μεγάλη χαρά.

Τὸ βαπόρι δὲν άργησε να άπομακρυνθῇ από τὸ νησί. Σε λίγη ώρα ή σκάλα άνέθηκε ψηλά και οι μηχανές άρχισαν να κινούνται γρήγορα και με πολύ κρότο.

Τὸ «Άντρεῖς» έρχοσε τὰ νερά με μεγάλη όρμη και ή θάλασσα άρχισε να βράζει κατάντους άφρούς.

Μετά από ώρα ή Κέρκυρα χάθηκε στο βάθος. Οι γλάροι πετούσαν και σήγαιναν σὴ θάλασσα μπῆρες έβρουν τίποτε τρόφιμα που πετούν οι επιβάτες.

Οι ναυτικοί έχουν συνήθεια όταν περνά κανένα άλλο πλοίο απ' εκεί να τὸ χαιρετοῦν με την σειρήνα. Τὸ μεσημέρι οι σερίνες κτυπούσαν για φαγητό.

Πήγαμε γρήγορα - γρήγορα και έμεις στο τραπέζι, εκεί συναντήσαμε και άλλα παιδιά, φάγαμε με πολλή όρεξη τὸ φαγητό και μετά πήγαμε στην καμπίνα μάς να κοιμηθούμε, γὰ μεσημέρι.

Τὰ κρεβάτια ήταν πολύ παράξενα και άσυνήθιστα, τὸ ένα επάνω στο άλλο. Δίπλα σου έχεις και μια σκάλα για να ανεβαίνεις στο επάνω κρεβάτι.

Επάνω από τὸ κρεβάτι σου έχεις ένα κοινοῦνι και ήλεκτρικό φῶς. Εμείς μόλις ξαπλώσαμε στα κρεβάτια μάς πήρε ο ύπνος και ξυπνήσαμε άργά ή ώρα πέντε.

Τώρα πληρώσαμε στο Πρίντεζι. Ο ήλιος έκλεινι την ώρα έδνε και χρωματιστά πέπλα τὸν σκέπαζαν. Τὸ Πρίντεζι από μακριά φαινόταν φωτισμένο.

Πληρώσαμε πολύ στο Πρίντεζι και μία μικρή βενζίνα μάς σταμάτησε για να πῇ κάτι στὸν τιμονιέρη του πλοίου.

Τὸ βαπόρι άραξε στο λιμάνι της Ιταλίας. Εκεί μάς περιμέναν κοῦρσες, καροτσάκια και λεωφορεία.

Όταν κατεβήκαμε απ' την σκάλα του βαποριού, μάς πήρε τὰ πράγματα ένα καροτσάκι και τὰ πήγε στο τελωνείο.

Λίγο πὸς μακριά φαινόταν τὰ μπάνια απ' τὸ Πρίντεζι. Τί καλή άμμουδιά! Τί βάρκες! Τί κανὸ! Όλα στην σειρά.

Η κήποις ήταν πολύ μεγάλη και έπρεπε να πηγαίνεις πάντοτε απ' τὸ πεζοδρόμιο.

Εμείς πήγαμε γρήγορα στα μαγαζιά

για να ψωνίσουμε διάφορα πράγματα. Οι άγορές ήσαν γεμάτες από πλούσια πράγματα. Εγὼ πήρα μία μεγάλη κούσα που να κουδίζει και να άνάβη τὰ φῶτα. Η αδελφή μου πήρε μία μεγάλη στολισμένη κούκλα. Πήραμε και άλλα πράγματα. Όμως ή ώρα δὲν μάς έφτανε να κοιτάξουμε κανένα άξιοθέατο της Ιταλίας.

Φορτωμένοι απ' τὰ πράγματα γυρίσαμε στο βαπόρι. Εκεί μάς περιμένε να άναίγει ή μάνα.

Φάγαμε για βράδυ και πήγαμε να κοιμηθούμε. Για τελευταία φορά κοιτάξαμε τὸ Πρίντεζι απ' τὸ παραθυράκι της καμπίνας μάς.

Τὸ πλοίο ξεκίνησε και έμεις πέσαμε στα μαλακά κρεβάτια να κοιμηθούμε. Τὸ πρωί σηκώθηκαμε ή ώρα 8½ και πήγαμε να πούμε στο σαλόνι τὸ ζεστό μάς γάλα.

Πληρώσαμε στην Κέρκυρα και σε λίγο φτάσαμε. Πήραμε μία κούρσα και μάς πήγε στο σπίτι μάς.

Αὐτὸ τὸ ταξίδι τόσο μου άρεσε που θά μὸς μείνι άξέχαστο.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ Γ. ΚΑΤΕΡΙΝΑΡΗΣ
Δ'. 6)ταξίου

ΕΝΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ'ΙΝΟ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Είναι πρωί. Τὰ ρόδινα σύννεφα άναγγέλλουν τὸν άρχαίο τὸν ήλιο. Τὰ πουλάκια έξυπνησαν. Όλα άφησαν τὰ ζεστά τους κρεβάτια και έσηκώθηκαν.

Εξήμερωσε ή ήμέρα. Στο δάσος, τὰ πελώρια και καταπράσινα δένδρα άρχίζουν να κουνιούνται άναμεταξύ των.

Νά ο γέρο πλάτανος ξαπλωμένος δίπλα από τὸ άραιο ρουκί. Τὰ μικρά πολύχρωμα λουλούδια τώρα έξυπνησαν και βλέπετε πως είναι μουδιασμένα.

Άρχίζουν να βράζουν τις νυχτικές τους και να σιδερεύουν.

«Αχ! πόσο κρύα μου λέγει ή παπαροῦνα. Αὐτὰ τὰ πελώρια δένδρα δὲν άφήνουν τὸν ήλιο να μάς ζεσταῖ.

—Οὐφ, τελείωσα πιά λέγει τὸ κρινάκι.

Και άρχίζει να χορεύει και να τραγουδά. Τὸ διαγυγές ρουκί κυλάει τὰ νερά του κελαρῶντας.

Σε μερικά μέτρα τὸ δάσος φαίνεται ο ήλιος. Η δροσινίδα άηδὼν έμάζεψε όλα τὰ πουλιά και τοὺς μαθαίνει μουσική.

—Αχ, δροσινίτς άκανθούλις έκανε λάθος. Δὲν πρέπει να κάνεις έτσι. Οι σκίουροι έμαζεύτηκαν να άκούσουν την άρραία συναυλία. Οι δροσοστάλες φαίνονται στα δένδρα σαν διαμάντια. Εί ναι αλήθεια πως στο δάσος τὸ πρωί είναι πολύ άρραία τώρα την άνοιξη.

ΜΑΙΡΗ ΚΑΖΑΝΤΖΗ
Δ'. τάξεις 6)ταξίου

Η ΜΙΚΡΗ ΜΟΥ ΠΑΤΡΙΔΑ

«Όλοι μάς έχουνε Πατρίδα την μεγάλη και δοξασμένη Ελλάδα, που είναι θανμαστή και ξακουσμένη σ' όλο τον κόσμο. Μά κοντά σ' αὐτήν την μεγάλη μας πατρίδα είναι και ή μικρή ή ιδιαίτερη πατρίδα μάς. Ο τόπος, τὸ χωριό, ή πόλις που γεννηθήκαμε.

Η δική μου πατρίδα είναι τὰ ιαννινα, μια από τις πὸς ξακουσμένες πόλεις της Ελλάδος μάς.

Είναι ή πόλις που στάθηκε πρώτη στα γράμματα, στα γρόσια και στα άρματα.

Είναι μια όμορφη πόλις κτισμένη σε λεκανοπέδιο που στα πόδια της άπλώνεται ή λίμνη τὸν Ίωαννίνων, ή λίμνη του Άλῆ - Πασσά.

Εκεί, στην άκρη της λίμνης, στέκει βουδὸ και σκοτεινὸ τὸ κάστρο και τὸ μουσεῖο, που μιλοῦν για την παλιά Ιστορία της πόλεως μάς. Καί μέσα στη λίμνη, τὸ νησί με τ' άσπρα σπιτάκια και τις παλιές έκκλησίες.

Στὸ επάνω μέρος τὴν άγκαλιάζουν οι λόφοι του Βελισσαρίου και της δεξαμενής, καταπράσινοι από πεῦκα.

Είναι πολύ όμορφα και ξακουσμένα τὰ Γιάννινα και τὸ καλοκαίρι μοιάζουν σαν κήπος με τις πλατείες και τὰ άρραία κτίρια.

Λίγο έξω απ' αὐτὰ είναι τὸ ξακουστὸ «Σπήλαιον» με τοὺς σταλακτίτες και σταλαμιῖτες.

Είμαι πολύ υπερήφανη, που πατρίδα έχω τὰ ένδοξα Γιάννινα που έχουν τόσο ιστορία, τόσο όμορφιά, τόσο δόξα. Τὰ Γιάννινα είναι τὸ διαμάντι της δοξασμένης Ελλάδος.

ΛΙΓΓΙΟΥΡΑ Ν. ΒΑΚΟΛΙΔΟΥ
Ε'. 6)ταξίου

[ΤΟ ΣΚΥΛΑΚΙ

Εγὼ στο σπίτι μου έχω πολλά σκυλάκια και τὰ αγαπῶ. Κάθε μέρα τοὺς πηγαίνω κοκαλάκια και γαλατάκι. Μά ένα απ' αὐτὰ τὸ αγαπῶ πολύ. Τὸ βγάξω έξω και τοῦ κάνω παιχνίδια.

Όταν με βλέπει χοροπηδᾷ. Τοῦ έχω στο λαμὸ του κουνουνάκι και μια άλυσίδα. Όταν πηδᾷ κάνουν τὰ κουνουνάκια ντρίν, ντρίν, ντρίν.

Τοῦ έχωμε τὸ σπιτάκι σε ένα υπόστεγο. Τὸ σπιτάκι του είναι φτιαγμένο από ξύλα. Τὸν λέμε Τζάκ.

Πόσο πολύ αγαπῶ αὐτὸ τὸ σκυλάκι τὸν Τζάκ μου! Και αὐτὸ με αγαπᾷ πολύ. Εμῖστε δυὸ καλοί φίλοι.

ΚΟΡΙΝΝΑ Ι. ΕΞΑΡΧΟΥ
Β'. 4)ταξίου

ΟΙ ΕΛΕΓΧΟΙ

Πέρασαν οι 'Αποκριές. Αυτές οι ήμερες ήταν ήμερες χαράς, γέλιου και παιγνιδιού. Πέρασε και η Καθαράςυ- τέα. Σημέρωσε και η Τρίτη. Για τους άλλους ήταν μια συνηθισμένη ημέρα. 'Αλλά για μ'αυτήν...

Για μ'αυτήν τα παιδιά των Προτύπων της 'Ακαδημίας, ήταν μια ημέρα αξε- χαστη. Θα παίρναμε τον έλεγχο.

Συχνά ρωτούσα την μητέρα μου:

—Μαμά, τι λες να πάρω στον έλεγ- χό μου; Λες να πάρω καλούς βαθμούς ή άσχημους;

Κι' αυτή, για να με φοβίσω περισσό- τερο, μου έλεγε με ύφος σοβαρό:

—'Ε, κανά δυο πεντάκια, πέντε έξι τεσσαράκοντα και τα υπόλοιπα έφταράκια και δαχτάκια.

Μόλις τ' άκουγα μ' έπιανε μια τρε- μούλα και κρύος ιδρώτας έτρεχε από το μέτωπό μου.

Όλο αυτό σκεφτόμουν και μου φαι- νόταν β.1 άρρωστα να.

Τά λεπτά, οι ώρες περνούσαν. 'Ω- σπου ήρθε και η ώρα που ξεκίνησα ά- πό το σπίτι μου για το σχολείο.

Στο δρόμο έλο για τόν έλεγχο και για τους βαθμούς μιλούσαμε. Και η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει από τόν φόβο και τήν αγωνία. Δεν είχα όρεξη για τίποτε. Οδ έ να γράψω, ούτε να μιλήσω, ούτε να παίξω.

Μπήκαμε και ξαναβγήκαμε τέσσαρες φορές. Τό ήλεκτρικό κουδούνι κτύπησε γά να μπούμε στις τάξεις μας και να κάνουμε τό τελευταίο μάθημα. Σε λίγο μπήκε ό κύριός μας με τούς οδς έλέγ- χους μας στό χέρι και με κάτι άλλα άσπρα χαρτιά. Σε έδωσαν τότε τό πρό- σωπα ζωγραφίστηκε ή αγωνία. Μα νο- μίζω πως έγώ είχα τήν μεγαλύτερη ά- γωνία. 'Η πόρτα έπλεσε.

—Μαμά μου, ψιθύρισα.

'Αδιδάττη αίσθανόμουν. Τά πόδα μου λύγιζαν σιγά-σιγά. Τό κεφάλι μου βούτζε. Τότε ό κύριος άρχισε να λέγει με σοβαρό ύφος:

—Μπορείτε να γίνετε ακόμη πιο κα- λοί από ό,τι είσθε. Και τά δαχτάκια και τά έφταράκια που έχετε να προσπαθήσετε να τά κάνετε έλα δεκάκια. Και άρχισε να μοιράζει τούς έλέγχους.

—Κυρόκύριος, Καραγάγγης, Κα- τσίλα φώναζε ό κύριος και καθένας έ- παιρνε τόν έλεγχο του. 'Όταν έλεγε τά όνόματα νόμιζα πως τό άλλο που θα έλεγε θα ήταν τό δικό μου. 'Εφθασε τέλος και ή σειρά μου.

—Ματακιάδου. 'Ω! Αή! ή στιγμή θα μου μείνη άξέχαστη σ' όλη μου τήν ζωή. Μου φάνηκε σαν σέ όνειρο. 'Αμέ- σως σηκώθηκα μάλ...

—'Εχεις κανά δυο πεντάκια Εβδο- ξία, μου είπε ό κύριος.

—'Όλα νόμιζα ότι γράφειαν γύρω μου.

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΥΡΜΗΓΚΙ

Περπατώ στον κήπο κάτω από τήν σκιά των δένδρων. Ξάφνου διακρίνω έ- να μικρό μυρμηγκάκι να προχωρή άδό- ρυβα επάνω στο ξηρό χώμα. Πόση δουλειά κάνει και πόσον ιδρώτα χύνει κάθε μέρα! 'Ανοίγει τρύπες κάτω από τήν γή, ώσπου να δώη μια αναπαιτι- κή φωλιά, για σπιτάκι. Τρυπά άκού- ραστο και άνοίγει όλόκληρους λαβυρίν- θους, γά να μπορέη να δάξη εκεί τήν τροφή του.

'Αφού έπειτα τακτοποίησιν τήν δου- λειά στην φωλιά του, κουβαλά συνεχώς φορτία όλόκληρα από σιτάρι, ώσπου να τήν γεμίση. Σηκώνει βάρος τρείς φο- ρές μεγαλύτερο από αυτό και εργάζε- ται άκατάπαυστα.

Μόλις μυρμηγκάκι ή 'Ανοξη άπλωσε τό πέπλο της, βγαίνει και αυτό, λές και θέλει να μ'αυτήν προμνήσθιν τήν άνθο- στόλιστη 'Ανοιξη. Βγαίνει διασπώ— διασπώ μέσα από τήν φωλιά του, για να γεμίση πάλι τής άδειες άποθήκες του, ό ότι έλο τό χειμώνα που δεν έβγαίνουν καθόλου από τή φωλιά τους τό είχανε φάει βγαίνον πολλά μαζί σαν ένα καραβάνι και άφού φτάσουν σέ ένα ώρισμένο σημείο, διασκορπίζον- ται, για να εύρουν ψυχράκια, λές και συναγωνίζονται πού θα πάη τό πό πολλά.

Γνωστό θα μ'αυτήν είναι θέβαια και τό μικρό παραμυθένι με τόν τζιτζικα και με τά εργατικά μυρμηγκία. 'Ο τεμέ- λης τζιτζικας έλο τό καλοκαίρι κάθε- ται και τραγουδάει και κοροϊδεύει τά μικρά μυρμηγκία, ένώ τό χειμώνα που δεν έχει και αυτός τί να φάη, παγώνει και τά μυρμηγκία τότε τόν κοροϊδεύου- νε. Και τού κλείνουν τήν πόρτα τούς χωρίς να τού δώσουν τίποε.

'Ακόμη και ό καλύτερος μυρμηγκός τού κόσμου δεν μπορεί να φτιάξη τόν μεγάλο τεχνητό δρόμο, που κάνουν τά μυρμηγκία. Βγαίνουν μαζί, γυρίζουν έ- λα μαζί και ποδ κανένα δεν λοξοδρο- μεί. 'Ακολουθούν έλα τόν έσο δρόμο.

—'Όχι, όχι, έλα δεκάκια και έννιά- ρια έχεις μ'ην φοβάσαι, είπαν έλα τά παιδιά ά με μιά φωνή.

—'Αρ σην Εβδοξία, μου είπε ό κύ- ριος.

Πήρα τόν έλεγχο μου και βγήκα έ- ξω, με τήν ψυχή στο στόμα κοιτάζα τούς βαθμούς μου. Πιεζόμενα λίγο τήν φίλην μου 'Αθηνά και έπειτα φύγαμε χαρούμενες σπίτι μας.

—'Όλοι χάθηκαν για τούς βαθμούς μου.

ΕΤΑΘΕΙΑ Θ. ΜΑΤΑΚΙΑΔΟΥ

Ε'. 4)ξίον

'Αν βρούν ένα μεγάλο ψυχούλο, δά- ζουν όλες τες προσπάθειές τους, για να τό πάρουν, αλλά ά δεν μπορούν δεν τό αφήνουν, παρά τό σπρώχνουν ώ- σπου να τό πάνε στο μικρό και εργατικό σπιτάκι τους.

Πολλά παλιόπαιδα χαλάνε τήν φω- λιά τους και τότε πόσο άντιπρόνοα γυ- ρίζουν έλα γιατί καταλαβαίνουν ότι έ- λοι οι κόποι των πάνε χαμένοι. 'Αλλά δεν κάθονται να στενοχωρηθούν, παρά άρχίζουν πάλι τή δουλειά τους από τήν άρχή σκάθοντας ώ: απέραιστους λα- βύρινθους.

ΛΟΥΚΙΑ Α. ΜΑΡΝΕΛΗ

Ε' 6)ξίον

ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ

8η 'Απριλίου γράφει τό ήμερολόγιο. Άδρ ό ήμερώνει τό Σάββατο τού Λα- ζάρου, τά σχολεία θα διακόψουν τά μα- θήματα, κι' οι μητέρες θ' άρχίσουν τες προετομίες.

Με πόση χαρά κάθε χρόνο περιμέ- νοιμε να γιορτάσουμε τες άγιες αυτές ήμέρες.

Κάθε βράδυ θα παρακολουθούμε με συγκίνησι τες άγρυπνίες τής Μ. 'Εβδο- μάδος και θα στρέφωμε ρού και καρδιά πός τό μεγάλο και κοσμοσωτήριο γε- γονός των 'Αγίων Παθών τού Χριστού μας και τήν ένδοξον 'Ανάστασιν του.

Τες μέρες αυτές οι καρδιές έδωσαν των Χριστιανών πλημμυρισμένες από τις ιε- ωτερες συγκινήσεις και τά πού άγνά συναισθήματα έτοιμαζονται για τες ά- γιες αυές ήμέρες.

—'Όλοι σκέπτονται πού θα γιορτάσουν τό Πάσχα στην πόλη ή στο χωριό.

Τόση είναι ή επένδυσι τους πού ξε- χνιούνται ακόμη και στο μάθημα κι' άρχίζουν τήν συζήτηση, πως αυτή τή σ' γνή ό Θανάσσης με τόν Κωστανή.

—'Εγώ, λέει ό Κωστανής, θα γιορ- τάσω τό Πάσχα στο χωριό με τόν πα- πού και τήν γιαγιά.

—Κι' εμείς, λέει ό Θανάσσης, θα πά- με όλη ή οικογένεια σ' ό χωριό και θα περάσωμε μιά χαρά. Είναι όμορφα στο χωριό μη συζητάς.

—'Εγώ θα μεταλάβω κώλας γιατί νηστεύω.

Παρακολουθώ συγκινημένη τήν συζή- τηση αυτήν των μικρών και σκέπτομαι πόσες άλλες ακόμη έτοιμασίες μ'αυτήν μέ- νουν.

Θά πρέπει οι άνθρωποι να έτοιμα- σθούν και ψυχικά για τήν μεγάλη αθ- τή γιορτή με νηστείες, μετάνοια και κα- λή έργα, άγάπης και καλωσύνης.

Νά συμπληρωθούν ακόμη και με τούς έχθρους των, να βοηθήσουν τούς πτω-

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΒΑΠΟΡΙ

Τό περασμένο καλοκαίρι, όταν βρι- σκόμουν στην Κέρκυρα μαζί με τήν οικογένειά μου, μ'αυτήν ή εταιρεία τού βαποριού 'Αντρέις' μία πρόσκλη- σι για να πάμε ένα μικρό ταξίδάκι στο Πρίντεζι τής 'Ιταλίας.

Η χαρά μου ήταν μεγάλη όταν ά- κουσα τόν μπαμπά μου να μ'αυτήν τό λέει. Τήν ήμερα Πέμπτη και ώρα 9η θα παίρναμε τό βαπόρι για τό Πρίντεζι. 'Εμείς πήγαμε νωρίτερα γά να τό δου- με και πός θα ρέξιν τήν άγκυρα. 'Όταν κατέβηκαν οι άλλοι επιβάτες άπ' τό βα- πόρι και κτύπησε ή σειρήνα για να μπούμε είχα πολύ μεγάλη χαρά. Τό βαπόρι δεν άρχισε να άπομακρυνθή ά- πό τό νησί. Σε λίγο ώρα ή σκάλα ά- νέθηκε ψηλά και οι μηχανές άρχισαν να κινούνται γρήγορα και με πολύ κρό- το. Τό 'Αντρέις' άρχισε τά νερά με μεγάλη όρμη και ή θάλασσα άρχισε να βράζει καταλευκούς άφρούς.

Μετά από ώρα ή Κέρκυρα χάθηκε στο βάθος. Οι γλάροι πετούσαν και πή- γαιναν σ' ή θάλασσα μήπως εύρουν τί- ποτε τροφή που πετούν οι επιβάτες.

Οι ναυτικοί έχουν συνήθεια όταν περνά κανένα άλλο πλοίο άπ' εκεί να τό χαιρετούν με τήν σειρήνα. Τό μεσημέ- ρι οι σειρήνες κτυπούσαν για φαγητό. Πήγαμε γρήγορα - γρήγορα και έμεις στο τραπέζι, εκεί συναντήσαμε και άλ- λα παιδιά, φάγαμε με πολλή όρεξη τό φαγητό και μετά πήγαμε στην καμπίνα μας να κοιμηθούμε, γά μεσημέρι.

Τά κρεβάτια ήταν πολύ παράξενα και άσυνήθιστα, τό ένα επάνω στο άλ- λο. Άπλά σου έχεις και μιά σκάλα για να ανεβαίνεις στο επάνω κρεβάτι. 'Ε- πάνω από τό κρεβάτι σου έχεις ένα κουδούνι και ήλεκτρικό φώς. 'Εμείς μό- λης ξαπλώσαμε στα κρεβάτια μ'αυτήν πη- ρε ό ήπνος και ξυπνήσαμε άργά ή ώρα πέντε.

Τώρα πληρώσαμε στο Πρίντεζι. 'Ο ήλιος εκίνησε τήν ώρα έδνε και χρωμα- τιστά πέπλα τόν σκέπαζαν. Τό Πρίν- τεζι από μακριά φαινόταν φωτισμένο. Πληρώσαμε πολύ στο Πρίντεζι και μία μικρή βελόνα μ'αυτήν σταμάτησε για να πη κάτι στον τιμονιέρη τού πλοίου.

Τό βαπόρι άράξε στο λιμάνι τής 'Ιτα- λίας. 'Εκεί μ'αυτήν περιμέναν κούρσες, κα- ροτσάκια και λεωφορεία.

'Όταν κατέβηκαμε άπ' τήν σκάλα τού βαποριού, μ'αυτήν πήρε τά πράγματα ένα καροτσάκι και τά πήγε στο τελωνείο. Λίγο πιο μακριά φαινόταν τά μαγιά άπ' τό Πρίντεζι. Τί καλή άμμουδιά! Τί βάρκες! Τί κανό! 'Όλα στην σειρά. Η κίνησης ήταν πολύ μεγάλη και έπα- ρε να πηγαίνεις πάντοτε άπ' τό περ- οδύμιο.

'Εμείς πήγαμε γρήγορα στα μαγαζιά

για να φωνίσουμε διάφορα πράγματα. Οι άγορές ή-αν γεμάτες από πλούσια πράγματα. 'Εγώ πήρα μία μεγάλη κούσα που να κουρδίζει και να άνάδη τά φώτα. Η αδελφή μου πήρε μία με- γάλη στολισμένη κούκλα. Πήραμε και άλλα πράγματα. 'Όμως ή ώρα δεν μ'αυτήν έφτανε να κοιτάξουμε κανένα άξ.οθέα- το τής 'Ιταλίας.

Φορτωμένοι άπ' τά πράγματα γυρί-σαμε στο βαπόρι. 'Εκεί μ'αυτήν περιμένε έ- να ώ,αίο γεύμα. Φάγαμε για βράδυ και πήγαμε να κοιμηθούμε. Για τελευ- ταία φορά κοιτάξαμε τό Πρίντεζι άπ' τό παραθύρι της καμπίνας μας. Τό πλοίο ξεκίνησε και έμεις πέσαμε στα μαλακά κρεβάτια να κοιμηθούμε. Τό πρωί σηκώθηκα ή ώρα 8½ και πή- γαμε να πούμε στο σαλόνι τό ζεστό μας γάλα. Πληρώσαμε στην Κέρκυρα και σε λίγο φτάσαμε. Πήραμε μία κούρσα και μ'αυτήν πήγε στο σπίτι μας. Αυτό τό ταξίδι τόσο μου άρεσε πού θα μου μείνη άξέχαστο.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ Γ. ΚΑΤΕΡΙΝΑΡΗΣ

Δ'. 6)ταξίον

ΕΝΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩ'ΙΝΟ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Είναι πρωί. Τά ρόδια σύννεφα ά- ναγγέλλουν τόν έρχομό τού ήλιου. Τά πουλάκια εξύπνησαν. 'Όλα άφησαν τά ζεστά τους κρεβάτια και έσηκώθη- καν. 'Εξημέρωσε ή ήμερα. Στο δάσος, τά πελώρια και καταπράσινα δένδρα άρχίζουν να κουνιτιάσουν άναμταξό- των.

Νά ό γέρο πλάτανος ξαπλωμένος δί-πλα από τό όρειτό ρακί. Τά μικρά πο- λύχρωμα λουλούδια τώρα εξύπνησαν και βλέπετε πως είναι μονοδιαμένα. 'Αρχίζουν να βράζουν τις νυχτικές τους και να σιδερώζουν.

—'Αχ! πόσο κομάρω λέγει ή παπα- ρούνα. Αυτά τά πελώρια δένδρα δεν αφήνουν τόν ήλιο να μ'αυτήν ζεστάνη.

—'Ούφ, τελείωσε πιά λέγει τό κρι- νάκι.

Και άρχίζει να χορεύει και να τραγουδά. Τό διανύξ ρακί κούλει τά νερά τόν κελάρίζοντας.

Σε μερικά μέτρα τού δάσους φαίνεται ό ήλιος. Η δεσποίδα άηδων έμάζε-ψε έλα τά πουλιά και τούς μαθαίνει μοναχή.

—'Αχ, δεσποινίς! άκανθίλλες έκανες λάθος. Δεν πρέπει να κάνεις έτσι. Οι σκίνοροι έμαζεύτηκαν να άκούσουν τήν ώραία συναυλία. Οι δροσοστάτες φα- νονται στα δένδρα σαν διαμάντια. Εί- ναι άλίθια πώς στο δάσος τό πρωί είναι πολύ ώραία τήν άνοιξη.

ΜΑΙΡΗ ΚΑΖΑΝΤΖΗ

Δ'. τάξις 6)ταξίον

Η ΜΙΚΡΗ ΜΟΥ ΠΑΤΡΙΔΑ

—'Όλοι μας έχουμε Πατρίδα τήν μεγάλη και δοξασμένη 'Ελλάδα, που είναι θαυμαστή και ξακουσμέ- νη σ' όλο τόν κόσμο. Μά κοντά σ' αυτήν τήν μεγάλη μας πατρίδα είναι και ή μικρή ή ιδιαίτερη πα- τριδα μας. 'Ο τόπος, τό χωριό, ή πόλις που γεννηθήκαμε.

Η δική μου πατρίδα είναι τά ιαννίνα, μιά από τις πιο ξακου- σμένες πόλεις τής 'Ελλάδος μας. Είναι ή πόλις που στάθηκε πρώτη στα γράμματα, στα γρόσια και στα άρματα.

Είναι μιά όμορφη πόλις κτισμέ- νη σε λεκανοπέδιο που στα πόδια της απλώνεται ή λίμνη των 'Ιωαν- νίνων, ή λίμνη τού 'Αλή- Πασσά.

'Εκεί, στην άκρη τής λίμνης, στέκει βουδό και σκοτεινό τό κά- στορο και τό μονασείο, που μιλούν για τήν παλιά 'Ιστορία τής πόλε- ως μας. Και μέσα στη λίμνη, τό νησί με τ' άσπρα σπιτάκια και τις καλιές έκκλησίες.

Στό επάνω μέρος τήν άγκαλιά- ζουν οι λόφοι τού Βελισσαρίου και της δεξαμενής, καταπράσινοι από πεύκα.

Είναι πολύ όμορφα και ξακου- σμένα τά Γιάννινα και τό καλο- καίρι μοιάζουν σαν κήπος με τις πλατείες και τά όραιο κτίρια.

Λίγο έξω άπ' αυτά είναι τό ξα- κουστό «Σπήλαιον» με τούς σταλα- κτίτες και σταλαγιώτες.

Είμαι πολύ όπερηφανή, που πα- τριδα έχω τά ένδοξα Γιάννινα που έχουν τόση 'Ιστορία, τόση όμορ- φιά, τόση δόξα. Τά Γιάννινα εί- ναι τό διαμάντι τής δοξασμένης 'Ελλάδος.

ΛΥΤΣΟΥΛΑ Ν. ΒΑΚΟΛΙΔΟΥ

Ε'. 6)ταξίον

ΤΟ ΣΚΥΛΑΚΙ

'Εγώ στο σπίτι μου έχω πολλά σκυλάκια και τά άγαπώ. Κάθε μέ- ρα τούς πηγαίνω κοκκαλάκια και γαλατάκι. Μά ένα άπ' αυτά τό ά- ναπώ πολύ. Τό βράζω έξω και τού κάνω παγγινάδα. 'Όταν με βλέπει χοροπηδά. Τού έχω στο λαιμό τόν κουνουνάκι και μιά ά- λυσίδα. 'Όταν πηδά κάνουν τά κουνουνάκια ντρίν, ντρίν, ντρίν. Τού έχωμε τό σπιτάκι σε ένα υπό- στεγο. Τό σπιτάκι τού είναι φτια- σμένο από έύλα. Τόν λέμε 'Τζάκ. Πόσο πολύ άγαπώ αυτό τό σκυ- λάκι τόν 'Τζάκ μου! Και αυτό με άναπώ πολύ. Είμαστε δυο καλοί φίλοι.

ΚΟΡΙΝΝΑ Ι. ΕΞΑΡΧΟΥ

Β'. 4)ταξίον

ΟΙ ΕΛΕΓΧΟΙ

Πέρασαν οι Άποκρίες. Αδύες οι ή-
μέρες ήταν ημέρες χαράς, γέλιου και
παίχνιδι. Πέρασε και η Καθαροδευ-
τέ. α. Σημέρωσε και η Τρίτη. Για τους
άλλους ήταν μια συνηθισμένη ημέρα.
'Αλλά για μας!...

Για μας τα παιδιά των Προσκόπων
ή; 'Ακαδημίας, ήταν μια ημέρα αξέ-
χαστη. Θα παίρναμε τον Ελεγχό.

Συχνά ρωτούσα την μητέρα μου:

—Μαμά, τι λες να πάω σ'ον Ελεγ-
χό μου; Λες να πάω καλούς βαθμούς
ή άσχημους;

Κι' αυτή, για να με φοβίστη περισσό-
τερο, μου έλεγε με ύφος σοβαρό:

—'Ε, κανά δυο πεντάγρια, πέντε έξι
τεσσαράκια και τα υπόλοιπα εφταράκια
και δεχτάρακια.

Μόλις τ' άκουγα μ' έβρισε μια τρε-
μούλα και κρύος ιδρώτας έτρεχε από το
μέτωπό μου.

"Όλο αυτό σκεφτόμουν και μου φαι-
νόταν δ.ι. άρ. όστανά.

Τα λεπτά, οι ώρες περνούσαν. "Ό-
σπου ήθε και ή όρα που ξεκίνησα ά-
πό το σπίτι μου για το σχολείο.

Στο δρόμο όλο για τον Ελεγχό και
για τους βαθμούς μιλούσαμε. Και ή
καρδιά μου πήγαινε να σπάσει από τον
φόβο και την άγωνία. Δέν είχα όρεξη
για τίποτε. Ούε να γράψω, ούτε να
μιλήσω, ούτε να παίξω.

Μπήκαμε και ξαναβγήκαμε τέσσαρες
φορές. Τό ήλεκτροκό κουδούνι κτύπησε
για να μπορούμε στις τάξεις μας και να
κάνουμε το τελευταίο μάθημα. Σέ λίγο
μπήκε ο κύριός μας με τους ροζ έλεγ-
χους μας στο χέρι και με κάτι άλλα
άσπρα χαρτιά. Σέ όλον τότε τα πρό-
σωπα ζωγραφίστηκε ή άγωνία. Μα νο-
μίζω πως έγω είχα την μεγαλύτερη ά-
γωνία. 'Η πόρτα έκλεισε.

—Μαμά μου, φοβήθηκα.

'Αδιδάκτοι αιδανόμουν. Τα πόδα
μου λυγίζαν συχνά-σικά. Τό κεφάλι μου
βούιζε. Τότε ο κύριος άρχισε να λέγει
με σοβαρό ύφος:

—Μπορεί να γίνετε ακόμη πιο κα-
λοί από ό,τι είστε. Και τα δεχτάρια και
τα εφτάρια που έχετε να προσπαθήσετε
να τα κάνετε όλα δεκάρια. Και άρχισε
να μοιράζει τους έλέγχους.

—Κυράκιουλος, Καραγιάννης, Κα-
τσιά φώναξε ο κύριος και καθένας έ-
παιρνε τον Ελεγχό του. "Όταν έλεγε τα
δνόματα νόμιζα πως τό άλλο που θα
έλεγε θα ήταν τό δικό μου. 'Εφθασε
τέλος και ή σειρά μου.

—Ματακιάδου. "Ό! Αυτή ή στιγμή
θα μου μείνει άξέχαστη σ' όλη μου την
ζωή. Μου φάνηκε σαν σέ όνειρο. 'Αμέ-
σως σηκώθηκα μά...

—'Εχεις κανά δυο πεντάγρια Εδδο-
ξία, μου είπε ο κύριος.

"Όλα νόμιζα ότι γύριζαν γύρω μου.

ΕΤΑΘΕΙΑ Θ. ΜΑΤΑΚΙΑΔΟΥ

Ε'. 4)ξίου

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΥΡΜΗΓΚΙ

Περπατώ στον κήπο κάτω από την
σκιά των δένδρων. Ξάφρον διακρίνω έ-
να μικρό μυρμηγκάκι να προχωρεί αδό-
ρυχα επάνω στο ξηρό χώμα. Πόση
δουλειά κάνει και πόσον ιδρώτα χύνει
κάθε μέρα! 'Ανοίγει τρύπες κάτω από
την γη, όπου να βοηθιά άναπαντι-
κή φρούτα, για σπτάκι. Τριπτά άκού-
ραστο και άνοίγει όλόκληρους λαβυρίν-
θους, γα να μπορεί να βάζει εκεί την
τεσφή του.

'Αφού έπειτα τακτοποίηση την δου-
λειά στην φωλιά του, κουβαλά συνεχώς
φρούτα όλόκληρα από σπτάκι, όπου να
την γεμίζει. Σηκώνει βάρος τρεις φο-
ρές μεγαλύτερο από αυτό και εργάζε-
ται άκατάστατα.

Μόλις μυριστή ότι ή "Άνοξη άπλωσε
το πέπλο της, θγαίνει και αυτό, λές
και θέλει να μάς προμηνύσει την άνθο-
στόλιστη "Άνοιξη. Βγαίνει διασπασ-
ταστικά μέσα από την φωλιά του, για
να γεμίσει πάλι τις άδειες άποθήκες
του, ό ότι όλο τό χειμώνα που δέν
έβγαίναν καθόλου από τη φωλιά τους
τό είχαν φάει βγαίνοντας πολλά μαζί
σαν ένα καραβάνι και άφού φτάσουν
σέ ένα ώριμμένο σημείο, διασκορπίζον-
ται, για να εύρουν ψυχράδια, λές
και συναγωνίζονται ποδ θα πάη τό
πό πολλά.

Γνωστό θα μάς είναι θέβαια και τό
μικρό παραμυθένι με τον τζιτζικα και
με τα εργατικά μυρμηγκία. "Ο τεμπέ-
λης τζιτζικας όλο τό καλοκαίρι κάθε-
ται και τραγουδάει και κοροϊδεύει τα
μικρά μ'ιμμήγκια, ενώ τό χειμώνα που
δέν έχει και αυτός τί να φάη, παγώνει
και α μυρμηγκία α τότε τον κοροϊδεύου-
νε. Και τό κλείνουν την πόρτα τους
χωρίς να τό δώσουν τίποε.

'Ακόμη και ο καλύτερος μυρμηγκας
του κόσμου δέν μπορεί να φτιάξει τον
μεγάλο τεχνητό δρόμο, που κάνουν τα
μυρμηγκία. Βγαίνουν μαζί, γυρίζουν ό-
λα μαζί και ποτέ κανένα δέν λοξοδρο-
μεί. 'Ακολουθούν όλα τον ίσο δρόμο.

—"Όχι, όχ', όλα δεκάρια και έννιά-
ρια έχεις μην φοβάσαι, είπαν όλα τα
παιδιά με μια φωνή.

—'Αρστη Εδδοξία, μου είπε ο κύ-
ριος.

Πήρα τον Ελεγχό μου και βγήκα έ-
ξω, με την ψυχή στο στόμα κοιτάζα
τους βαθμούς μου. Περίμενα λίγο την
φύλη μου 'Αθηνά και έπειτα φάγαμε
χαρούμενες σπεί μας.

"Όλοι χάθηκαν για τους βαθμούς
μου.

ΕΤΑΘΕΙΑ Θ. ΜΑΤΑΚΙΑΔΟΥ

Ε'. 4)ξίου

"Αν βρούν ένα μεγάλο ψήχουλο, βά-
ζουν όλες τις προσπάθειές τους, για
να τό πάρουν, αλλά αν δέν μπορούν
δέν τό αφήνουν, παρὰ τό σπαράχνουν ώ-
σπου να τό πάνε στο μικρό και εργατικό
σπτάκι τους.

Πολλά καλιόπαιδα χαλάνε την φω-
λιά τους και τότε πόσο άνυπόμονα γυ-
ρίζουν όλα γιατί καταλαβαίνουν ότι ό-
λοι οι κόποι των πάνε χαμένοι. 'Αλλά
δέν κάθονται να στενοχωρηθούν, παρὰ
άρχίζουν πάλι τη δουλειά τους από
την αρχή σκάθοντας αδ'απέραστους λα-
βύρινθους.

ΛΟΥΚΙΑ Α. ΜΑΡΝΕΛΗ

Ε' 6)ξίου

ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ

8η 'Απριλίου γράφει τό ημερολόγιο.
Άδρο ο ημερώνει τό Σάββατο του Λα-
ζάρου, τα σχολεία θα διακόψουν τα μα-
θήματα, κι' οι μητέρες θ' άρχίσουν τις
προετομίες.

Με πόση χαρά κάθε χρόνο περιμέ-
νουμε να γιορτάσουμε τις άγιες αυτές
ημέρες.

Κάθε βράδυ θα παρακολουθούμε με
συγκίνησι τις άγρυπνίες της Μ. 'Εδδο-
μάδος και θα στρέφουμε γού και καρδιά
ποδς τό μεγάλο και κοσμοσωτήριο γε-
γονός των 'Αγίων Παθών του Χριστού
μας και την ένδοξον 'Ανάστασιν του.

Τις μέρες αυτές οι καρδιές όλων των
Χριστιανών πλημμυρίζονται από τις
ιε.ώτερες συγκινήσεις και τό πιο άγνά
συναίσθημα έτοιμάζονται για τις ά-
γιες αυές ημέρες.

"Όλοι σκέπτονται ποδ θα γιορτάσουν
τό Πάσχα στην πόλη ή στο χωριό.

Τόση είναι ή έπιθυμία τους ποδ ξε-
χνούνται ακόμη και στο μάθημα κι'
άρχίζουν την συζήτηση, όπως αυτή τη
στιγμή ο Θανασάκης με τον Κωστανή.

—'Εγώ, λέει ο Κωστανής, θα γιορ-
τάσω τό Πάσχα στο χωριό με τον πα-
πού και την γιαγιά.

—Κι' έμεις, λέει ο Θανασάκης, θα πα-
με όλη ή οικογένεια σ'ό χωριό και θα
περάσουμε μια χαρά. Είναι όμορφα στο
χωριό μη συζητάς.

—'Εγώ θα μεταλάβω κιόλας γιατί
ηνασάω.

Παρακολουθώ συγκινημένη την συζή-
τηση αυτήν των μικρών και σκέπτομαι
πόσες άλλες ακόμη έτοιμσίες μάς μέ-
νουν.

Θα πρέπει οι άνθρωποι να έτοιμα-
σθούν και ψυχικά για την μεγάλη αθ-
τή γιορτή με ηρωτικές, μετάνοια και κα-
λά έ.γα, αγάπης και καλωσύνης.

Να συμπληρωθούν ακόμη και με τους
έχθρους των, να βοηθήσουν τους πιο

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

'Εν 'Αθήναις τη 7-7-1959

Σεβαστοί μου γονεΐς,

Δέν έχω παρὰ δύο ημέρες ποδ έφθα-
σα σ'ήν 'Αθήνα με τό άπογευματινό
λεωφορ.το. 'Η γιαγιά με περίμενε στην
στάσι. 'Από σήμερα θα άρχίσουν οι διά-
φορες εργασίες μου. Έδχουμαι τό γράμ-
μα μου να σ'ας βοηθιά καλά καθώς κι' έ-
γώ καλά είμαι.

'Η ζωή έδω στην 'Αθήνα είναι πολύ
μονότονη. Κάθε ημέρα πηγαίνω έπισκέ-
ψεις, συνεμιά κ.λ.π. 'Αλλά θα ήταν πολ-
λό ώρα αν μαζί με μένα είσατε και
σεΐς. "Ό! αγαπημένοι μου γονεΐς! Δέν
μπορείτε να φαντασθήτε πόσο μου πό-
σισε αυτός ο χωρισμός. Μου έσάπη
σαν να έφηνεγα, να πήγαινα πολύ μα-
κριά.

Νοιώθω σαν να είμαι μια έρημη κο-
πέλλα, γιατί μου λείπουν τα χάδια σας
και οι γλυκές σας λέξεις.

'Η γιαγιά με αγαπάει πολύ. 'Αλλά
ή αγάπη της δέν συγκρίνεται καθόλου
με την δική σας. "Αν και με αγαπούν
όλοι, όπως καταλαβαίνω μου έχουν ά-
πληροποίητα διάφορα πράγματα. Δέν
με αφήνουν να δ'αδάρω βιβλία, ποδ τό-
σο τα αγαπώ.

Δέν ξέρετε πόσο μου κόστισε αυτό
αγαπημένοι μου γονεΐς. Είμαι σαν ένα
μικρό σκλαβωμένο πουλάκι. Πόσο πολύ
θα ριζάινε την αλαβιά μου ή παρου-
σία σας! "Όλες οι φίλες μου έχουνται
να με πάνουν να παίξωμε αλλά δέν με
αφήνουν ο θεός και ή γιαγιά.

"Όαν πηγαίνουμε για μπάνιο στην
Βουλιαγμένη δέν με αφήνουν να κο-
λιματώμε έλεύθερα. Παρακαλώ μέσα
μου να φθάσει ή επιθυμητή όρα να
γυρίσω κοντά σας.

Εύτυχώς οι δουλειές μου είναι λίγες
και θα γυρίσω κοντά σας γρήγορα. 'Α-
πό τό παρόντο της κρεβατοκάμαράς
μου βλέπω την θάλασσα. Δέν ξέρετε
πόσο ηρεσία βταν σκέπτομαι ότι αυτή
τη στιγμή οι φίλες μου εκεί παίζουν
τό μπάνιο τους. Τό βράδυ όμως θα
πάρω μια βόλτα έως την 'Ακρόπολι.
'Ελπίζω να τα περάσω όρτα. Τώρα
πρέπει να τελειώσω τό γράμμα μου
γιατί θα πάω να έπισκεφθώ την θεία
'Ελένη.

Αδύστε πολλούς χαιρετισμούς σέ όλες

χούς και τοδς δυστυχείς.

Και τότε μπορούν να πούν πως είναι
έτσι να γιορτάσουν και να χαρούν
την 'Ανάστασι του Χριστού μας, γιατί
τότε πραγματικά θα άναστηθί και ή
ψυχή τους.

ΕΛΕΝΗ ΖΗΚΟΥ

Ε'. τάξις Α'. Μονοταξίου

τις αγαπημένες μου φίλες.

Σ'ας φιλώ τό χέρι

Με σεβασμό ή κόρη σας

Ρένα

PENA A. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

Στ'. 6)ταξίου

Ο ΛΟΥΣΤΡΟΣ

Πόσες οικογένειες δέν κάθονται στην
γειτονιά μου!

Τα μέλη των οικογενειών αυτών τις
Κυριακές και τις γιορτές θέλουν να
λουστρίσουν τα παπούτσια τους.

Ποιός όμως θα τα λουστρίση;

Μόνον ο μάστορας Κώστας ο λού-
στρος.

Είναι ένας ψηλός, παχύς άνθρωπος
με ένα μάτι γυάλινο και με μια μύτη
μεγάλη, λίγο γυριστή. Κάθεται κάτω
από έναν πλατάνο και με τρεμουλάστη
φωνή από τα γεράματα φωνάζει:

—'Λούστρος, άλλος για γυάλισμα.

'Εκεί ποδ κάθεται συνεχώς παρακαλεί
τον Θεό να βγάλει ήλιο για να πηγαί-
νη ο κόσμος να βάλει τα παπούτσια
του. Αυτές τις ημέρες ο μάστορας Κώ-
στας μένει ηρωτικός, διότι ή βοοχή δέν
τον αφήνει να κάνει την δουλειά του.

'Εχει τρία παιδιά έξωτα και με θέ-
λησι για γράμματα. Τό μεγάλο τελείω-
σε τό Γυμνάσιο. Τό δεύτερο φοιτά και
αυτό σ'ό γυμνάσιο και τό άλλο στην
Στ'. τάξι του Δημοτικού.

Τα όρτα του είναι κομψοτεταμένα.
'Όαν πηγαίνω εκεί με όρτα σέ άγ-
γλική γλώσσα και ζητά πληροφορίες και
να όλα πράγματα στο σχολείο και
από ποδ θα έβρει όλα αυτά!

'Εχει ένα μικρό κασόνι και στις
άκρες του βάζει τα παπούτσια με τα
διάφορα χρώματα ποδ τα χρησιμοποιεί
να να λουστρίσει τα παπούτσια των
ανθρώπων. Σ'ή μέση έχει ένα ξύλο
απογόνιο πάνω στο οποίο βάζουν οι
άνθρωποι τα παπούτσια τους. 'Από κά-
τω βάζει τις βούτσες και σε κάτι μι-
κρά σκατάκια βάζει τα χρώματα ποδ ελ-
ναι πάντα λίγα.

'Η Κωστανή είναι ή χαρά του μάστο-
ρα Κώστα. "Όλοι οι γείτονες πηγαί-
νουν εκεί να φτιάξουν τα παπούτσια
τους, και τότε βράζει τό πιο μεγάλο
ημερολόγιο και με αυτό περνά όλόκλη-
ρη την έβδομάδα. Τόσο ο μάστορας
Κώστας τα δουλεύει καλλίτερα ό ότι έ-
πιασε και τό παιδί του μια πολύ καλή
δουλειά.

'Ο μάστορας Κώστας με τό ταπεινό
του έπάγγελμα, αλλά με την τιμότητα
και την καλή καρδιά του, κατώρθωσε

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Φώτης Παπαστεργίου: «Τό παι-
δί σου και ή άγωγή του» "Εκ-
δοσις «'Ηπειρωτικής 'Εστίας»

'Απ' την περίφημη φράση του Σιμόν
«Πρέπει να μεταρρυθμίσουμε τον άνθρω-
πο με την άγωγή και την άγωγή με
την άναγέννησι», άντλεί την εργασία του
ο διαλεχτός δάσκαλος κ. Φώτης Παπα-
στεργίου. Είναι μια εργασία για την ό-
ποία αξίζει να επαινεθί. Με τη ζωντανά-
να, την καθαρή του σκέψη και τη δυ-
νατή κρίση πραγματεύεται τό θέμα της
άγωγής του παιδιού, έργο, όπως ο ίδιος
απέν πρόλογό του λέει, έδωκόλο, μά πιο
πολύ ύψηλό, εγχεινικό, όρτα.

Στό πρώτο μέρος άσχολείται με τα
βασικά ζητήματα του γάμου, της οικογέ-
νειας και της κληρονομικότητας. Στό δεύ-
τερο μέρος εξετάζει τη γενική έννοια,
τό έ.γο και τό βίωτα της της άγωγής.
Τη δύναμη της οικογενειακής ζωής και
ιδιαιτερότητας της μητέρας. 'Ασχολείται ά-
κόμη με την προσχολική ήλικία του παι-
διού και κλείνει τό δεύτερο μέρος με
λίγα λόγια για την 'Αγωγή και την
'Εκπαίδευση. Τό τρίτο μέρος, ποδ είναι
και τό μεγαλύτερο της εργασίας του,
άφορδώνεται στή δ'απαιδαγώγηση του
παιδιού. 'Αναφέρεται στα έξωτα και
την πρώτη διδασκαλία του παιδιού, στις
διάφορες έξεις, τη νευροκίνησι, τη μι-
μητική, την άιούλλα, τα παιχνίδια, τη δι-
ασύμφωση του χαρακτήρα κι' άλλα θέ-
ματα.

Τα θέματα ποδ παραθετεί δέν τα χα-
ρακτηρίζει ή άπλή έξέταση, αλλά ή βα-
ρύν έλεγχή συνοδευόμενη με παρατι-
κές και πολύ χρήσιμες συμβουλές, ποδ
οι περισσότεροι άπ' τοδς γονεΐς άγνω-
σάν. 'Η καλή τοποθέτηση των παινεο-
μένων ή ένοπτών γλώσσας, ή αλυσία
βιβλιογραφία και ή έπιφάνιση γενικά
συνεισδύνουν στην υνάλξη θέτα και στην
κατανόηση του έ.γους και τοδς
δυσκολιών. Με την έντιμότητα γύρω άπ'
τά άναγκαία άπτά έπτάματα της άγω-
γής το παιδιού θα έπ'αίτιναι μαζί με
την συνεισφορά σέ μια τελειότητα άνω-
νύ το παιδιού ποδ στη σημερινή έ-
ποχή παρατηρείται και πασιφανίζεται.

ΧΡ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Βεΐς, απουδασής Ζ.Π.Α.

να την οικογένειά του να συνήθισ-
με άρεσκόπετα και τα πινδά του να τα
καμή γυρίσει άναπόσπαστα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΙΑΦΑΚΑΣ

Στ'. 6)ταξίου

«'Όσο πιο πολύ αγαπάς τόσο
και πιο πολύ γνωρίζεις κι' όσο πιο
πολύ γνωρίζεις τόσο πιο πολύ ά-
γαπάς».

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

8	1	Ιανουαρίου 1960 :	—'Εναρξίς τῶν μαθημάτων μετὰ τὰς διακοπὰς τῶν Χριστουγέννων.	20	»	» :	—(9 π.μ.) 'Επαινος τῆς σημαίας εἰς τὴν 'Ακαδημίαν. — (2 μ.μ.) 'Υποδοχὴ τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πόλεως. — (4μ.μ.) Κατάθεσις στεφάνου ὑπὸ τοῦ κ. Δευθυντοῦ εἰς τὸ μνημεῖον πεσόντων, εἰς τὴν πλατεῖαν Κωνσταντίνου τοῦ 'Ελευθερωτοῦ.
10	»	» :	—'Ανάβασις εἰς Καταφύγιον Μετοικελίου τοῦ 'Εθνικοῦ 'Ορειβατικοῦ Συνδέσμου 'Ιωαννίνων	25	»	» :	—(7. μ.μ.) Διάλεξις εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν ὑπὸ τοῦ κ. Μπαϊρακτάρου, καθηγητοῦ Ζωσιμίας Σχολῆς, με θέμα: «Ὁ Σοπὲν καὶ τὸ ἔργον του».
17	»	» :	—'Η 'Ακαδημία μετέσχεν τῆς λιτανείας πρὸς τιμὴν τοῦ 'Αγίου Γεωργίου Νεομάρτυρος 'Ιωαννίνων.	26	»	» :	—'Αποκράτιση ἑορτῆ τῶν σπουδαστῶν καὶ σπουδαστριῶν.
29	»	» :	—Συγκέντρωσις σπουδαστῶν καὶ σπουδαστριῶν ὡς καὶ τῶν μαθητῶν τῶν Προτύπων (11.30' π.μ.) εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν, ἐπ' εὐκαρίᾳ τῆς ἑορτῆς τῶν Τριῶν 'Ιεραρχῶν. — Παρακολούθησις τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἑορτῆς τῶν Τριῶν 'Ιεραρχῶν ἐν τῷ 'Ιερῷ Ναῷ τοῦ 'Αρχιεπισκοπείου.	29	»	» :	—'Εκδρομὴ τῆς 'Ακαδημίας εἰς Βελλᾶν εἰς 'Ιεροδασκαλεῖον Βελλᾶς καὶ εἰς Δολιανὴν.
2	Φεβρουαρίου 1960 :	—'Εναρξίς διαγωνισμῶν Α' ἐξαμήνου.	3	Μαρτίου 1960 :	—(6 μ.μ.) Διάλεξις εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν ὑπὸ τοῦ κ. Κίτσου, Σχολιάστρου, με θέμα: «Τὸ ἀθάνατον δημοτικὸν τραγῳδίον».		
13	»	» :	—'Εναρξίς διαγωνισμῶν.	11	»	» :	—'Εκδρομὴ τῶν μὲν Βετῶν εἰς 'Αρταν, ἐργοστάσιον ΦΙΕ, Παιδόποιον Ζηρὸ καὶ ἡλεκτρικὰ ἔργα τῆς ΔΕΗ, τῶν δὲ Αετῶν εἰς Δωδὼνην.
15	»	» :	—'Εναρξίς μαθημάτων Β' ἐξαμήνου. — 'Ομιλία (12.30' π.μ.) εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν, ὑπὸ τοῦ κ. Κίτσου, Σχολιάστρου, με θέμα: «Ὁ 'Αλκοολισμὸς».	18	»	» :	—(5 μ.μ.) Παρακολούθησις τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὸν Ι. ναὸν τῆς «Περιβλέπτου» ὑφ' ὀλοκληροῦν τῆς 'Ακαδημίας καὶ τῶν Προτύπων.
17	»	» :	—'Εκδρομὴ τῆς 'Ακαδημίας εἰς 'Αγιον 'Ιωάννην.	23	»	» :	—'Εορτασμὸς τῆς 25ης Μαρτίου μετὰ παραστάσεως τοῦ ἔργου τοῦ Περσίδου εἰς Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου.
18	»	» :	—(7 μ.μ.) Διάλεξις εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν ὑπὸ τοῦ Σεβαστοῦ μας Δευθυντοῦ κ. Σ. Λόλη, με θέμα: «'Αντίθεσις σχολείου καὶ οἰκογενείας».	29	Ἀπριλίου 1960 :	—'Επιστημονικὸν Μνημόσυνον τοῦ Ν. 'Εξαρχοπούλου ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν.	
19	»	» :	—'Ηχογράφεισι τοῦ προγράμματος τῆς 21ης Φεβρουαρίου ὑπὸ τῆς χορωδίας καὶ ὀρχήστρας τῆς 'Ακαδημίας εἰς τὸν Ραδιοσταθμὸν τῆς πόλεως.				

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΟΦΟΚΛΗΣ Δ. ΛΩΛΗΣ

ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

I. ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΙ

1. Σοφοκλῆς Δ. Λῶλης, Διευθυντῆς
2. Εὐθ. Θεοδωρόπουλος, Καθ. Παιδαγωγικῶν
3. Ἑλπινῆ Σταματάκη, » »
4. Γεώργιος Ζύδης, » »

II. ΕΙΔΙΚΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

5. Ἀναστ. Πάτσος	Καθ. Μουσ. κῆς
6. Γεώργ. Καζάκος	» Τεχνικῶν
7. Εἰδθ. Χατζηγιάννης	» Γυμναστικῆς
8. Γεώργ. Στεφάνου	» Γεωπονικῶν
9. Παράσκ. Τσουκανέλη	» Οἰκονομικῶν

III. ΕΠΙΚΟΤΡΙΚΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

10.	Ὀδυσ. Φαραγκούλης	Καθ.	Θρησκευολογίας
11.	Δημητρ. Σιωμόπουλος	»	Ἑλλ. Λογοτεχνίας
12.	Μιχαήλ Μπάσης	»	Φυσικῶν
13.	Χρήστου Κέτσος	»	Γεωμετρίας
14.	Ἀριστοτέλης Πύρρος	»	Δημ. Δικαίου

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

1) Γεώργιος Οικονόμου Γραμματεὺς
ΤΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ

- I. 6) τάξιον Δημοτικὸν
- 1) Ἡλ. Παπαζήσης Διευθυντῆς
 - 2) Γεωργ. Ἐξαρχόπουλος Δημ.)λος
 - 3) Θρασ. Βλαδίκας ,
 - 4) Ἰωάν. Νικολαΐδης »
 - 5) Γαλ. Κων.)νίδου — Κουνάβου Δ)σσα
 - 6) Μαίρη Βαζάνα — Γεωργιάδου ,
- II. 4) ξιον Δημοτικὸν
- 7) Δημήτρ. Σακελλαρίου Διευθυντῆς
 - 8) Ἀδამ. Κουνάβος Δημ.)λος
 - 9) Μιλτ. Κουνάβος
 - 10) Ἀνθούλα Γκολέτση Δ)σσα

III. Αον 1) τῶν

- 11) Νικόλ. Σπυρόπουλος Διευθυντής
IV. Βον 1)τάξιον
12) Κων)νος Κράνιας Διευθυντής
V. Νηπιαγωγείο
13) Βασ. Χριστιά (Νηπ)γός

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΜΕ...

... ΚΑΙ Ν' ΑΚΟΝΙΖΟΥΜΕ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΜΑΣ ...

ΣΤΑΛΑΒΟΓΡΙΦΟΣ

Ὅπως ἔχω ἂν μ' ἀφήσης
εἶμαι κάποιο ἀπ' τὰ δοῦτά σου
τὸ κεφάλι μου ἂν μ' ἀλλάξης
μπορεῖ νάμαι τ' ὄνομά σου.

ΔΕΞΙΓΡΑΦΟΣ

Μὲ φωτιά θὰ κάψω
παράτατο
καὶ κοινοῦσι θὰ σᾶς δείξω
στὸ λεπτό!...

POMBOΣ

1. NAME
 2. ADDRESS
 3. CITY
 4. STATE
 5. ZIP
 6. PHONE
 7. TELETYPE
 8. TELEFAX
 9. TELEMAIL
 10. TELEFAX
 11. TELEMAIL
 12. TELEFAX
 13. TELEMAIL
 14. TELEFAX
 15. TELEMAIL
 16. TELEFAX
 17. TELEMAIL
 18. TELEFAX
 19. TELEMAIL
 20. TELEFAX
 21. TELEMAIL
 22. TELEFAX
 23. TELEMAIL
 24. TELEFAX
 25. TELEMAIL
 26. TELEFAX
 27. TELEMAIL
 28. TELEFAX
 29. TELEMAIL
 30. TELEFAX
 31. TELEMAIL
 32. TELEFAX
 33. TELEMAIL
 34. TELEFAX
 35. TELEMAIL
 36. TELEFAX
 37. TELEMAIL
 38. TELEFAX
 39. TELEMAIL
 40. TELEFAX
 41. TELEMAIL
 42. TELEFAX
 43. TELEMAIL
 44. TELEFAX
 45. TELEMAIL
 46. TELEFAX
 47. TELEMAIL
 48. TELEFAX
 49. TELEMAIL
 50. TELEFAX
 51. TELEMAIL
 52. TELEFAX
 53. TELEMAIL
 54. TELEFAX
 55. TELEMAIL
 56. TELEFAX
 57. TELEMAIL
 58. TELEFAX
 59. TELEMAIL
 60. TELEFAX
 61. TELEMAIL
 62. TELEFAX
 63. TELEMAIL
 64. TELEFAX
 65. TELEMAIL
 66. TELEFAX
 67. TELEMAIL
 68. TELEFAX
 69. TELEMAIL
 70. TELEFAX
 71. TELEMAIL
 72. TELEFAX
 73. TELEMAIL
 74. TELEFAX
 75. TELEMAIL
 76. TELEFAX
 77. TELEMAIL
 78. TELEFAX
 79. TELEMAIL
 80. TELEFAX
 81. TELEMAIL
 82. TELEFAX
 83. TELEMAIL
 84. TELEFAX
 85. TELEMAIL
 86. TELEFAX
 87. TELEMAIL
 88. TELEFAX
 89. TELEMAIL
 90. TELEFAX
 91. TELEMAIL
 92. TELEFAX
 93. TELEMAIL
 94. TELEFAX
 95. TELEMAIL
 96. TELEFAX
 97. TELEMAIL
 98. TELEFAX
 99. TELEMAIL
 100. TELEFAX

1. Σύμφωνον
2. Σύνδεσμος
3. Περιστροφική κίνηση
4. Είναι μικρότερη απ' την οδό
5. Έλληνική νήσος
6. Σήμα κινδύνου
7. Σύμφωνο

ΤΡΙΤΩΝΟΝ

1. Ποταμός οὐρανός
 2. Νηὶ τοῦ Αἰγαίου
 3. Χοῦδ' ὁ σφοδρὴ
 4. Μακρὸς Θεὸς
 5. Μίσος τοῦ ἀνθρώπου
 6. Ἄκου ὑπάκουτος, παρρησία
 7. Σήμωον
- Καὶ καθέτως τὰ ὅσα.

TINOMIKA

—Τὸ πρῶτον συστατικὸν μίαν ὁμιλίαν εἶναι ἡ ἀλήθεια. Κι' ἀκολουθοῦν ἡ δευτέρα κρίσις, ἡ δ' ἀρεσκεία, τὸ πνεῦμα.

—Ὁ πῶς πολὺτοις φησὶν αὐτὸς εἶναι ἡ γλῶσσις γιατί δὲν κλέβεται, δὲν ἀπορρίπτεται, δὲν σφειδεύεται.

—Καλύτερα γὰρ εἶναι κατεῖς ἐλπίδα, δόξακι καὶ πάροςτι παρὰ χοῦμα.

—Ἡ δεύτερη συνέχης εἶναι πᾶν-τοι καλὴτερον ἀπὸ τὴν πρώτην.

—Τὴ νὰ ἐνεργῇ κατεῖς χωρίς προσηγομένη συνέχης, εἶναι σὺν τῇ βικνῇ γὰρ ταῖς χωρίς νὰ εἶναι προστομασῇ.

—Τὸν ἄνθρωπον πρέπει νὰ τὸν κοινῇ κατεῖς ὅχι μόνον ἀπ' τὸν τρόπο μὲ τὸν ὅποιον ὁμιλεῖ ἀλλὰ καὶ ἀπ' τὸν τρόπο μὲ τὸν ὅποιον σκεπάζεται.

ΔΙΠΛΗ ΣΚΑΛΑ

1. Σ — Α — — — — — Σ
 2. Σ — — Α — — — — — Σ
 3. Σ — — — Α — — — — Σ
 4. Σ — — — — Α — — — — Σ
 5. Σ — — — — — Α — Σ
1. Ναυτικό παράγγελμα — Μυθογράφος.
 2. Καλοκαιριάτικα φρούτα — Ήταν πολύ δημοφές.
 3. Φέ. Μεγάλη πόλη της Ἀργεντινῆς — Μεγάλη εὐρωπαϊκὴ ὁροσειρά.
 4. Τὸ φοροῦσαν οἱ βασιλεῖς — Θεὸς τοῦ πολέμου.
 5. Νῆσος τῆς Μεσογείου — Θάλασσα.

ΜΙΟΡΕΙΤΕ Ν' ΑΠΑΝΤΗΣΕΤΕ;

—Πότε κράσαν οἱ Τοῦρκοι τὸν Πατοῦ ὥρην Γοηγγόριο Ε΄;

—Πότε πῆθανε ὁ Λόδοξ Βύρων;

—Ποῦς εἶπε: «Μὴ μου τοὺς κόλλους τάραιτε»;

—Ποῖα εἶναι ἡ ἀρχαιότερη ἐπιστήμη;

—Για ἰ ὀνομάστηκε Σκουφᾶς, ὁ Φλωὸς Νικ. Σκουφᾶς;

—Ποῦς ἦ-αν ὁ μεγαλύτερος ῥήτωρ, τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος;

—Γιατὶ πῆθανε στὴ φυλακὴ ὁ γλύπτης Φειδίας;

—Ποῦς ἀνεκάλυψε τὴ μπαταρία;

—Ποῦς ἔφευρε τὴν ηλεκτρικὴ λάμπα;

—Γ' αὐτὸ ἀδάμας (διαμάντι) ὀνομάστηκε;

—Ποῦς πρωτοεἶπε ὅτι ἡ γῆ εἶναι σφαιρική;

—Πῶς λεγόταν ὁ Θεοδόσιος ὁ στὴν ἀρχαίότητά;

—Τί ἦταν ὁ Εὐδοκίης;

—Πότε καὶ ἀπὸ ποῦν ἔφευρέθηκε ἡ τυπογραφία;

NOTE KAI HOIOI...

—Τὸ μικροσκοπίον ἐφευρέθηκε τὸ 1590, ἀπὸ τὸν Σάνσεν.
—Τὸ μ κρόφωνο ἀπὸ τὸν Χούγκς τὸ 1878.
—Τὰ ρολόγια τὸ 1500 ἀπὸ τὸν Χίλε.
—Τὸ ἐκκριμὲς τὸ 1583, ἀπὸ τὸν Γαλιλαῖο.
—Ὁ φωνογράφος τὸ 1877, ἀπὸ τὸν Ἑδίσσον.
—Ἡ φωτογραφία τὸ 1826, ἀπὸ τὸν Νταγκέρ.
—Οἱ φαροὶ τὸ 1760, ἀπὸ τὸν Σβουή-
τον.
—Τὸ ράδι ο, τὸ 1898, ἀπὸ τὸ ξεῦγος
Κουράι.
—Τὸ ὑπερβήχιον, τὸ 1863, ἀπὸ τὸν
Μπουξινά.
—Τὸ τριέφωνο, τὸ 1860 ἀπὸ τὸν
Ρέις
—Τὸ ἀερόστατο τὸ 1873 ἀπὸ τὸν
Μοργκολφιέ.
—Τὸ βαρόμετρο, τὸ 1643 ἀπὸ τὸν
Τορ κέλι.
—Τὸ χλωροφόρμιον, τὸ 1831, ἀπὸ τὸν
Γκιούθρικ.
—Τὸ ἥλεκτρον φῶς τὸ 1847 ἀπὸ τὸν
Ζαμπλόκωφ.
—Ἡ τυπογραφία, τὸ 1440 ἀπὸ τὸν
Γκούντεμπεργκ.
—Ἡ ἥλεκτρον κὴ λυχνία, τὸ 1880 ἀπὸ
τὸν Ἑδίσσον.

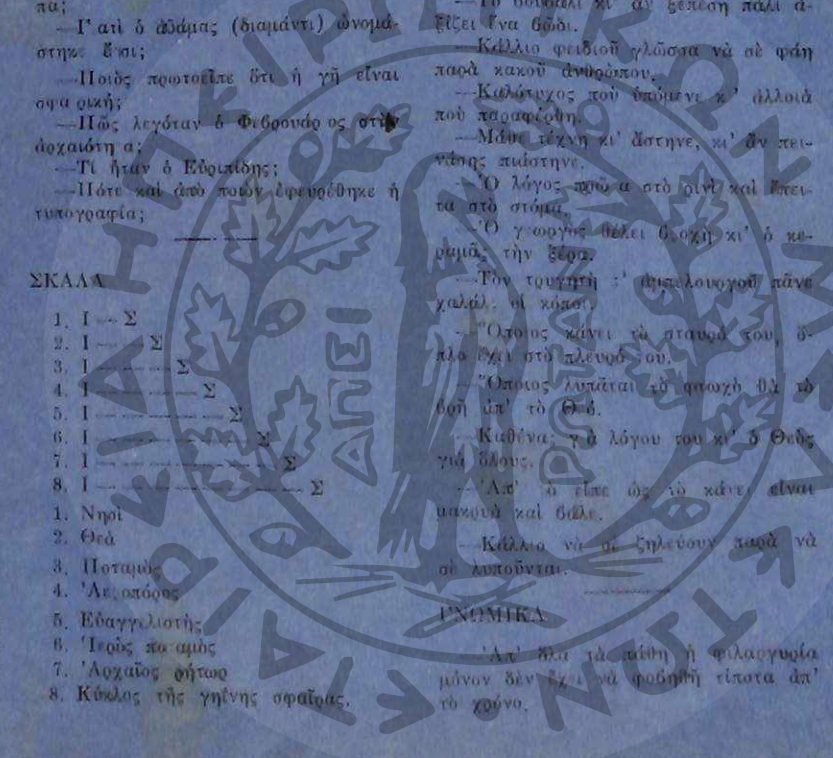
ИСТОРИЯ

—Τὸ δοῦναι καὶ ἂν ἔπεισέη πάλι ἀ-
 ἔλκει ἕνα βῆδι.
 —Κάλλιο φρενίδι γλώσσα νὰ σὲ φῇ
 παρὰ κακοῦ ἀνθρώπου.
 —Καλὴρχος τοῦ δοῦναι καὶ ἄλλοιὰ
 τοῦ παραφροῦ.
 —Μὰς τίχνη καὶ ἄσπινε, καὶ ἂν πει-
 νήσῃ πιστίνην.
 —Ὁ λόγος πρὶν αὐτὸ γινῆ καὶ ἔπει-
 τα στὸ στόμα.
 —Ὁ γωγὸς θέλει θαλάμῃ καὶ ὁ κε-
 ραμὴ τὴν ἑστῶ.
 —Τὸν τουρτητὴν ὁ ἀπελευθερωτὴς πάνε
 χαλῶν, οἱ κακοὶ.
 —Ὅποιος κάνει τὰ πταυρὰ του, ὁ-
 πλοῦ εἶναι στὸ πτωχό του.
 —Ὅποιος λυγρῶναι τὸ σπασθὲν θλὶ τὸ
 δοῦναι τὸ ὄψι.
 —Καθίνα γὰρ λόγου τοῦ καὶ ὁ Θεὸς
 γὰρ ὄλονε.
 —Ἄς τὸ εἶπε ὡς τὸ κάνει εἶναι
 μακρὴν καὶ βίαν.
 —Κάλλιο νὰ σὲ ξηλεύουν παρὰ νὰ
 σὲ λυποῦνται.

* * *

ΕἰΣΗΓΗΤΙΚΑ

Ἄς δια τὰ αὐτὴν ἡ φιλαρχοῦσα
 μόνον δὲν εἶναι καὶ φοβερὴ τίποτε ἀπὸ
 τὸ γένος.

ΝΕΑ ΠΝΟΗ
ΝΕΑ ΠΝΟΗ
ΝΕΑ ΠΝΟΗ
ΝΕΑ ΠΝΟΗ

ΝΕΑ ΠΝΟΗ
ΝΕΑ ΠΝΟΗ
ΝΕΑ ΠΝΟΗ

